

PRIN MIRIȘTE — LA VANATOARE

foarte elegant, acest trois-quarts, din agneau-rase, are mânecile raglan și cloșează ușor, dela talie în jos.

Trois-quarts din astrahan, tăietură sport, cu patru buzunare.

DACĂ pentru bărbați, vânătoarea este o pa-timă, sau o evadare din închisoarea civilizației, pen-tru femei e numai un week-end-pretext. Și apoi, costumul frumos și minunata pușcă englezească, sunt un nou prilej de-a fi sedu-cătoare.

Sunt femei care, după-au sfâr-șit cu match-urile de crawl la mare, își descoperă, pentru toam-nă, un suflet, în genul Diane i „chasserese”, al cărui sport favorit — era vânătoarea.

Diana, sora lui Apollo, care-a avut cruzimea să schimbe pe bietul Acteon în cerb și să-l dea pradă câinilor. E drept că acest necuviincios a surprins-o la baie (Diana era castă). Mai puțin evoluată ca frumoa-sele de pe plajele moderne, care, dac'ar imita-o aidoma, vai de Acteonii lumii!...

Cerb, cerb, dar mâncat și de câini, numai fiica lui Jupiter pu-tea să fie așa crudă.

În timpurile noastre, Adam și Eva, pleacă amândoi la vână-toare, în veselă tovarășie.

Costumul amândorora e pitoresc și simplu.

Prin mimetism, adaptat codrului și luncii, vor căuta culori topite ca frunzele în agonie. Vânătorul modern are o ținută corectă, confortabilă. Vestă dreaptă, fără reveruri mari, fără buzunare pe dreapta, ca pușca să stea per-fect în echilibru, pe umăr.

Mânici pivot și cute adânci la spate ca mișcările să fie libere. Pantaloni să treacă peste ge-nunchi, mai puțin larg ca cel de golf, să lase mușchilor întreaga suplețe. — Guetrele „Legging” sfârșesc echipamentul boerului. Stofele se aleg după plac, în burberry, homespun și chek-wool impermeabil. Doamna a-proape la fel: pe o vestă dreaptă, centura de piele, bluza de lână, jupa sau pantalonul knickerboockers. Voinică și sveltă la drum. Câinii sunt de rigoare! Acasă rămân sedentarele, așteptând re-zultatul acestei expediții cinege-tice. Va fi sau nu masă vână-torească? E întotdeauna o ne-dumerire.

La 15 August, primul foc de pușcă; a doua zi, bieteles păsă-rele, șiruite în frigiderule bă-căniilor, stau la dispoziția gas-tronomilor.

Carnea prepeliței fiind de o bunătate rară, nu lipsesc cum-părătorii. Dar, din păcate, iată o păsăruică care se rărește din an în an. Această penurie vine din cauza adevăratelor masacre ce se fac în Egipt, Tripolitania, Algeria, Italia și chiar în Franța la epoca emigrației. La Roma, nu odată, s'au vândut pe piață, într-o singură zi, câte 15.000 prepelițe, capturate prin împre-jurimi. La noi, o iscodesc „pre-pelicarii” în miriște, după căpițe și se împușcă ușor. — Cântecul ei blând și simplu: pit-palac, pit-palac, este altfel interpre-tat de țăranul francez; el gă-sește că prepelița le cântă zi și noapte:

Paie tes dettes!
Paie tes dettes!

Dar în țara lui La Fontaine, fiecare lighioană are o morală în cioc! La noi, prepelițele sunt mai istețe, au aflat că-i conver-siune deci, — pit-palac — pit-palac!!

Bieteles păsărele! Să nu uci-deți doamnelor! A trage într-o tur-turea, e un desechilibru.

Plecați la vânătoare, voinicește pe jos, în costumul de culoarea frunzelor, al copacilor mimetism trebuincios, să nu vă vază gin-tea codrului. Umblați tiptil, ca și cum v'ar dormi copilașul. As-cundeți pușca și ascultați! Pri-viți! În spinii din marginea dru-mului, scatii, cîntezoi și sti-cleții fac acrobații, prin mlă-ditele prăfuite. Pitoresc „Kake-mono” iscălit de Hokusai, bătrânul japonez, nebun de desen. Ca un dirijor de orestră, în frac negru, mierloiu, înfipt în-tr'un sfârc de cracă flueră ve-sel, preludiul concertului de vo-calize. Din sbor pițigoiul îi răs-punde: Tin-tin-tin—mistrupiu! Fraza lui muzicală e scurtă, dar spune deslușit că înaripatele sunt fericite, au aripi și clopoței de argint în gușă.

Lumea lor e lume de vis și de grație. Văzul și auzul, cele două simfuri rămase în serviciul spi-ritului și al sufletului, ochiul și urechea interioară, sunt în sărbătore. În acest ansamblu se pierd și strigăte lipsite de mu-zicalitate,

Frrr, bunăcară, zice vrăbiuța neaducând însă nici o disonanță, în simpla armonie a firii.

Când umbra serii se lasă, marea vedetă a nopții, privighetoa-rea, va închina în cinstea voas-tră, doamnelor, programul mi-

nunatelor arpegii, din concerto-ul ei feeric, care se cere as-cultat cu inima.

Și acum să lăsăm lirismul, și vor-bele părăsite. Să venim la fapte. În cazul când ați avea prepe-lițe, trebuie să știți să le pre-gătiți.

Le lăsați întregi, capul și ghiare. Jumultite de fulgi, ușor să nu se rupă pielea, curățate înăuntru și șterse. Ficatul și pipota se curăță și se lasă în interiorul păsărelei.

Sărați-pipărați în belșug—dacă sunt tare grase, le tăvăliți în mălai — și le puneți în frigare, la foc iute, 20 de minute.

Dacă sunt mai slabe, le înveliți în felii subțiri de slănină și în foi de viță. Legați cu o sfori-cică și frigeți în frigăruie.

Pilaful.

Curățați păsărelele, tot ca mai sus, le așezați cu o lingură de unt proaspăt la cratiță, să se perpelească vre-o 8 minute. Le scoateți și puneți în altă crăti-cioară la fiert cu apă, ca să le acopere și sărați bine. În untul rămas, prăjiți o picătură de ceapă rasă, și orezul trebuincios (un pahar mare la patru prepelițe). Stingeți cu apa în care-au fiert păsăricile, două pahare jumătate mari de zeamă, mai gustați de sare; pipărați și acoperiți, — clătinați doar cratița, nu ames-tecați cu lingura!

Păstrați prepelițele înăbușite. Serviți numai decăt, cum se umflă orezul. Păsările acoperite cu pilaf.

Prepelița fiind un vânat care se mănâncă foarte proaspăt, fiți cu mare băgare de seamă la cum-părarea lor!

LOLA IONESCU MARITZA

Ruth Channing de la Metro-Goldwyn-Mayer.

VECINIC CU SORA ALĂTURI...

Una din surorile siameze
s'a căsătorit

CELEBRELE surori siameze Daisy și Violette Hilton păreau sortite prin anormalitatea cu care se născuseră să rămâie nemăritate. Dar dragostea se pare că nu cunoaște obstacole, căci tânărul James Moore din San Antonio (Texas) s'a îndrăgostit de una din gemene și anume de Violette.

Multă vreme autoritățile s'au opus la încuviințarea căsătoriei între cei doi îndrăgostiți. După o serie de procese lungi, în luna trecută i s'a dat aprobarea și Violette Hilton s'a căsătorit cu James Moore.

Menționăm că aceeași Violette a mai fost logodită în 1934 cu Maurice Lambert, dirijorul unei orchestre de jazz din Chicago. Dar atunci căsătoria nefiind încuviințată d. Lambert s'a retras.

Violette Hilton și primul ei logodnic.

Daisy și Violette Hilton au jucat într-o serie de filme la Metro Goldwyn. În fotografia noastră surorile siameze împreună cu Roscoe Ates.

Ceremonia căsătoriei oficiată de reverendul Henry May.

Cele două surori siameze la coafor.

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

BULEVARDUL CAROL, 39

TELEFON 3.52-73

D-NA Dr. M. RABINOVICI dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrui, coșuri, etc. Îngrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea definitivă și fără cicatrice a părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice, curs de gimnastică.

Consult. 10-12 și 3-7 p. m.

Consult. gratuite Miercuri 11-12 a.m.

BĂILE BUZIAS

NAUHEIMUL ROMÂNESC

Cu renumitele lor surse foarte bogate în acid carbonic radioactiv și feruginoase, cu efecte mari în boli de inimă aortite, arterioscleroze, hipertensiuni, boli nervoase, boli de femei, anemii etc. Hoteluri și pensiuni de primul rang. Confort modern. Prețuri moderate. Bucătărie și Dietică specială. Bazin modern de înot. Reducere pe liniile C. F. R. Muzică militară permanentă. Cură de băi pe preț global prin birourile de voiaj „Europa”. Saison dela 15 Mai până la 1 Octombrie. Prospecte la cerere. Direcțiunea Băilor, Buziaș (Banat).

FRANKENSTEIN VORBEȘTE... (BORIS KARLOFF)

De la trimisul nostru special

PARISUL vara are un aspect special: parisienii au plecat la munte sau la mare, pentru vacanță, așa încât la terasele, cafenelelor se găsesc cu totul alți oameni decât în celelalte anotimpuri ale anului. Sunt numai străini, veniți în vilegiatură... la Paris. Poți auzi toate limbile dacă-ți pierzi un ceas la o cafenea: un adevărat Babilon. Mă plimbam mai serile trecute, pe la ora aperitivului, pe Champs Elysées, faimosul bulevard, minunat luminat, care duce dela Arcul de Triumf până la Piața Concordiei, când deodată zăresc pe terasa unei cafenele o figură care-mi reamintește chipul de neuitat al monstrului **Frankenstein**. Fără îndoială că e el — îmi spuneam eu însumi — căci nu sunt doi oameni cari să aibe o expresie identică cu a monstrului...

După câteva clipe de șovăire mă prezint și încep:
„Toată lumea a recunoscut că „Frankenstein” e un film formidabil... Creația d-v. e o adevărată capodoperă”.

— „Să nu exagerăm. În toate e vorba numai de multă muncă,
— „Ce v-a făcut să vă specializați în filme de „teroare”?
— „O, nu... teroare? Nu... E comic.
— „??

— „M'am specializat în filme pe care d-ta le numești de „teroare”, dar acestea nu sunt decât filme care au un subiect misterios, cu un erou teribil, un monstru. În primul rând, e o chestiune de înfățișare fizică. Nu știu pentru ce producătorii din America mă vor numai în asemenea filme. Ce e drept, e că și mie-mi plac filmele acestea, dar nu vreau să trec în fața ome-nirei drept un căpcăun.

Boris Karloff, respectiv Frankenstein, este un om de 48 de ani, înalt, cu părul argintiu și cu o expresie exact ca'n filmele pe care le joacă. Dar aceasta nu-l împiedică să fie foarte vesel, plin de spirit și gata să râdă ca un copil, de fiecare fleac.

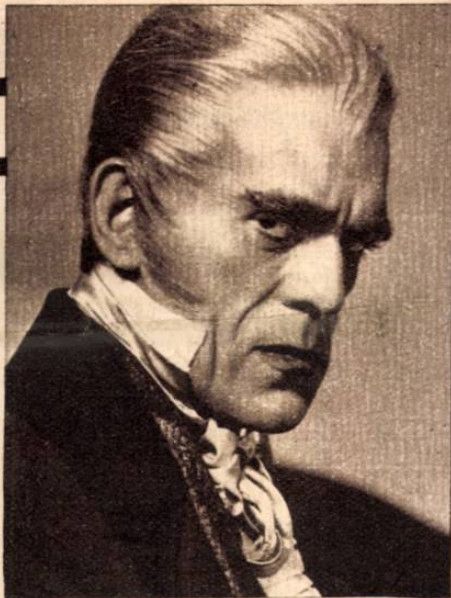
Dar să-l lăsăm pe Karloff să vorbească.

— „Totul e o chestie de punere la punct... Mi se încredințează scenariul cu două luni înainte de a începe să turnez. Studiez personajul o lună de zile, mă documentez și apoi încep să-l intruchizez. Zi de zi corectez greșelile, până când în sfârșit, îmi dau seama că e corect. Din acest moment încep să trăiesc personajul pe care l-am creat. Ajung să mă identific cu el, încât chiar pe stradă, fără să-mi dau seama, merg ca el, fac gesturi pe care acela trebuie să le facă și... bineînțeles, bag frica în trecători. În primele zile, când studiam rolul lui Frankenstein și mergeam pe stradă cu gesturi de automat, lumea se dădea într-o parte, socotindu-mă nebun sau paralytic. Imi dădeam perfect de bine seama de această situație, și-mi prelungeam plimbarea dinadins spre a observa reacțiunea publicului.

Eu consider filmele în genul lui Frankenstein drept filme comice, căci publicul trebuie să-și dea seama că totul nu e decât fantezie și înscenare artistică. Mi s'a spus că în România filmul „Frankenstein” ar fi avut un efect nefast, căci un copil ar fi murit de spaimă. Dacă-i adevărat, regret din suflet că am fost fără voie cauza unei asemenea nenorociri, și regret cu atât mai mult, cu cât visul meu din totdeauna a fost să fac filme pentru copii. Dealtminteri, Frankenstein a avut și pentru mine un rezultat nefast, căci de atunci mi se dau roluri de acestea... Voiu avea de făcut cinci filme în America, două la Londra și unul la Paris. *)

— „Cum găsiți Parisul?”
— „Sunt 30 de ani de când n'am mai fost la Paris și de 6 ani tot fac planul ca să vin cu soția mea în Europa. În sfârșit, iată visul realizat.
— „Mi s'a spus că sunteți de origină rusă, e adevărat?”
— „Nu știu de ce toată lumea îmi atribuie naționalitatea rusă. Bineînțeles

*) Corespondentul nostru este și producător de filme la Paris și a încheiat un contract cu Boris Karloff pentru un film care se va turna în Franța, la începutul anului 1937.

Boris Karloff în rolul baronului prusac Ledrantz, rivalul lui Rotschild.

că nu pot contrazice o lume întreagă, dar adevărul e că nu sunt rus, ci englez. M'am născut pe coasta Mării Nordului și se prea poate ca în familia mea să fi fost și ruși. Eu însă sunt englez. E curios cum în California, la Hollywood, fie căruia i se atribuie o altă naționalitate. S'a spus bunăoară că Sylvia Sydney ar fi de origină română. Se prea poate. Eu însă i-am cunoscut părinții cari sunt americani și se numesc Sidney și ei. Există la Hollywood un artist care spune că s'a născut la București, e d. Robertohn, creatorul filmelor de gangsteri: „Micul Cesar”, „Tot orașul vorbește”, „Răsboiul contra crimelor” etc. Intre timp, în jurul nostru se formează grupuri cari stau și comentează: „El e!” E Frankenstein dragă, ce mai încolo, nu vezi?”

Deodată, Boris Karloff se ridică, ia expresia monstrului și se'ndreaptă către lumea de pe trotuar care rămâne o clipă pironită locului. Urmează un ropot de aplauze și apoi... atât i-a trebuit bietului Karloff, căci 200 de oameni s'au repezit spre el, întinzându-i tot felul de obiecte și cerându-i să le dea pe ele un autograf. Timp de o jumătate de oră a tot distribuit autografe și cine știe cât ar mai fi stat acolo, înghesuit de lume, dacă nu interveniam câțiva cu toată puterea. Dar fiindcă tot se pornise pe scris, am profitat și eu de această bună dispoziție a sa și ca un fel de recompensă că l-am scăpat de multime, am obținut rândurile de mai sus pentru cititorii revistei „Realitatea Ilustrată”.

HENRY DORU

Perhaps one of the most exciting things that has happened to me was when Henry Doru introduced himself to me in a cafe on the Avenue Champs Elysees. I asked him if I would like to do a picture in Paris some time. When one works in Hollywood all the studios will forget that the pictures go all over the world & it is only when one is so far from home & is recognized that the miracle of it comes true. I am sorry that my pictures are called horror pictures. I prefer to think of them as fairy tales & gothics for children & grown up children. Most of the letters which come to me are from children who are crying for the fate of the poor creatures I portray — so terribly horrible. In the picture group in Europe who have made it possible for me to have a wonderful holiday.

Traducerea autografului lui Karloff

UNUL din lucrurile cele mai plăcute ce mi s'antâmplat a fost când Henry Doru mi sa prezentat la o cafenea din Champs Elysées și mi-a cerut să primesc să fac un film la Paris. Când lucrezi în studio-urile din Hollywood niți că filmele se răspândesc în lumea întreagă și numai când ești departe de țara ta și deodată ești recunoscut, observi această minune. Imi pare rău că filmele mele se cheamă filme de groază și prefer să le consider mai degrabă ca niște povești cu zei și balauri pentru copii și pentru copiii mari. Cele mai multe scrisori pe care le-am primit au fost de la copiii cărora le părea rău de soarta sărmanelor creaturi pe care le intrupez, ceea ce dovedește că filmele mele nu pot să fie atât de îngrozitoare. Intre acestea trebuie să-mi exprim mulțumirea mea pentru filmele care s'au reprezentat în Europa și care mi-au dat posibilitatea de a avea o vacanță atât de minunată.

Sincerely
Boris Karloff

Turburări nervoase vindecate prin plăci de gramofon

— Descoperirea unui medic vienez —

PSYHOPHONIA, este cel mai nou tratament al desordinilor nervoase și ultima descoperire a d-rului Casimir de Radwan, cunoscutul medic vienez, care-a înființat la Londra un Institut de Psihologie.

Ducându-mă într-o după amiază la el, am fost, introdus într-o încăpă mică și întunecoasă, unde mi s'a spus să mă întind pe o sofa, comod și cu picioarele depărtate. O singură lampă de culoarea purpuri lumina această cameră, emițând raze calde, mai puternice decât acelea ale unui soare ecuatorial! Lâmpa aceasta, unică în Anglia, e atât de tare, încât nu trebuie întrebuințată mai mult de două minute. Privirile mele întâlniră pereche de ochi pătrunzători, ai faimosului dr. de Radwan, și pe discul patefonului fu pusă o placă. Mi se recomandă să închid ochii și peste câteva

secunde, auzii vocea medicului, dulce, adormitoare, înregistrată pe una dintre plăcile sale special comandate. Vocea fu urmată de câteva melodii delicate și legănătoare, care făcură ca la un moment dat, să mă simt cuprins de somnolență și dacă n'aș fi făcut un efort supra-omenesc, sărind la timp în picioare, aș fi căzut cu siguranță într'un somn adânc.

„Acesta a fost una dintre cele patru plăci, care constituie noua mea terapeutică, pentru diferite turburări nervoase” mi-a spus medicul. „Prima, este menită să însuflească energie, o a doua e pentru relaxare, cea de a treia regenerează, iar pe a patra, o ajustez dela caz la caz, după trebuințele pacientului. După două decenii de cercetări și experiențe, am descoperit un procedeu, cu ajutorul căruia plăcile de gramofon pot avea efecte sugestive și cred că perseverând pe această cale, voiu obține rezultate miraculoase.”

D-rul de Radwan a fost invitat să-și demonstreze descoperirea, la Congresul Internațional de Psihoterapie și Psihologie practică, ce s'a ținut în 1931, la Paris. Ideile sale au făcut senzație în lumea științifică, iar acum, are

institute la Stockholm, Oslo, Berlin, Amsterdam, Varșovia și Londra. Expert în hipnoză, d-rul de Radwan ne spune că și dacă autosugestia poate avea efecte salutare, asupra unui spirit echilibrat, e absurd să sperăm că o minte bolnavă ar fi în măsură să profite de pe urma acestui tratament. „Sistemul meu de „hetero-sugestie” dă rezultate atât de bune, prin faptul că un spirit obosit și suferind este reconfortat și adesea remodelat de către forțele sugestive ale unui spirit mai sănătos și mai robust. Iar aceasta se realizează mai bine prin intermediul înregistrărilor pe plăci de gramofon.”

Părăsind cabinetul d-rului de Radwan, am găsit spațiosul salon de așteptare, tixit de lume...

St. H. Costin

Doctorul de Radwan (în stânga) examinează una din plăcile de gramofon, curative în boalele nervoase.

PISICUȚA-FOTOGRAF.

După ce de nenumărate ori, foarte liniștită, s'a lăsat fotografiată, pisicuța ar vrea să știe și ea ce este cu acel misterios obiect negru, care o privește totdeauna cu un ochiu fix. S'a hotărît să afle și atunci deodată a sărit pe aparat ca să cerceteze personal cum stă chestia.

AUDIENȚA LA REGELE ANIMALELOR.

Ce s'a întâmplat? Într-o zi, Abdul, majestuosul leu din grădina zoologică a Londrei, pe îndrăznețul vizitator mititel, care cu o curiozitate nestăpânită privește prin grilaj în domeniul regelui animalelor. Dar se citește o oarecare îngăduință pentru curajosul câțel pe chipul lui Abdul, așa încât aventura s'a sfârșit cu bine.

IN LUMEA CELOR NEVINOVAȚI

BINELE RASPLATIT CU NECAZ

Binefăcătorul n'are totdeauna parte de recunoștință. Și rășuștele dovedesc în această privință o fire rea. După ce au mâncat cu lăcomie și foarte bucurătoare fărâmiturile pe care fetița le-a dat, ele nu mai vor să-i lase cale liberă, ba dimpotrivă, o înconjoară amenințătoare și fetiței i-e frică c'o s'o mănânce toate aceste rășuște nerecunoscătoare.

REALITATEA ILUSTRATA

ANUL X No. 501

26 AUGUST 1936

Foto: Heidy Löffler

BUCURIA VIETII

10 LEI

BIBLIOTECA
JUL 19 1936

REGIMENTUL - 9 - CĂLĂRAȘI. „REGINA MARIOARA A JUGOSLAVIEI”

Concursurile hipice dela Constanța

Săptămâna trecută au avut loc la Constanța concursurile hipice anuale.
Nimic nu-i mai atrăgător decât aceste întreceri, unde omul și animalul se străduiesc într'un avânt comun, să câștige cursa.

In fotografiile noastre : Stânga sus : Câștigătorii premiilor cu trofee, în fața regimentului 9 Călărași.
Celelalte trei fotografii : câteva instantanee din cursa de obstacole.

TRAGEDIA DIN SPANIA

Războiul civil din Spania se prelungește, înmulțindu-se grozăviile și numărul morților. Frații se ucid între ei, orașe sunt dărâmate, sângele curge în valuri.

1. Don José Giral, primul plan, în mijloc, președintele de consiliu, salută în Madrid, trupele care pleacă pe front.

2. Țărani și lucrători spanioli jură credință guvernului, înainte de plecarea la luptă.

3. Scene sguđuitoare s'au petrecut la înmormântarea soldaților din Simancas (Spania de Nord). În fotografia noastră, văduvele și orfanii conducându-și morții la groapă.

Apariția

unei singure ploșnițe, trădează prezența altor zeci de paraziți, ascunși prin crăpăturile scândurilor de sub pat... Opriți înmulțirea lor stârpindu-i prin pulverizare cu

FLY-TOX

TOX

AUTOMOBILE JAPONEEZE

Orașul Iakoda este unul dintre porturile comerciale importante ale Japoniei.

Stânga: Într-o uzină japoneză de porcelanuri. Industria japoneză este foarte dezvoltată, iar mâna de lucru fiind eficientă, produsele pot concura cu toate celelalte depe glob.

O mare fabrică de textile în Japonia. Se poate observa cât de perfecționate sunt mașinile, care nu necesită decât câteva lucrătoare.

mărfurile necesare echipagiilor de la firmele japoneze — care vând mai eficient ca cele din patrie! — deși numita flotă are menirea să combată influența japoneză în Oceanul Pacific!... Nu se știe că Japonia e țara cea mai electrificată din lume, fără ca Japonezii să fi utilizat mai mult de o treime din capacitatea căderilor de apă — și că spiritul lor inventiv a depășit de mult spiritul de imitație.

Nu se știe însă că dacă printr-o înțelegere internațională ar cădea barierele vamale, întreg pământul ar deveni piață de desfacere a produselor japoneze, care n-au rival nici în privința calității, nici în privința eficienței prețului. Printr-o liberă politică a comerțului, restul popoarelor industriale ar trebui să imite ele, la rândul lor, modalitățile de producție ale Japonezilor, sau să dea faliment.

Dacă vom adăoga la cele de mai sus că numai două lucruri lipsesc Japonezilor — pe care noi Românii le avem din belșug! — și anume: alimentele și petrolul, vom înțelege cât de natural ar fi un intens comerț român — japonez.

Și totuși, până azi, nici măcar cursul **ienului** (moneda japoneză) nu figurează pe lista devizelor publicată zilnic de ziarele noastre!

Nenumărate produse industriale — de la cele grele până la cele mai fine de optică și electricitate — le-am putea aduce din Japonia, în condiții mult mai rentabile ca până acum. Și mărfuri de-o originalitate surprinzătoare!

Vom da două exemple.

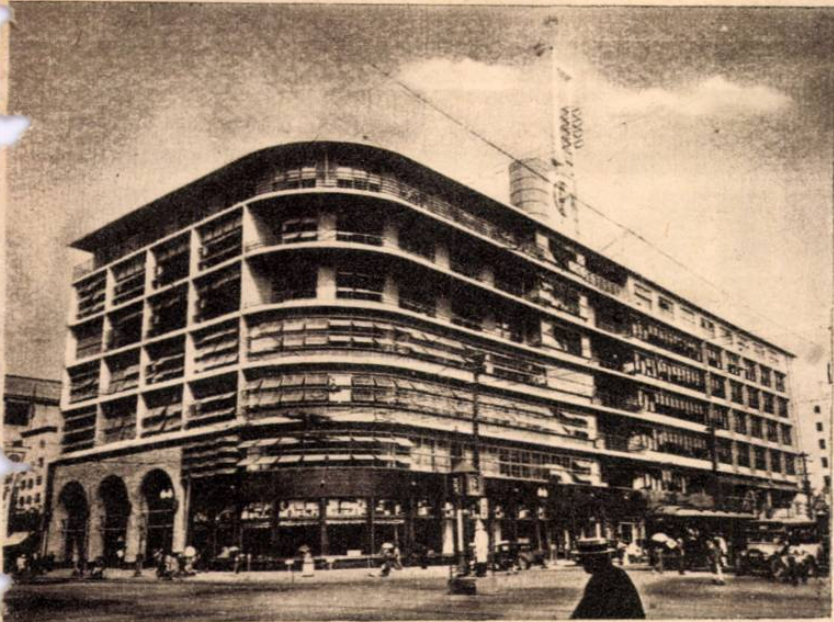
Japonezii au creat un dispozitiv pentru biciclete, mulțumită căruia urcușul drumului pe dealuri nu e mai greu decât mersul pe drum drept. O asemenea bicicletă ar deveni în scurtă vreme, în țara noastră bogată în văi și vâlcele, o unealtă **populară** — mai cu seamă că un comerț bine organizat, nu hrăpăreț și nu încărcat de fisc ar putea oferi biciclete la un preț echivalent cu prețul a două plăci de patefon.

Japonezii posedă livretul unei invenții și mai interesante, menită să revoluționeze locomoția — anume **automobilul fără motor și fără benzină**. Siliți de scumpetea petrolului, ei au creat un automobil mic, foarte practic mai cu seamă în orașele cu străzi lungi și suprafață întinsă (cum sunt de altfel toate orașele din România, inclusiv Capitala!).

NEGUSTORII din București au fost anunțați oficial că va sosi o delegație de negustori japonezi. În momentul când vor apărea rândurile de față, oamenii de afaceri ai Extremului-Orient vor fi luat contact cu confrății lor, depe malurile Dâmboviței. Ceeace se știe în deobște despre Japonia e mai mult de natură politică, militară sau... sentimentală. Ziarele s'au ocupat foarte mult de eroismul japonez, de civilizația japoneză (horticolă și picturală), chiar și de gheșele grațioase din loșivara (celebru cartier din Tokio) pe care le socotim (din eroare!) la fel cu doamnele „de consumație” din Occident. Nu cunoaștem nimic, absolut nimic din viața economică a Japoniei — și în această ignoranță se înglobează desigur și harnicii noștri negustori din București. Nu se știe bunăoară că Japonia e cea mai mare producătoare de pânzeturi și tricotaaje din lume; că e cea mai mare cumpărătoare de bumbacuri din India și America de Nord. Nu se știe că ștofele japoneze sunt **mai eficiente** și de aceeași calitate cu celebrele ștofe englezești, cărora le fac o concurență cumplită. Nu se știe că flota Statelor — Unite din Extremul Orient se aprovizionează cu

Una dintre cele mai mari case comerciale și totodată cea mai veche din Japonia, magazinele Matsuya.

Magazinele Shirokya din Tokio. În 1932 aceste magazine au fost mistuite de un incendiu, care a făcut 500 de victime omenești. De atunci, magazinele au fost reconstruite.

Automobil bazat pe principiul... vechilor pendule cu arc!.. Japonezii și-au spus că de vreme ce un ceasornic poate merge o săptămână, cu un mic arc de oțel, iar toate patefoanele din lume învârtesc discurile cu un arc grosolan, vreme de zece minute foarte bine s'ar putea învârti patru roate, sub o caroserie de lemn de bambu, cu trei-patru arcuri dintr'un oțel special, cu un număr suficient de spirale, pentru a străbate o oarecare distanță.

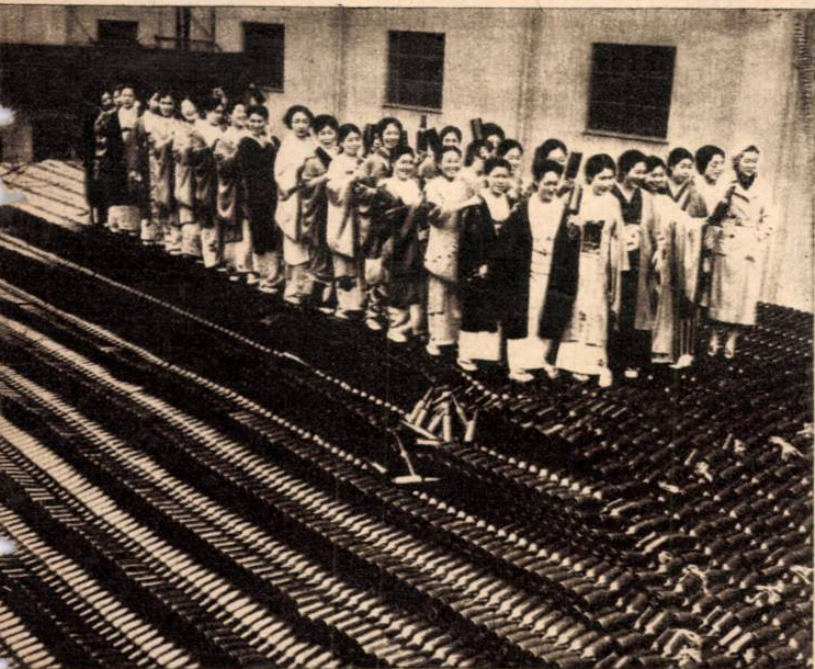
Experiențele au reușit. Automobilele japoneze pot străbate azi distanțe de 250 de kilometri, fără nici o altă intervenție la arcuri — adică pot străbate în țara noastră distanța București — Pitești și înapoi, distanța București — Giurgiu și înapoi, precum și distanța București—Constanța. Japonezii au construit în diferite colțuri ale orașelor, stațiuni de strângere a arcurilor, pe un preț derizoriu. (La noi, comercianții de asemenea automobile și-ar putea lua îndatorirea de-a instala stațiuni, de care clienții să se folosească fără nici o plată).

E drept că dacă Statul s'ar obliga să nu lovească asemenea automobile de nicio taxă vamală — în schimbul unor avantajii similare pentru exportul de grâu și petrol românesc în Japonia — și am importa câteva zeci de mii de mici automobile japoneze, am dăruia locuitorilor noștri un mijloc de locomotie extrem de eficient, atât de eficient c'ar fi la îndemâna tuturor. Poate c'ar suferi întrucâtva căile ferate, care sunt o instituție de stat și întrucâtva rafineriile de benzină, cari sunt întreprinderi particulare.

Aceste două categorii de locomotie au destule mijloace, spre a împiedica sosirea în țară a miraculoaselor automobile japoneze — folosul lor însă e prea mare pentru totalitatea cetățenilor, ca până la urmă interesul obștesc să nu triumfe.

Nu va triumfa prea ușor, știu bine! Dar împotriva progresului nu se poate pune nimeni și dacă se vor găsi oameni energici, care să ia asupra lor îndrăzneala de-a importa micile și ieftinele automobile japoneze, îi sfătuim să înceapă prin a creea, în fiecare oraș „comitete cetățenești pentru eficientizarea locomotiei”, care să opună rezistență oricărei încercări de sabotare, din partea vre-unei întreprinderi reacționare.

F. Aderca

Propagandă japoneză pentru consumul berei. 'Japonezii fabrică berea mai eficient decât costă sticla singură în Europa.

LINGERIE PENTRU TRUSOURI

CALITĂȚI SUPERIOARE GARANTATE
LA VULTURUL DE MARE
CU PEȘTELE IN GHIARE

Theodor Atanasiu & Co. S.A.

STR. BAZACA 1 STR. CAROL 76-78-80-82 STR. HALELOR 21

FARDS "PASTEL" BOURJOIS
INCARNAT, MANDARINE
CORAIL, BLONDE
BRUNE
ROUGE DE BUZE
"Femina"
TOURNE SOL
CLAIR, MOYEN, FONCÉ

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

BULEVARDUL CAROL, 39 TELEFON 3.52-73
D-NA Dr. M. RABINOVICI dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrii, coșuri, etc. Îngrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea definitivă și fără cicatrice a părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice, curs de gimnastică.
Consult. 10-12 și 3-7 p. m. Consult. gratuite Miercuri 11-12 a.m.

Apreciatul diseur GEORGE ANDRY, cântă în fiecare seară la Parcul Cotroceni

A APĂRUT
MAGAZINUL

Pe luna August. — 160 pagini 25 lei.

Un copil care țipă și suferă, se istovește!

Calmați repede suferințele sale, după cum indică D-na Grapin:

„Micul meu Jean avea șoldurile inflamate! Am încercat diferite pomade. Iritația nu înceta deloc! Copilul țipa ziua și noaptea. Am avut ideea de a unge pielea copilului cu puțină Pomadă Cadum în timpul când ațipise, într-o noapte. La deșteptare, șoldurile erau mai puțin roșii. Am continuat să aplic Pomada Cadum. Acum pielea este albă, netedă și copilul meu este superb!”

Jean GRAPIN
Paris

Acțiunea preventivă și curativă a Pomadei Cadum în toate cazurile de iritații, de afecțiuni ale pielii, este garantată de către numeroase atestări autentice. Dv. care dezesperați, întrebuințați-o pentru a ușura eczema, peelingul, coșurile, urticaria, herpesul... La farmacii și drogerii.

Turburări ale stomacului cari provoacă ulceratia

Nu ați acordat de sigur, timp de luni și de ani de zile, nici o însemnătate acelor dureri de cap, sgomotelor în urechi, senzației de amar în gură, limbei încărcate, cari se simt după două sau trei ore de la luarea mesei.

Această apăsare și somnolență, nu păreau la început îngrijorătoare. Cu timpul însă, au apărut ulcerale cari s'au cicatrizat, — desigur — dar după câte îngrijiri și câte suferințe. Puteți evita toate acestea, luând la prima indispoziție de stomac, — imediat după fiecare masă, — puțină Magnesia Bisura a. Acest alcalin atât de bine cunoscut, neutralizează vătămătorul exces de aciditate și calmând mucoasele iritate, va pune stomacul la adăpostul complicațiilor serioase. Magnesia Bisurata se află de vânzare la toate farmaciile și drogeriile cu prețul de Lei 75 sau Lei 110 în format mare economic.

DOAMNELOR!

Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și ondulațiuni permanente, execută ireproșabil Coaforul François, Strada Edgard Quinet, 7 Telefon 3-01-2

DR. H. ZANFT

Medic Primar
Specialist în
Boli de Piele și Păr, Cosmetică.
Roze U. V. Diatermie, Electroterapie, Zăpadă carbonică, Trat. maladiilor inestetice: pigmentațiuni ale feței, negi, cicatrice, acnee (coșuri), nevi (pete din naștere), îndepărtarea părului de prisos prin diatermo-coagulare etc.
Strada Domnița Anastasia No. 23 (fost Belvedere)
Consult. 3-8 p. m. Telef. 3.34.96

PECE SE SCUMPESC ALIMENTELE *

REZULTATUL UNEI ANCHETE FĂCUTĂ DE REDACTORUL
NOSTRU, D. ALEX. F. MIHAIL, PE LA GRĂDINARI, PE LA
NEGUSTORII DIN HALE, PE LA ENGROSIȘTII DELA ABATOR,
PRINTRE „OLTENI” ȘI GOSPODINE.

BUCUREȘTEANUL face, în orice împrejurare, haz de necaz. La Halele Obor, am dat de un grup de negustori cari, în lipsă de mușterii, stătea la taifas în fața unei gherete.

— Am scăzut cu zece kilograme decând s'au mutat halele la Obor, — se lăuda simpaticul comerciant de zarzavat, d. Costică Vasilescu.

— Eu am pierdut 12 kilograme — spunea altul, luându-se la întrecere.

— Apoi d-ta ești gras și ai de unde... Da eu și pe Gică al meu, a trebuit să-l duc acasă...

Pentru cei neinițiați, trebuie să arăt că celebrul Gică e un cocoș cunoscut de toți foștii clienți ai pieței Bibescu-Vodă. El era mascota lui Nea Costică, fiind simpatizat și de toți ceilalți negustori. Când năvălea lume multă în piață și forfoteala era mai în toi, Gică nu mai putea de bucurie. Sbura vesel pe firmă și bătând puternic din aripi exclama de acolo triumfător: — **Cucuriguuu!**

La Obor, cocoșul s'a melancolizat. Mai venea el, nu-i vorbă, pe la geam să privească drumurile pustii din piață, dar nici gând să sboare pe firmă. Pierduse tot chef. Din zi în zi, devenea mai trist. Într-o Duminică a intrat sub o ladă, din fundul prăvăliei, și n'a mai voit să iasă de acolo. Atunci, nea Costică l-a dus acasă...

SABOTAREA PRIMARULUI GENERAL.

Pricina de căpetenie a urcării prețului alimentelor la București și exploatării consumatorilor — îmi spun negustorii din Obor — este că nu avem o bursă zilnică. Înainte, prețurile se stabileau în fiecare zori de zi la Bibescu-Vodă. Cu piețele de engros, multiple de azi, așa e cu neputință. „Samsarii bancari” și alte persoane interesate, au pus la cale sabotarea primarului general, care plănuise halele centrale la Obor. Azi avem, la București, babilonia mai multor piețe cu ridicata: piața dela „Rond” unde au fost sacrificate un strand elegant, un squar și o porțiune a frumosului bulevard Maria. Aci s'a creat un centru de infecție pentru întregul cartier. Târgul dela Banu Manta și bălciul în plină stradă, dela Vitan, sunt un fel de piețe de „engros”, rurale, cari, prin aspectul lor primitiv, fac de răs Capitala și în același timp contribuie la zăpăcirea prețurilor. Speculanții își fac de cap. Nu se mai știe azi care este prețul alimentelor. Nu există un preț unitar, cum era înainte. Nu mai avem o bursă normală. Fiecare vinde cum poate și păcălește pe cine poate.

CARNEA

În ziua când am fost la Obor, carnea de vacă se vindea cu 26 lei kilogramul. E scump!

Totuș negustorii mi-au dovedit că au cumpărat-o cu 24 — 25 lei kilogramul. Cu cât s'o revindem în detaliu? mă întrebau ei.

Atât marele abator dela Constanța, care a început să aprovizioneze basinul Mediteranei, cât și cel dela Burdujeni, care tinde să îndestuleze statele Europei centrale, ambele au determinat această urcare de prețuri — spun măcelarii din Obor. Dealțul statistică vine să întărească afirmațiile măcelarilor, deoarece începând încă din 1935, exportul de carne și transitul de vite, prin portul Constanța, a fost intensificat, cifrându-se la 31.076 tone, față de 13.079 tone în 1935. Traficul de vite continuă să crească în 1936.

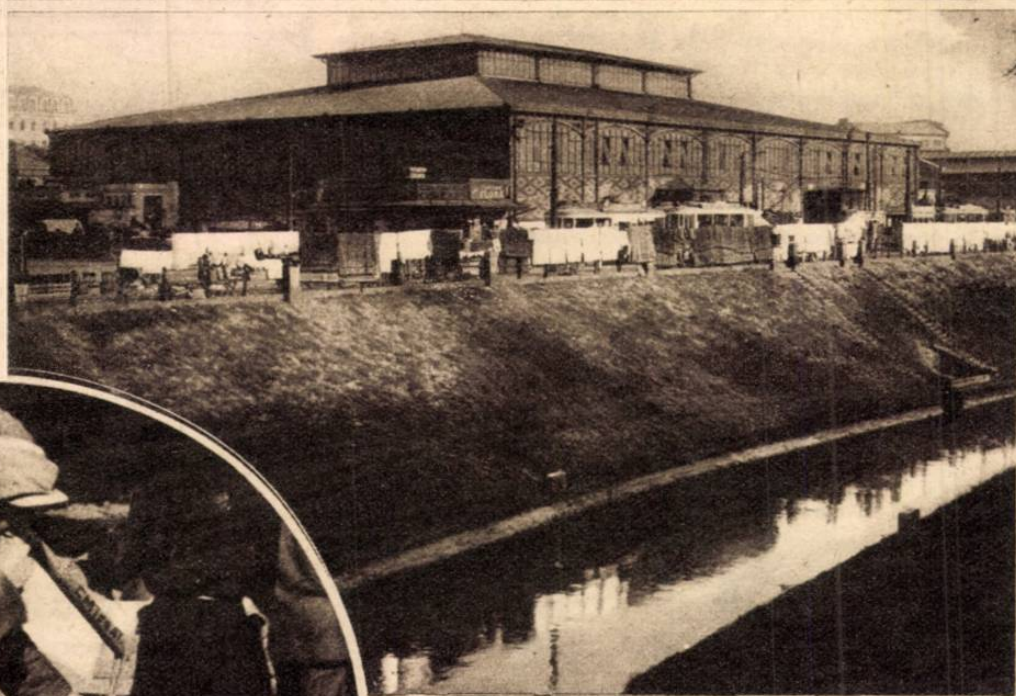
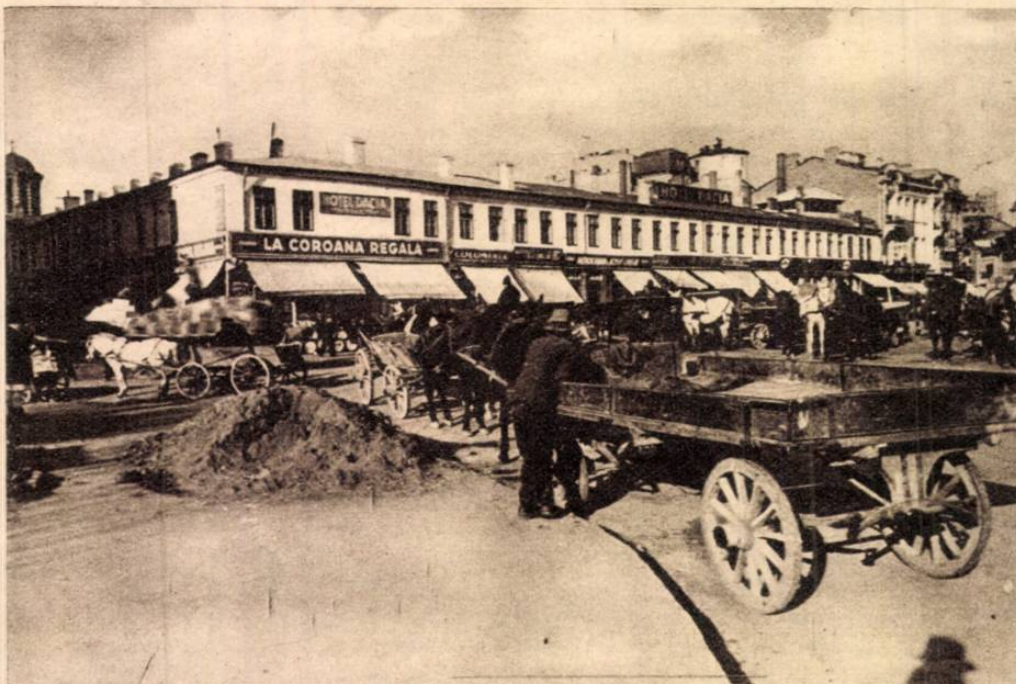
Totuși am aflat că, chiar în aceeași zi, carnea s'a vândut, în detaliu, la Oradea Mare, cu 16 (șaisprezece) lei!

În piața Obor e multă ceapă, dar puțin clienți

Halele Centrale cum erau înainte de acoperirea Dâmboviței.

Ce-a mai rămas din piața Bibescu-Vodă.

Vânzătorul de ouă.

Deci o diferență de o sută de mii de lei la vagon. Desigur că sunt mașinații oculte, care determină un preț atât de urcat pentru București, căci, cu un plus de o sută de mii de lei la vagon, ar conveni să aducem carne poate chiar din Argentina, dar încă dela Oradea Mare. D. Donescu, primarul general, a căutat să elimine o clică, ce făcea gheșeffuri cu locuri la Bibescu-Vodă, precum, și alte matrapazlăcuri. Din această pricină opera d-sale de mare interes general, este acum sabotată — susțin unii angroșiști dela Obor.

PIEȚE DE DETALIU

Comercianții cer să se instaleze în tot orașul piețe de detaliu, civilizate, cum s'a organizat de curând un în piața Amzei. Gospodărească este și piața Parcul Domeniilor.

O asemenea piață de cartier, s'ar fi putut aranja și la **Apele Minerale**, unde există platou asfaltat, lumină electrică. Nu are nici un sens urbanistic o piață de engros, improvizată în dosul Patriarhiei, între șinele tramvaiului electric, pe un bulevard atât de frecventat. La Bibescu-Vodă s'au dărâmat instalații costisitoare, oarecum confortabile, pentru a muta pe negustori în niște barăci de scânduri, sau chiar în mijlocul străzii și pe trotore, la o distanță de câteva sute de metri de vechea piață. Ne plângem de epidemii și tolerăm șandramalele din B-dul Maria...

SE STRICĂ MARFA

Din pricina că este rău organizat comerțul de alimente din Capitală, rămâne zilnic multă marfă nevândută. Piețele actuale nu au pivnițe pentru depozitare, nici frigorigere.

Astfel se face că populația consumă de multe ori alimente alterate. Altă dată negustorii sunt obligați să arunce la gunoi marfa prea stricată, ceea ce contribuie la urcarea prețurilor de vânzare în detaliu.

Se mai face greșala, că vagoanele cu mărfuri sunt dirijate la stația B. M., în loc să fie trimise la Gara de Est. Aci s'ar descărca imediat, făcându-se economie de magazinaj și transport.

În stația B. M. manipularea e mai greoaie. Negustorii, uneori neavizați la timp, lasă marfa în vagoane câte 2—3 zile. În modul acesta se încarcă de taxe de magazinaj și în același timp începe să se strice.

Transportul cu camioanele, pe di-

CE SPUN PRODUCĂTORII

Marfa se scumpește și oscilează ca un barometru, dela o zi la alta, din pricina secetei — susțin producătorii. Mi s'au arătat vreji de pătlăgele roșii cu rodul chircit, sterp, din cauză că n'a plouat câteva zile în șir. Într-o singură săptămână „roșiile” și-au încincit prețul.

Este de notat că grădinarii au și ei mari cheltuieli. Uneori investițiile se urcă până la sute de mii de lei, plasați în cai, camioane, puțuri, pompe

Stradă din piața Obor, unde se vând as'ăzi zarzavaturi. Clienții sunt rari.

Grădină de zarzavat, la marginea Bucureștiului. Udatul se face cu o pompă modernă.

stanța de aproape zece kilometri dela B. M. la Obor, urcă deasemeni prețul de vânzare în detaliu.

SAMSARI

Este incontestabil că samsarii și intermediarii contribuie la scumpirea mărfii. Sunt ei într'adevăr utili comerțului? Sau constituie o plagă?

Tehnica negoțului de alimente e destul de complicată și prezintă multe subtilități necunoscute marelui public. Făcând cercetări, m'am convins că sunt mai multe feluri de intermediari, cu diferite roluri.

Astfel mi s'a vorbit despre „samsarii” cari desfac marfa engrosiștilor din piață. Aceștia din urmă, fiind în legătură directă cu producătorii, primesc de obicei marfa „în comision”. Zarzavagii dela marginea orașului, precum și cei dinspre Giurgiu, producătorii de fructe și legume din punctele cele mai depărtate ale țării, cunosc pe domnul „cutare”, mare negustor în piață. De multe ori i se trimite acestuia un vagon sau două de marfă, fără ca măcar să fie întrebat. Uneori negustorii cumpără și „fix”, adică iau toată marfa unui producător oarecare, pe seama lor, pe un preț anumit și o achită integral. Asta e însă mai rar. Cel mai obicinuit este sistemul trimerii în comision.

„Angrosistul” vinde marfa pe contul „producătorului”, după prețul zilei și-i oprește lui 10% din suma realizată. Ce nu se poate vinde, rămâne pe rizicul producătorului.

În jurul „angrosistului” roesc, în fiecare noapte, ca fluturii, 30, 40, 60 de „samsari”. Aceștia — după bunul plac și aprecierea „angrosistului” — primesc, pentru desfacere, o cantitate oarecare de marfă, pe care o expun imediat pe platoul pieții.

Acești samsari, roțiți absolut necesare în mașinăria pieții, sunt în realitate — dupăcum m'am convins — adevărații negustori dela hale, bieți nenorociți, cari de multe ori își pierd tot micul lor capital într-o singură noapte, din pricina fluctuației prețurilor sau a lipsei de mușterii. Cred că ei nu merită titlul de samsari, ce li se dă.

Această denumire se potrivește mai degrabă pentru „angrosiști” cari însă și ei sunt de neînălțat pentru mersul comerțului, astfel cum e organizat azi. Producătorii, mari sau mici, n'ar avea încredere să predea rodul muncii lor puzderiei de mici negustori, necunoscuți de dâșii, cari vin să câștige și ei o pâine în piață. Producătorul nu vrea să cunoască decât pe marele negustor, stabil, cu firmă înregistrată, cu prăvălie, dela care uneori primește și acțiuni pentru munca câmpului.

Tot astfel primesc avansuri și „samsarii”, adică micii negustori fluctuanți, fără firmă, și cari nu plătesc nici un fel de dări — căci așa e azi!! — fiind considerați ca un fel de ajutoare ale „angrosiștilor”.

În realitate, dupăcum am spus mai sus, adevărații intermediari trebuie considerați acei numiți azi „angrosiști” și cari își opresc 10% comision, făcând legătura dintre producătorii din țară și negustorii de pe platoul Moșilor.

și motoare, plus salariile lucrătorilor, cari înghit o avere. D. Petre Valaori, din Valea Vitanului, îmi spune că în 1934 venind apele mari, au trebuit să pompeze uzinele comunale cu tractorul, cu care s'a curățit și lacul Herăstrău. S'a lucrat intens timp de o lună de zile, până s'a scos toată apa. Prin acea regiune curgea odinioară gârla veche. Pe acolo se prindeau altădată racii... De unde și numele de „strada Răcari”.

LOCUL UNDE S'A INECAT VLAD-VODĂ

Prin valea pitorească a Vitanului, vântul face să adie niște stuf de baltă.

Unii dintre grădinari susțin că pe acolo s'ar fi înecat, în Dâmbovița, în gârla veche, Vlad-Vodă, luat la goană de tătarii din Câmpia Popeștilor, în anul 1532.

Alții susțin că locul precis ar fi prin dreptul fostului „spital de ciumă”, din dosul vechii zalhanale, azi strada Dristorului. Acolo există o măgură, de forma acelora cari în vremea de demult se ridicau deasupra mormintelor. Astfel de moviile se mai văd și azi în preajma ruinelor și drumurilor vechi. Măgura din strada Dristorului ar fi o dovadă pentru cele susținute cu privire la dramaticul sfârșit al lui Vlad-Vodă.

SĂ REVENIM LA SUBIECT

Dar să închidem paranteza, și să ne întoarcem la subiectul nostru.

Cine sunt paraziții comerțului de alimente bucureștine? Din pricina cui se scumpesc prețurile?

Îmi pare rău, că spațiul nu-mi îngăduie, dar ar trebui să descriu unele hanuri pitorești și cârciumi ciudate, găsite în jurul pieței Obor. În curtea acestora se desfășoară atâtea alte „târguri” mici.

Țăranii și diferiți alți mici producători sunt atrași acolo pe motivul că n'au de plătit nici o taxă de cărușie de care nu pot scăpa la piața oficială. Aci cad însă pe mâna a fel de fel de șarlatani.

Alți asemenea samsari, intermediari incorecți, ies în calea producătorului pe la bariere. Am asistat la o scenă când un vechi negustor de ouă, d. Ilie Iliescu, cunoscut de peste o jumătate de veac în piață, oferise pentru o cantitate mai mare de ouă, câte un leu de bucată.

— Îți dau eu un leu douăzeci! — a spus samsarul și încheiând târgul, a plecat în piață cu căruța omului. A vândut din marfă, a răvășit-o, a descărcat-o pe jumătate... Apoi a început din nou târguiala.

— Mă omule, n-us bune ouăle... Ce crezi? Dacă era marfă cum se cade, îți dădea și domnul Ilie mai mult de un leu... Eu nu plătesc decât 90 de bani! Dacă-ți convine, bine! Dacă nu, n'ai decât să o încarci și să pleci unde vrei...

Neavând ce face, căci cu ouăle nu te poți juca de-a încercatul și descărcatul, bietul sătean a primit cât i-a dat „samsarul”, care, am observat că, în cele din urmă, l-a mai înșălat și la numărătoare.

ALTE MOTIVE DE SCUMPIRE

Alți factori, cari determină urcarea prețurilor alimentelor sunt paraziții, cu titluri de slujbași oficiali. Unii dintre aceștia șantajează și exploatează atât pe negustori cât și pe producători. Ocrotiți de cine știe ce persoană „sus pusă”, operează cu cea mai mare îndrăzneală. Zilele acestea, negustorii din Obor se agită și strâng semnături spre a protesta împotriva unui oarecare individ, care ar încasa, în cont propriu, multe zeci de mii de lei pe lună, dela negustori, sub diferite prețuri, fără să le dea nici un fel de chitanță.

OLTENII SCUMPESC MARFA?

Având în vedere cartierele periferice îndepărtate și oarecum izolate ale Bucureștiului, cu drumurile nepavate, noroioase, precum și întinderea mare a orașului, credem că „olteanul” este un element indispensabil în comerțul de alimente. Gospodina harnică, sculată de dimineață, își așteaptă cu mare nerăbdare „olteanul” obicinuit, pe care îl cunoaște de departe, după glas. Cel ce rabdă claxoanele automobilelor, clopotele tramwaielor și urgia megafoanelor, dar protestează împotriva sgomotului și strigătelor oltenilor, uită că Bucureștiul nu-i Paris. În orașul nostru, se numără azi 75 de locuitori pe hectar, pe când în capitala Franței sunt 350. Desigur, problema distribuirii alimentelor trebuie pusă cu totul altfel la noi, decât în metropola apuseană, cu o populație de cinci ori mai densă.

Nenorocirea este că primăria Bucureștilor dă prea puțină atenție celor vreo cinci mii de „olteni” cari cutreeră mahalalele. S'a adunat până acum, dela dânsii, pentru „căminul” lor, cincisprezece milioane lei! Dar cămin tot nu li s'a făcut. Băeșianii, cari vin dela țară și cară coșurile în spinare, trecând din casă în casă, ar putea avea un adăpost, igienic, instalație de bae, infirmerie. Ar putea fi curați, sănătoși, cu șorțuri albe. Municipiul a și cumpărat cu banii lui un teren pentru care s'a plătit 4.307.520 lei d-nei Florica Algiu, sora d-lui Bébé Bră-

tianu — spun oltenii, dar nu pe numele Asociației legale „Tudor Vladimirescu”, adică a acelora cari au contribuit la crearea fondului.

Te pomenești că mâine locul va fi parcelat... ca și păduricea cu duzi a „Vetrei luminoase”! Din pricină că n'au un cămin unde să fie supravegheați, micii olteni duc la țară fel de fel de boli dobândite la oraș, propagându-le apoi mai departe.

Până acum nu s'a organizat nimic pentru acești vânzători ambulanti. Deși li se cere să plătească mereu „pentru cămin”, se proiectează desființarea lor. Mai plătesc cărămizi pentru clădirea palatului Poliției, terminată încă de anul trecut;

plătesc la corporație, plătesc în dreapta și în stânga... Oltenii șicanați zilnic și amenințați cu confiscarea mărfii, înțrețin și ei fără voie, o droaie de paraziți oficiali. Și astfel, din cauza lipitorilor comerțului, prețurile alimentelor se mențin la un diapazon exagerat de ridicat.

REZUMAT.

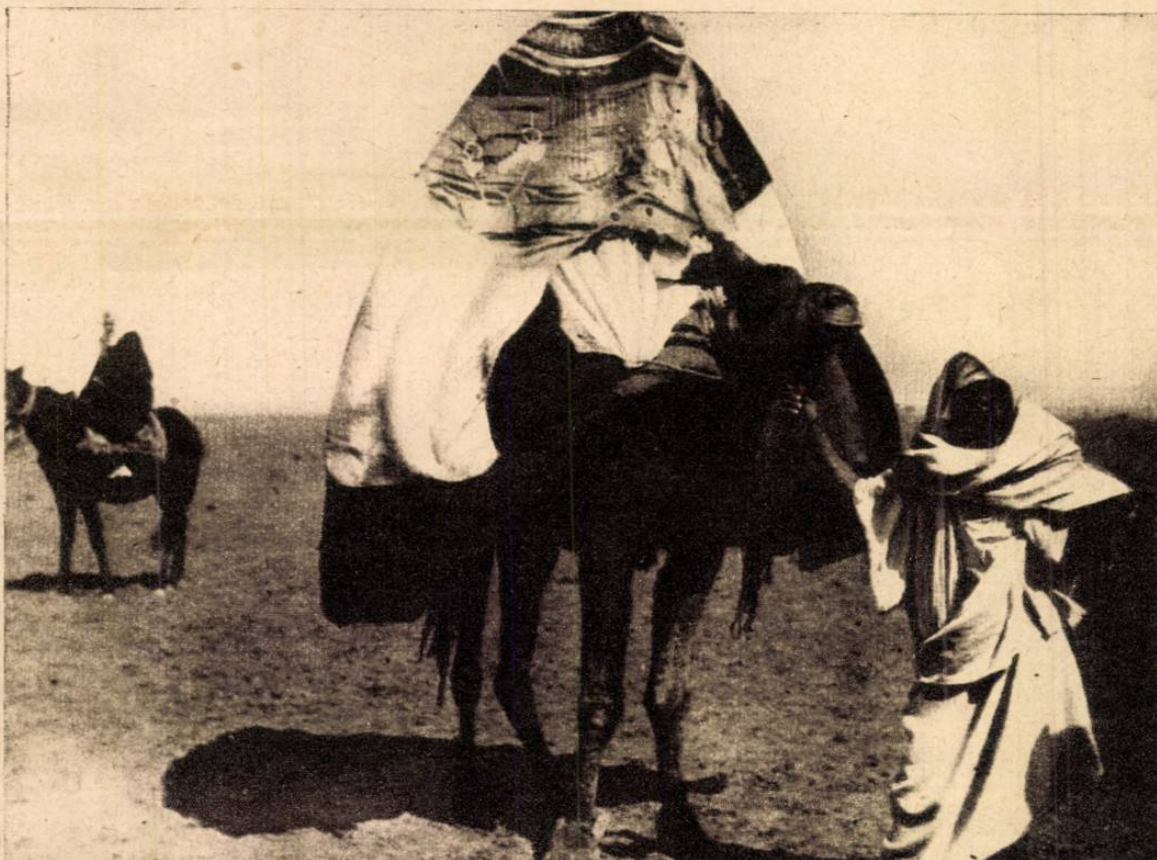
Problema e într'adevăr complicată. Rezumând cele arătate mai sus, s'ar putea spune că pricina scumpirei alimentelor în Capitală ar fi: **desorganizarea halelor de desfacere; crearea mai multor piețe cu ridicata în loc de una singură, reguloare a bursei; lipsa de coordonare în îndrumarea transporturilor; samsarii bancari, cari au pus la cale sabotarea intențiilor primarului general; îngăduirea samsarilor șarlatani, cari mișună în jurul piețelor; tolerarea lipitorilor oficiale, a punșășilor susținuți nu se știe de cine, cari, șantajază și exploatează pe negustorii mari și mici, pe „olteni” ca și pe producători.**

Alex. F. Mihail.

VIAȚA DE FAMILIE LA NEGRII DIN AFRICA ȘI ÎN CONGO.

Publicăm două fotografii exotice. Într'una găsim un obicei al băstinașilor din Congo, obiceiul destul de răspândit de altminteri printre negrii din Africa, anume acela că nu soția aduce zestre bărbatului, ci soțul își cumpără femeia. Plata constă în general, într'un număr de oi, vite cornute, arme și unelte casnice. În fotografia noastră, soțul a adus lănci și cuțite, spre a cumpăra o femeie din vicariatul Buta, în Congo belgian. Cealaltă fotografie înfățișează o călătorie de nuntă la locuitorii din Tunis. Necunosători ai tehnicii moderne, călătoria tunisienilor se face cu „automobilul pustului”: cămila.

Duminică au avut loc la Predeal Campionatele naționale de atletism. Ele s'au desfășurat în prezența M. S. Regelui, care-a venit dela Sinaia, însoțit de fiul marelui domn de Kaparthaia. În fotografiile noastre Suveranul și marelui domn de Kaparthaia.

Sosirea în cursa de 100 mtr. plat.

Sâmbătă și Duminică, echipa vieneză „Admira” a susținut în Capitală două matchuri de football, pe rând, cu echipele Juventus (9—1 în favoarea echipei străine) și Venus (3—2 pentru echipa românească).

Echipele Admira și Juventus, înainte de match.

O fază din matchul Admira—Venus.

Cu prilejul jubileului de 500 săptămâni al revistei noastre, a avut loc la restaurantul „Paradis” o masă comună oferită colaboratorilor „Realității Ilustrate”.

Tinerii se îndreaptă în rânduri nesfârșite spre târgul de pe muntele Găina.

Toată zestrea este încărcată pe cai de munte.

Cășailor // INCHEIATE

MAI APROAPE DE CER

Târgul fetelor de pe muntele „Găina de aur”. Tradiții din secolul al XIII-lea păstrate până azi în munții Ardealului

Cum răsare soarele, începe târgul de pe muntele Găina.

PEISAGIUL romantic al Carpaților Transilvăneni ascunde multe legende străvechi, și tradiții, ale Moșilor. Acești oameni pădurari și păstori săraci duc o viață singuratică, în sânul munților. Trec luni, ba chiar ani până să vadă un chip nou. Foarte rar se întâmplă ca vreunul din ei să coboare la oraș. Jumătate din păstori n-au văzut, până acum, un automobil sau un tramvai. Singura lor avere este: soția, copiii, toporul, vreo câteva capre și oi. Trăiesc în aer liber și numai iarna o petrec sub un acoperiș. Vara și iarna poartă min-tene de piele și se adăpostesc case de lemn. Totuși nu-și plâng să-răcia și toată ziua ei doinesc din fluer păzindu-și oile sau caprele. Odată pe an, a treia Duminică din Iulie, toată populația muntelui se frământă. Toți se pregătesc pentru întâlnirea tuturor moșilor. Legenda spune că în acest munte s'ar fi găsit cândva o mare cantitate de aur, iar din groapa comorilor a sburat o găină de aur, lăsând să cadă, în mijlocul populației sărmene a Moșilor, ouă de aur.

„Pe timpul meu, mai era încă , altfel”, spune bătrânul moș.

„M'am logodit cu Avram” șop-tește, fericită, Marioara Ileanei.

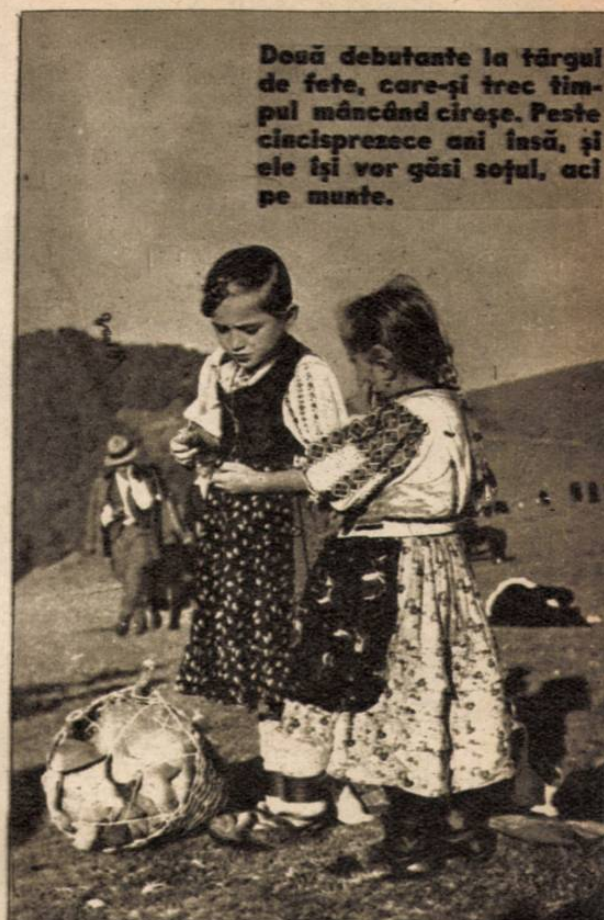
Pretutindeni întâlnești perechi cochetând.

Indrăgostiți, dovedesc odată mai mult sănătatea și echilibrul mintal al acestor modești locuitori din munții Ardealului.

Iar Marioara, Florica sau Ileana coboară a doua zi de pe munte, purtând în suflet chipul lui Ion, Nicolae sau Avram. Anii trec, dar tinerii continuă să se întâlnească, în același chip, la târgul de pe muntele Găina, care a devenit nemuritor!

Podișul de pe muntele Găina are și o însemnătate istorică. Împăratul Franz Josef I a fost pe aceste meleaguri, în anul 1852, rămânând aici mai mult timp, pentru a asista la târg. Această călătorie a împăratului a fost întreprinsă după sugestia lui Avram Iancu, și a dus la o împăcare a coroanei austro-ungare, cu locuitorii Ardealului. În amintirea acestei vizite s'a ridicat, pe platoul muntelui Găina, o cruce.

George May

Două debutante la târgul de fete, care-și trec timpul mâncând cireșe. Peste cincisprezece ani însă, și ele își vor găsi soțul, aci pe munte.

Rămas bun dela viața de burlac. Cântând și bând, tinerii își iau rămas bun dela viața liberă.

Târgul se deschide în sunetul buciurilor, sunete în majoritate de fete.

Dar nu de dragul găinii de aur se adună Moșii, pe acest munte, spre a da urmare unei alte legende, provenind din secolul al XIII-lea.

De Sâmbătă seara se pot vedea convoiurile pornind din micile sătulețe de munte. Pe cai de munte este încărcată modesta zestre a viitoarei mirese. Pe picul înalt de 1800 metri se aprind, înainte cu o seară, focuri multe. E o minune să privești, în noaptea întunecoasă, luminile în jurul cărora sunt adunați tinerii, fete și băieți, și să auzi cântecele lor, despre „mireasa de pe Găina”. Încetul cu încetul, cântecele și șomotele se potolesc și totul adoarme până la răsăritul soarelui, apoi răsună buciurul și târgul de fete începe. În secolul trecut, acesta se desfășura conform legendei. Fetele, îmbrăcate în rochii de sărbătoare puneau la loc vizibil zestre, alcătuită din perne, basmale pestrițe, lăzi înflorate,

așteptând pe păstorul, care venia la târg să le aleagă. Dacă „marfa” le plăcea, tinerele perechi erau imediat conduse la preot care oficia căsătoria, în aer liber. Ba chiar își petreceau prima noaptea în târgul de pe muntele Găina.

Desigur că azi acest târg s'a păstrat numai formal. Tinerii continuă să se adune pe muntele Găina în a treia Duminică din Iulie, dar căsătorii nu se mai încheie pe loc. Cu toate acestea se leagă idile și prietenii, care, în majoritatea cazurilor, sfârșesc mai târziu printr-o căsătorie.

Aspectul târgului, care începe în zori de zi, la sunetul buciurilor, nu se poate uita. Costumele variate, muzica, fetele care cântă din buciuri, imensele turte dulci, în formă de inimi, dansul tinerilor, perechile de

Florica e prea timidă. Își ascunde fața la trecerea tinerilor. Riscă totuși o privire și...

Privire generală din dirijabilul „Hindenburg” asupra stadionului olimpic din Berlin, în timpul întrecerilor sportive.

La cursa de re-gate a învins germanul Gus-tav Schaffer.

S'A terminat și olimpiada; cu reflectoarele ei, cu focul elen, cu „simbolul” înfrățirii dintre popoare: „svastica”.

Prin ziare și reviste apar statistici cari proclamă pe Germani ca cei mai de seamă în lume, în ceea ce privește sportul. Citim și probabil că vom tot citi până la viitoarea olimpiadă dela Tokio, că organizatorii jocurilor olimpice dela Berlin au corespuns așteptărilor și că nici nu se putea, ca organizare, să fie mai desăvârșită, mai precisă și mai frumoasă. Lumea luându-se după aceste comunicări de propagandă, după aceste date și cifre, crede totul și bine înțeles laudă ceea ce s'a făcut. Noi — ceva mai sceptici — vrem să examinăm mai de aproape cele petrecute.

În primul rând, rezultatele sportive ale olimpiadei din Berlin nu sunt chiar atât de excelente pe cât vor să le arate Germanii. S'au bătut câteva recorduri mondiale, dar acestea nu sunt o consecință a organizării ci rezultatul natural al unei competițiuni în care au participat cei mai buni atleți din lume. Dimpotrivă, organizarea defectuoasă a zădărnicit baterea altor recorduri mondiale, împiedicând pe mulți atleți să-și arate adevăratele lor calități, în timpul concursurilor. Însă organizarea n'a ținut seama atât de sport, cât de propaganda germană.

S'a vorbit mult despre satul olimpic. S'a spus că satul din Los Angeles, dela olimpiada din 1932, va fi umbrat de satul olimpic din Berlin, deoarece nu s'a făcut ceva mai liniștit, mai frumos, mai potrivit. Dar numai după câteva zile au început plângerile, pe deplin îndreptățite: camerele erau prea mici, paturile, pentru mulți, prea scurte; patru paturi într-o cameră înseamnă înghesuală. Satul a fost prea depărtat de stadion. Atleții trebuiau să facă un drum de două ore cu autobuzele, ca să ajungă din satul olimpic la stadion. Cum putea să se prezinte un atlet în bune condițiuni fizice și psihice, dacă înainte de concurs era nevoit să se hățăne timp de două ore într'un autobuz, cu alți 30-40 colegi, ținând atâta vreme picioarele încărcate și obosindu-se.

Întrecerile atletice au fost în așa fel organizate, încât dimineața aveau loc eliminările, iar după amiază semifinalele sau finalele. Atleții erau deci nevoiți să se scoale pe la 6 dimineața ca să ajungă la 9 sau la 10 la stadion. Foarte mulți dintre ei, neobiciuiți să se scoale atât

Jesse Owens, triplul înv-gător la jocurile olimpice: la 100 metri, 200 metri și săritură în lungime,

Tot de la OLIMPE

de vreme, și obosindu-se încă timp de două ore în autobuz, au fost eliminați la probele atletice, arătând rezultatele mult mai slabe decât cele obicinuie ale lor. Și dacă reușiau totuși să se califice, erau nevoiți ca la ora 11 sau 12 să plece din nou acasă cu autobuzul, să ia masa și să se întoarcă înapoi la stadion, călătorind alte patru ore. Poate oare un atlet să se arate în forma lui cea mai bună, în asemenea condițiuni?

La gimnastică, o parte din echipe au început probele încă dela orele 7 dimineața — bineînțeles că nu Germanii, cari n'au participat decât după amiază. Echipele acestea au fost nevoite să fie în picioare dela orele 4 dimineața. E oare surprinzător în acest caz că toate celelalte echipe au fost inferioare față de echipele care au avut noroc sau s'au bucurat de protecția de a veni la rând numai după amiază?

Foot-ball-ul a fost astfel organizat, încât să asigure campionatul mondial pentru Germania. Amatori(?) germani au jucat împotriva celor din China și Luxemburg. Și când totuși s'a întâmplat ca echipa germană să fie eliminată — a fost cea mai mare

surpriză a competiției — nimeni nu s'a mai ocupat serios de foot-ball. Așa s'a și putut întâmpla ca la matchul Peru-Austria o parte din public să năvălească pe teren și să molesteze pe jucători. Cum a fost posibil, cu ordinea exemplară despre care au vorbit atât de mult Germanii, să se întâmple un asemenea incident, care să aibă drept consecință chiar sdruncinarea federației internaționale de foot-ball?

La luptă, la box și la scrimă, la fel ca la gimnastică, juriul n'a corespuns de loc. Citim declarațiile boxeurilor și luptătorilor noștri, și vedem că ei spun adevărul.

E drept că greu găsești arbitri obiectivi și nepărtinitori, dar e de necrezut ca acești arbitri să se lase tot timpul influențați de public și de teroarea conducătorilor germani. La gimnastică, echipele elvețiene și cehoslovace meritau un plasament mult mai bun decât cel pe care l-au obținut, însă arbitrii au fost „bine” aleși. La fel la box și la luptă. Nu vom acuza pe Germanii că plasamentul a fost din vina lor, dar dacă e vorba de o organizare perfectă, nu se poate să nu relevăm aceste greșeli.

Ciclismul este o altă dovadă de proastă organizare. La întrecerea pe o mie de metri, Merckens, favoritul Germanilor a făcut un gest cu totul nesportiv și strict interzis: a tăiat drumul adversarului său. Reaua intenție era limpede, a fost văzută de tot publicul și de juriu. Care a fost consecința? Pentru un act care oriunde în lume aduce descalificarea imediată a concurentului, germanul Merckens a fost doar amendat cu 100 mărci, și a fost lăsat să concureze mai departe, devenind în cele din urmă campion olimpic. Se poate numi aceasta spirit sportiv? Fără a mai vorbi de faptul ridicol ca un sportsman amator, un concurent olimpic să fie pedepsit cu amendă în bani! (Ca o consecință naturală, imediat după olimpiadă Merckens a trecut în tabăra profesioniștilor. În felul acesta poate să obție banii pentru plata amendei).

Și alte multe de felul acestora, asupra cărora nu mai insistăm. Dar mai presus de toate a fost supărător fanatismul publicului. Un public care nu se manifesta de fel sportiv, care nu avea nimic a face cu spiritul publicului englez sau american. Acest public a fanatizat pe concurenții germani și a enervat pe ceilalți. Un conducător internațional de echipă a declarat la un moment dat când era discuție dacă Führerul va veni sau nu la matchul decisiv de water-polo: „Acest fapt are mare importanță; Hitler e cel mai bun centru al oricărei echipe germane. El înseamnă cel puțin două goal-uri în favoarea echipei germane”.

Bineînțeles că nu poate fi criticat și nici atacat un sportsman german pentru faptul că prezența conducătorului lor fanatizează pe toți. Dar e neîndoe-nic că o asemenea atmosferă nu corespunde unui spirit pur sportiv.

Cadrul în care s'a desfășurat olimpiada, a fost strălucitor, exagerat de strălucitor. Dar sportul în sine a suferit și a pierdut. Spectaculosul n'are ce căuta în sport, atunci când el aduce confuzii și împiedică pe concurenți să-și arate întreaga valoare.

Sportul a avut de suferit la Berlin și din pricina sgomotului prea mare. În vreme ce atleții se pregăteau să arunce sulița sau să execute un salt, megafonul striga victoria vreunui german la concursurile de luptă, de box sau canotaj iar publicul aplauda, aclama sau cânta, așa încât atletul nu avea liniștea necesară.

La săriturile artistice (dreapta), al doilea în apă, la olimpiada d-rei Velmax Dunn din Berlin, locul întâi a revenit d-nei Do germanei Käthä Köh-rothy Poynton-Hill (stânga).

Trebue să mai menționăm că programul olimpiadei a fost prea încărcat și prea lung. Nu vi se pare că yachting, canotaj, caiac, canoe, sunt prea multe competiții în aceeași ramură sportivă? La fel pentru diversele probe de călărie.

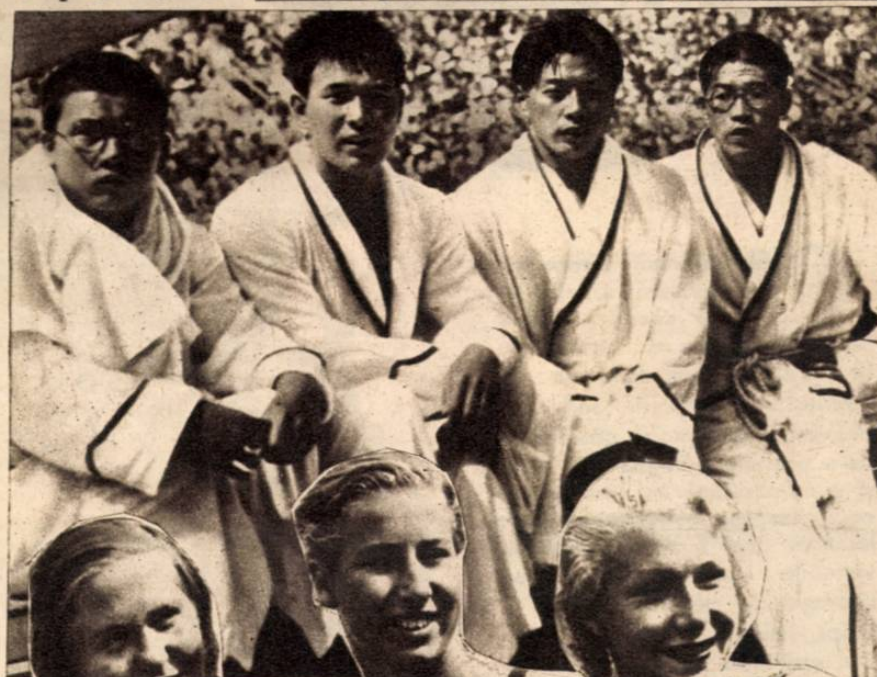
În consecință, un lucru e sigur. Organizarea și aranjarea olimpiadei din anul acesta a fost pusă în serviciul propagandei germane. Olimpiada din Berlin n'a fost decât

un joc și este regretabil că națiunile s'au pretat la acest joc. Nazismul și hitlerismul au aranjat jocurile olimpice sub forma unui spectacol, un fel de „circenses” din timpul imperatorilor romani. Sportul însă n'a avut un rol prea mare la aceste jocuri, sportul a rămas pe planul al doilea, iar sportivii adevărați au rămas decepționați.

Dr.

Domnișoara Maehata (Japonia) a învins la jocurile olimpice la 200 metri înot pe piept.

Echipa japoneză de stafetă-înot pe 4 x 200 metri, a stabilit un nou record olimpic, de 8,56,1

Olandeza Mastenbroec a învins la olimpiadă, în cursa de înot cowl pentru femei, pe 100 metri, cu de 1,05,9 minute, stabilind un nou record olimpic.

OLIMPIADA

STIINȚA NE TRANSFORMA

CEl mai mulți dintre noi consideră știința în sens practic, văzând în ea un mijloc de producție. Și astfel, o iubim când ne făgăduiește o nesfârșită serie de avantaje ca: noi posibilități de-a obține o hrană mai bună și mai îmbelșugată; noi fructe, noi esențe, noi parfumuri; locuințe mai bune și mai convenabile; construcții, ce dau impresia de marmură, lucrări în ghips, imitând ivoriul, lapis-lazuli-ul sau jadul; mijloace de comunicație mai rapide; aeroplane de stratosferă, care să ne permită a petrece Duminica la Paris; distracții la domiciliu, cinematograful în relief, televiziune, etc.

Urâm însă știința atunci când ne amenință cu un sfârșit brusc și catastrofal, prin bombe incendiare, gaze toxice și germeni.

Dacă ni se pare că pacea se va menține, sprijinim știința, iar dacă avem impresia că se apropie războiul, ne declarăm sătui de ea, deoarece e limpede că războiul și știința nu pot merge împreună. Acei cari spun că oamenii se vor război vecinic, nu pun la socoteală știința, care, folosită într'un război viitor, va face în așa fel, încât acesta să fie ultimul. Și dacă nu va fi acel mult trâmbițat război care să puie odată pentru totdeauna capăt războaielor, va fi cu siguranță o urgie ce va însemna sfârșitul civilizației și al obsedantei sale amenințări, războiul științific.

S'ar prea putea ca cele spuse până acum să corespundă unor realități. Totuși, obicinuim a considera ceea ce este și realizează știința printr'un unghiu atât de îngust, încât ne facem o idee cu totul greșită atât despre evenimentele actuale, cât și despre probabilitățile viitorului. Cei mai mulți dintre noi sun-

tem ca niște oameni cari se pomenesc, pentru prima dată, sub un bombardament: avem siguranța că obuzul următor va să cadă chiar pe locul unde a explodat ultimul. Or, cert este că aceasta nu se poate întâmpla, deoarece știința procedează aproape întocmai ca un tunar experimentat, bombardând metodic întregul front.

În viitor, progresele cu adevărat importante ale științei, nu se vor mai realiza, pe tărâm fizic, adică, în capacitatea noastră de-a fabrica mașini răspânditoare de moarte tot mai perfecționate, sau în aceea de-a răscoli tot mai profund lumea fizică, în sânul căreia trăim. Știința ne rezervă și bune și rele. Nu vreau să spun că dominația noastră asupra forțelor fizice nu va spori. Nu încapem încoială că vom continua să mergem mereu înainte pe această cale, dar faptul ne va părea din ce în ce mai puțin important.

Cum de ne-a scăpat aceasta până acum? Cum de-am rămas la greșita idee că știința nu poate opera transformări, decât într'o lume materială, că nu avem a aștepta dela ea decât o sporire a puterilor noastre fizice?

Odată ce înțelegem că știința poate opera prefaceri în noi înșine, vedem că transformările aduse materiei cad pe un plan secundar. Ne dăm seama că dacă știința a rămas un domeniu

lipsit de interes, pentru cei mai mulți dintre noi, faptul se datorește unui sentiment vag, dar just, că ea n'a adus până acum nicio schimbare esențială, în viața noastră. Ne-a dat doar tot mai multe mijloace de-a face aceleași lucruri vechi — de-a le face cu atâta ușurință și atât de des — dacă sunt inofensive — încât am ajuns să ne plictisim de ele, mai repede decât înainte; sau, dacă e vorba de distrugerea vieții, ne-a dat, mijloace atât de rapide și de radicale încât, întocmai ca în cazul unei otrăviri cu acid cianhidric, prima experiență este probabil și ultima. Știința nu ne dăduse — și simțiam că nu ne putea da — noi țeluri, noi dorințe, o lume cu adevărat nouă, pe care s'o explorăm și s'o înțelegem.

Și totuși, dacă privim lucrurile mai de aproape, vom vedea că aceasta se întâmplă chiar acum. T. H. Huxley, marele biolog al secolului trecut, a spus odată că, deși prefacerile ce se realizaseră în lumea fizică, pe vremea sa, păreau prodigioase, ele aveau să fie întunecate în secolul al 20-lea, de către științele care se vor exercita direct asupra omului și spiritului său.

Iar această profecție este astăzi în curs de împlinire. Biologia a și început să ne modifice. S'a constatat că foarte rar se întâmplă ca unul din

noi să dea tot ceea ce-ar putea da și că tot așa cum un cretin se „deșteaptă”, prin remedierea unei insuficiențe a tiroidei ar putea și omenirea, în genere, să facă un salt uriaș, dacă glandele endocrine ar putea fi determinate să stimuleze la maximum un trup și un creier ce lăncezesc, asemeni unui foc slab, care arde mocnit.

„Dar jocul cu glandele e primejdios”, ni se va răspunde. Foarte bine. În cazul acesta, modificați-vă regimul alimentar și vă veți spori atât forțele, cât și capacitatea. Acum că s'au descoperit misterioasele relațiuni dintre vitamine și glandele cu secrețiune internă, începe să ni se pară că până'n prezent nici n'am știut măcar să mâncăm. Știința cuprinde pagini din ce în ce mai interesante. Aflăm astfel că o parte din glanda noastră pituitară ne dă imboldul simpatiei, iar cealaltă, determină curiozitatea; și mai știm că cele două părți ale glandei utilizează diferite substanțe chimice din alimentele, pe care le ingerăm. Cu asemenea cunoștințe, ne vom putea echilibra viața efectivă, după împrejurări. Atunci când vom avea să desfășurăm o activitate intensă, ne vom hrăni în așa fel, încât energiile noastre să fie la înălțimea eforturilor ce ni se cer. Iar când împrejurările vor reclama participarea afecțiunii noastre, vom lua dimineață, în ceai, o picătură sau două dintr'un preparat de mangan, care pare a fi un stimulent al emotivității și în tot restul zilei vom fi afectuoși, fără să avem a recurge la prefăcătorie. Dar biologia și bio-chimia sunt tot niște științe indirecte. Ele acționează diferite pârghii și după o vreme ne simțim schimbați. Trebuie să treacă însă timp, pentru ca fenomenul să se producă și nimeni n'ar putea spune ce proporții va avea transfor-

marea. Există însă științe care lucrează direct asupra intelectului. Ele vor opera în noi adevărate transfigurări, sporindu-ne capacitatea și lărgindu-ne perspectivele; în felul acesta, vor schimba fața lumii,

dându-ne reale puteri asupra ei. Profetia pare poate prea frumoasă pentru a se realiza. Acesta n'ar fi însă un motiv s'o respingeți. Noul dar al științei este, ca și toate celelalte pe care ni le-a făcut până acum, o imensă sporire a posibilităților de-a ne concretiza dorințele. Depinde de noi, ca el să fie o binefacere sau o catastrofă. Să vedem acum, cum se numesc acele științe care vor schimba omenirea? Veți avea poate impresia că inversăm ordinea lucrurilor dacă răspundem: **sociologia și psihologia maselor.** Cuvântul Sociologie, mai cu seamă, are darul să cam intimideze. Dar sociologia nu face altceva decât să studieze felul cum se comportă oamenii în masă. Nu există, în toate ramurile de care s'a ocupat până acum știința, fenomene mai ciudate decât câteva dintre evenimentele sociale, pe care le-am văzut în ultimii ani. Nimeni n'ar fi putut să prevadă seria de mișcări ce frământă Europa, dela război încoace. Lumea se aștepta a afirmarea comunismului. Aceasta părea a fi direcția în care evoluam. Comunismul n'a prins însă decât în Rusia, unde nici n'a prea avut să lupte. Apoi, evenimente cu adevărat noi, pe care, dacă cineva le-ar fi prezis, lumea s'ar fi grăbit să le declare imposibile, au început a se produce. Mai întâi, a apărut Mussolini în Italia, apoi, a fost efortul lui Primo în Spania — un capitol care nu s'a închis încă —, și în sfârșit, Național-Socialismul. Știința nu simpatizează, nu detestă, nu aprobă și nu desaproabă. Toate acestea s'au întâmplat și trebuie înțelese. Scopul științei nu este numai să studieze fenomenele, ea urmărește ca prin acest studiu să descopere acele conexiuni pe care nimeni nu le-a mai văzut, ascunse fiind de vârtejul de praf ridicat de acțiune. Toate aceste mișcări au, pentru sociolog, un punct comun. răsărind dintr-o aceeași rădăcină, foarte puternică. Și acest unic punct comun al lor e atât

de important, încât deosebiri și antagonisme de suprafață nu mai înseamnă nimic. Toate energiile, indiferent în ce tabără sunt grupate, se concentrează într'un același imens efort, și toate grupările reușesc — ceea ce din punctul nostru de vedere este mai important decât izbânda vreuneia din ele — să înlăture din ins timiditatea.

S'a dus epoca umorului când puteai face pe cineva să renunțe la o anumită atitudine, spunându-i că e ridicol. Fascismul cu solemna-i cămașă neagră, nudismul cu indivizi a căror piele arată totdeauna galben negricioasă sau nazismul, care-și sbiară dragostea pentru Hitler și ura împotriva Evreilor — toate aceste manifestări, atât de diferite, sunt în fond de aceeași esență. Ele înseamnă sfârșitul unei ere.

Ceea ce vedem este o revoluție, în propriile noastre spirite. O profundă schimbare se produce în firea noastră. Până mai acum câțiva vreme, intelectualii nu îndrăzneau să se manifesteze neponderați. Astăzi, s'a isprăvit cu această jenă. Sau mai scurt, subconștientul s'a ridicat la suprafață.

Majoritatea oamenilor de știință și gândire văd în aceasta un dezastru. Pentru ei, faptul anunță sfârșitul științei și al civilizației. Dar chiar de-ar fi așa? Trebuie neapărat să fie astfel?

Vom aminti în primul rând că știința a fost aceea care-a găsit acest domeniu cufundat în întuneric și numit subconștient. Savanții l-au descoperit mai înainte ca dictatorii să-i fi bănuț existența sau să fi început a trage foloase depe urma manifestărilor sale. Ba, mai mult decât atât, știința și-a dat seama, înaintea conducătorilor de popoare, că subconștientul trebuie descoperit. Deoarece era clar că de nu se puteau descoperi în spiritul omenesc forțe cu mult mai mari decât acelea ale conștientului, omul va fi în cele din urmă covârșit de forțele fizice, pe care i le-a dat știința.

Și apoi, într-o aceeași măsură, știința și descoperi propria-i dependență de subconștient. Savanții și închipuieră că descoperirile se fac pur și simplu prin analiza fenomenelor, când deodată, factorii s'au reunit toți într-o nouă și vastă „lege”. Din momentul în care au început a se ocupa de intelect, și-au dat seama că felul cum își reprezentau ei lucrurile era absurd.

Elaborarea științifică are o latură subconștientă, dar tocmai în această regiune întunecată și necunoscută, se plămădesc ideile de geniu. Doi dintre cei mai de seamă matematicieni ai lumii ne arată cum au avut, fără de veste, revelația unor mari descoperiri. Atât Hamilton cât și Henri Poincaré ne spun că, părăsind, după o lungă și zadarnică muncă conștientă, o problemă ce părea cu neputință de rezolvat, soluția le-a apărut brusc în minte, mai târziu, într'un moment când se ocupau cu totul de altceva. Marea știință este tot atât de creativă ca și marea artă. Cercetarea care nu urmărește decât o acumulare de cunoștințe nu poate duce la o mare descoperire, așa cum nisipul nu va da niciodată tencuială fără var.

E interesant de notat că tocmai Germanii, ai căror oameni de știință preconizau acumularea de date, indiferent de sensul lor, sunt poporul care se comportă astăzi orbește, înăuntrul unor principii lipsite de orice suport științific.

Suntem martorii uneia dintre cele mai necesare și mai senzaționale revoluții, ce s'au produs vreodată. Asistăm la ridicarea acestui nou domeniu al spiritului, subconștientul, în sferile conștientului. Și dacă nu vom pieri în cursul comoziilor, care, e fatal să se producă, ne vom pomeni, atunci când apele se vor liniști, într-o lume nouă, cu noi perspective și cu noi posibilități. Până acum, a trebuit să părăsim o idee, lăsând-o să se cufunde în apele subconștientului și să așteptăm să reapară singură la suprafață, întregită, ceea ce se întâmplă foarte rar. În viitor, vom ajunge poate să urmărim în mod conștient, întregul proces de elaborare. Dar dacă oamenii au devenit atât de influențabili, nu va izbucni oare un război, care să ne distrugă cuceririle de până acum, dându-ne cu câteva secole înapoi? Întrebarea aceasta dovedește că nu ne-am dat încă seama de proporțiile evenimentului pe care-l trăim. Ridicarea subconștientului este un fenomen atât de uriaș, de formidabil încât, chiar de vom avea războaie, acestea vor fi cu totul diferite, — adică nici chiar în război, istoria nu se va mai repeta.

Chiar violența va suferi radicale transformări. Căci există astăzi cu totul alte mijloace de a-ți impune voința — atât de noi și de eficace — încât războiul, așa cum îl cunoaștem, pare un procedeu grosolan, menit să aibă rezultate foarte slabe. Intocmai ca și Shylock, războiul nu-și mai poate tăia astăzi livra de carne, fără să producă o asemenea risipă de sânge și de bunuri încât lumea să răngie în cele din urmă complet vlăguită. Cu noile mijloace însă, nu se va pierde nimic. Și în același timp, ele sunt atât de formidabile, încât ne dovedesc că știința e în stare să ne dea o forță, care întrebuițată în locul violenței, poate fi cu mult mai teribilă decât aceasta.

Utilizăm în mod impropriu termenul de **Acțiune Directă**, în sens de violență fizică. Or, aceasta nu poate fi decât o acțiune indirectă căci îți influențezi voința indirect, lovindu-ți trupul, sau amenințând să te lovesc. O acțiune cu adevărat directă, este aceea exercitată asupra voinței, și o găsim sub forma ei perfectă, în sugestiunea hipnotică. Voința este atunci învinsă și trupul nu mai opune rezistență.

Asta-i ceea ce vedem practicându-se acum în Germania și în alte țări, unde se face uz de puterea propagandei — o dirijare a acțiunii direct asupra voinței indivizilor. Și știm că același lucru se întâmplă cu pri-

mitivii, cari nu pot rezista iradiațiilor sugestive ale vracilor. Aceasta nu este însă o întoarcere la barbarie, deși trebuie să recunoaștem că fenomenul este utilizat într'un mod barbar. Este reieșirea la suprafață a unei vaste și noi puteri, fără de care știința și civilizația nu pot merge înainte și totodată, o putere pe care numai știința o poate utiliza cu folos și face creativă. Abia aci vedem că știința a făcut un pas uriaș înainte și că din punctul în care se află, toate cuceririle sale trecute, apar doar ca niște încercări preliminare.

Cele trei mari lipsuri de care știința s'a resimțit până'n prezent și care acum vor putea fi împlinite, sunt:

Capacitatea de-a da individului putere de voință, pentru a se stăpâni și comporta ca un om responsabil și rațional, ce vrea să pară.

Capacitatea de-a da individului puterea de-a face cu trupul său ce vrea, exercitând asupra-i, în stare de trezie, acea influență pe care n'o au decât persoanele hipnotizate. Și în sfârșit, capacitatea de-a se transforma pe sine însuși, de-a face din ceea ce a fost odată artă — o serie de descoperiri interesante dar inexplicabile — o adevărată știință, o metodă de-a inventa și descoperi, complet conștientă.

Criza în care se sbate actualmente lumea, este pentru știință, un moment suprem. Și credem că va învinge, pentru că o putere nouă, încăpută întâmplător pe mâinile unui șarlatan, poate fi oricând smulșă acestuia de către un altul, care o cunoaște și o înțelege cu adevărat.

Aceasta-i speranța științei și a noastră.

Gerald Heard

Dacă socotim că va fi pace, noi ne închinăm științei. Dacă socotim că va veni războiul, i-mediat suntem de părere că toată vina o poartă prea multa știință.

E clar că războiul și știința nu merg împreună. Știința care se va folosi în viitorul război va vedea că aceasta este cel din urmă război.

Intrarea faimosului colegiu Eton

RECENTUL discurs asupra politicii internaționale, prin care d. Anthony Eden și-a câștigat admirația întregii lumi, a făcut ca încă odată, atenția publicului britanic să se îndrepte către faimosul colegiu Eton unde s'au format majoritatea celor mai de seamă oameni de stat ai Angliei.

Cercetând lista ambasadurilor și diplomaților britanici, te surprinde faptul că prea puțini sunt aceia cari să nu fi trecut prin această școală.

Dar cu toate că este cea mai de seamă școală publică a Angliei, Eton-ul nu are mai mult de 1.120 elevi și punând această cifră față de cele 40.000.000 ale populației e într'adevăr surprinzător că tot ceea ce are diplomația și politica mai distins, se recrutează dintre absolvenții Eton-ului.

Colegiul acesta nu merită însă numele de „Școală publică”, deoarece este cel mai select institut, destinat claselor nobile și bogate în ale căror mâini se află frâiele conducerii, cu toată democrația atât de mult trâmbițată a Angliei. Fiul Ducelui și al Ducesei de Kent, micul prinț Eduard, în vârstă abia de 13 luni, a fost înscris la Eton, pentru anul când va fi

Un nou transport de pălării înalte la colegiul Eton, pentru noul an școlar.

să intre în liceu, iar Lordul Lascelles, nepotul regelui Eduard și fiu al prințesei regale, care a împlinit 13 ani, este de mai bine de un an, elev al faimosului colegiu.

La recentul banchet, dat de către foștii elevi ai Eton-ului, au participat nu mai puțin decât 120 de membri ai Parlamentului — reprezentând o cincime din numărul celor prezenți.

Dar din întâmplare nu numai șefii partidului conservator s'au format la această istorică școală, ci și doi conducători ai grupărilor opuse — Sir Archibald Sinclair, căpetenia liberalilor și Majorul Atlee, căpetenia partidului laburist — toți ace-

Lord Lascelles, (la dreapta), care e un elev al faimosului colegiu Eton, cu fratele său, onorabilul Gerald Lascelles, care desmenoa își face educația în același colegiu. Ei sunt fiii prințesei regale și ai lordului Harewood.

știa poartă tradiționala cravată a Eton-ului. „Dar ce-i cu această cravată?” pot întreba acei cari nu cunosc Anglia. Cuprinzând culorile faimoasei școle ea prinde întreaga aristocrație engleză, în micul și elegantul său nod, căci obiceiul de-a purta „cravata școlei” este un fel de francmasonerie neoficială, printre absolvenții celor mai de seamă colegii ale Albionului. Din timpuri imemorabile, Eton-ul a pregă-

tit pentru viață: regi, prinți și miniștri; în cursul secolului trecut, colegiul aceasta a dat Angliei cinci premieri, iar pe băncile și stâlpi săi de lemn, se mai pot vedea încă săpate nume ca Gladstone, Curzon și Balfour. Astăzi, acest copilăresc obicei este nu numai tolerat, ci și încurajat de către profesori.

Eton-ul este o școală scumpă, taxele sale ridicându-se la peste 270 lire sterline anual (vreo 200.000 lei), fără ca în această sumă să se cuprindă cheltuielile personale ale elevilor. Pe urmă, sunt vestimentele, care reclamă cheltuieli considerabile și în această privință regulamentul școlei cuprinde pagini întregi. Pentru fiecare sport e nevoie de un anumit costum și școala impune elevilor să nu-și facă vestimentele într'altă parte decât în atelierile sale, pentru ca toate costumele să aibă o aceeași croială.

Obiceiul este să se lase elevului o sumă suficientă de bani, cu care să-și poată comanda singur cele necesare, la intrarea sa în școală; însăși administrația colegiului recomandă părinților să procedeze astfel și acest amănunt reflectă ceva din disciplina colegiului. Băiatul devine membrul unei comunități urmând a se supune legilor generale, dar totodată, i se lasă multă libertate și independență personală. Oricât de paradoxale ar părea toate acestea ele reprezintă Eton-ul și întreaga Anglie.

Windsorul pătrunde pe nesimțite în Eton. Câțiva stâlpi doar, indică unde începe cetatea învățăturei și unde a tinerelor ambiții.

Anumite străzi laterale ale Windsorului, sunt invadate de către școlarii ieșiți la plimbare în fracuri și cu pălării tari. Dar cu toată ironia pe care o prilejuește la început acest costum, după câțiva timp, elevii se obișnuiesc cu el, ca și cu o uniformă.

Tradiția școlei prevede că manșetele pantalonilor se poartă întoarse în sus, și că ultimul nasture al vestei trebuie lăsat deschis.

După legea nescrisă a Eton-ului, e mai bine pentru un

Mr. Anthony Eden, actualul ministru de externe al Angliei, a fost și el elevul faimosului colegiu Eton.

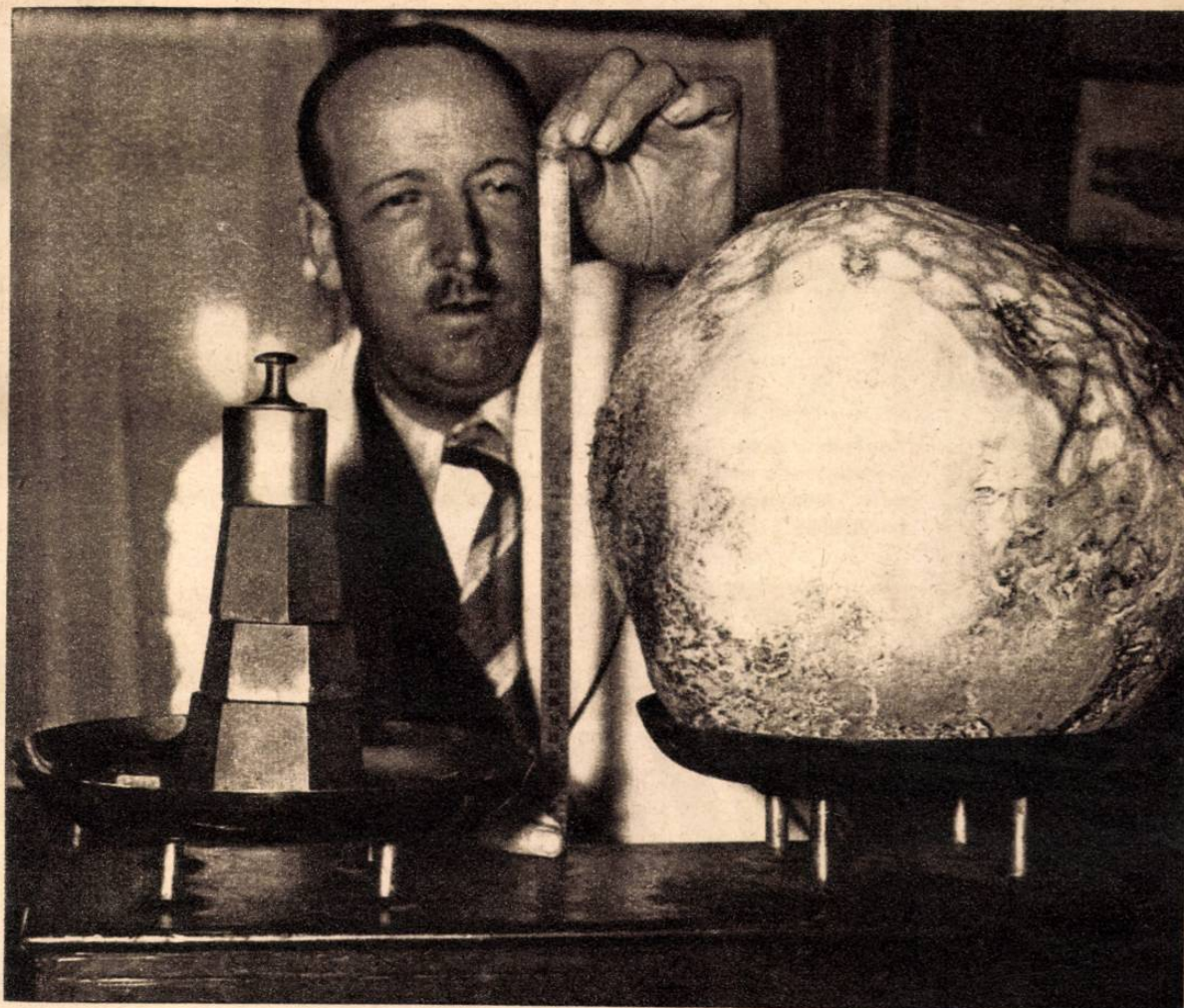
băiat să-și negligeze studiile, decât să atingă prestigiul unui „pop”. Acest „Pop”, este unul dintre aceia pe cari poporul de școlari i-a ales ca fruntași ai săi și în felul acesta vedem viând principii democratice, chiar în sânul aristocrației engleze. Dar partea nostimă este că Eton-ul, cel mai distins colegiu britanic, a luat ființă în anul 1440, fondat de către regele Henric al VI-lea, și cuprindea pe atunci un institut pentru educarea copiilor săraci, un azil pentru bătrâni și o mănăstire. S'au mai păstrat încă, prin tradiție, multe dovezi ale intenției originale, căci elevii cari sunt găzduiți chiar în clădirea colegiului, beneficiază de o donație, ce se traduce prin faptul că trăesc mai efin decât acei cari locuiesc în oraș.

Se fac oarecari deosebiri între „collegers”, elevii locuind în internatul liceului și „oppidans”, elevii cari locuiesc în oraș, dar aceste distincții sunt din ce în ce mai neînsemnate. În fond cei 1050 de „oppidans” trăesc cu mult mai bine, decât colegii lor internați, al căror număr nu trece de 70, pentru că orașul posedă astăzi o sumedenie de clădiri moderne, unde copiii găsesc confort și se bucură de mai multă libertate, decât în clădirea liceului, unde spiritul vremii se strecoară cu anevoință.

În această mică lume, unde se pregătesc viitorii conducători ai Angliei, s'a conservat o încântătoare atmosferă medievală, modificările ce survin, neatingându-se niciodată de aparențe.

E mult mai ușor să intri în Serviciul Diplomatic, sau în Parlament, cu o diplomă dela Eton, decât să pătrunzi în această școală. Părintele viitorului elev trebuie să înscrie numele băiețelului aproape imediat după naștere și în momentul de față, toate locurile sunt ocupate, până'n 1945.

Cei de pe continent vor pune desigur următoarea întrebare: „De unde știu părinții ce se poate întâmpla peste zece ani?”, Englezul nu privește însă lucrurile astfel; el știe că Eton-ul va rămâne ceea ce este și că-și va păstra importanța, atâta vreme cât Anglia va exista.

UN APERITIV RESPECTABIL.

Această ciupercă (lycoperdon) cântărește aproape 6 kilograme și are un diametru de 35. cm. Datorită mărimii sale, ciupercă a scăpat soartei de a deveni aperitiv. Ea se găsește expusă într'un magazin din Geneva.

DIN TOATĂ LUMEA

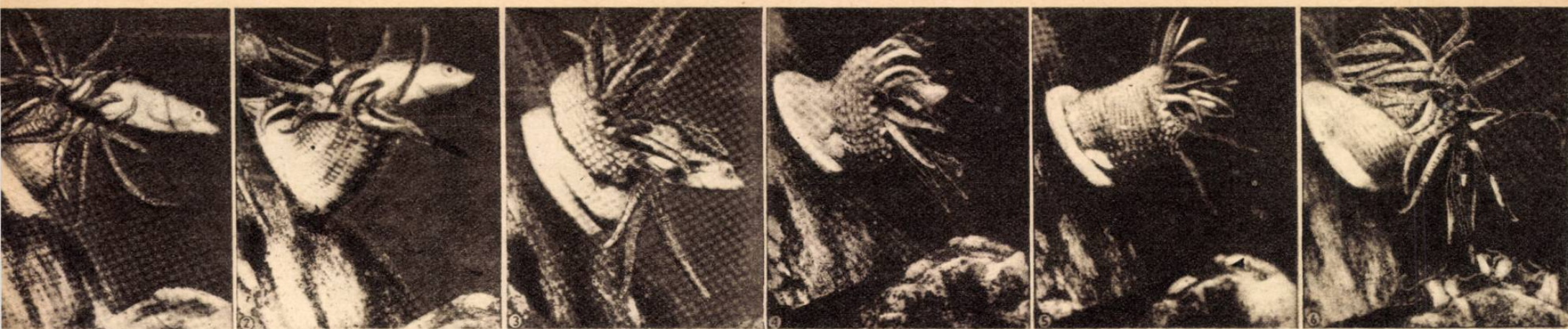
S'A DESCOPERIT UN NOU REMBRANDT!

Un tablou al lui Rembrandt socotit multă vreme ca pierdut, a fost găsit acum în Olanda. E vorba de tabloul „Juno”, pe care pictorul l-a făcut după comanda amatorului de artă, Becker.

UN ADĂPOST VECHI DE 400 ANI

La Fort Dick, în California, se găsește un copac bătrân de 400 ani. Tulpina lui are un diametru de 8 metri. Într'o scorbură locuiește, de mai mulți ani, un pădurar. În fotografia noastră, pădurarul primește la domiciliu corespondența.

specie a dedețului
irîn își întinde tenta-
lele și prinde un peș-
ce trece pe lângă

Peștele este oprit și
înăbușit de microscopi-
cele ventuze ale ten-
taculelor.

El este tras către gura
uriasă a monstrului, de
niște brațe mușchiuloa-
se.

O altă fază din înghi-
țirea victimei.

Planta se întinde ca un
ciorap, pe trupul peș-
telui.

Își strânge apoi gura
elastica și-și mistue
prada, pe îndelete.

TRAGEDIILE NEVĂZUTE ALE MAIBILOR

NIMIC nu pare mai senin și mai pacinic, într-o zi fără vânt, decât întinsul liniștit al unui ocean, fluviu sau eleșteu — și totuși, nimic nu e mai departe de această impresie. Ultimile studii științifice asupra vieții acvatice și nouile aparate fotografice, făcute să prindă scene de pe fundurile apelor, oferă omenirii spectacolul unei vieți tot atât de sbuciumate și de crude, ca și aceea a uscatului.

Pe întinderea acestor adâncimi, fiecare sfert de metru este plin de viețuitoare, cari fug de un asasin, pândind totodată prilejul de-a ucide, la rândul-le. Cinematografia submarină ne arată că deviza naturii este neîndurarea — moartea fără preget.

Broasca și peștele sunt mereu în căutarea insectelor, pe care le înghit de vii, dar și acestea din urmă se întorc, la rândul-le, împotriva viețuitoarelor mai mari. Viața animală, se întreține distrugând viața vegetală, dar regnul vegetal nu întârzie să se răsbune. Fiecare animal

își are boalele sale, care-lucid și germenii acestor boale sunt în marea lor majoritate, plante. Dar în afară de asta, unele plante carnivore și viețuitoare, ce se camuflează sub acest aspect, sunt foarte mari și având înfățișarea unor flori marine, își întind tentaculele după peștele ce trece pe lângă ele, îl prind și trăgându-l, în ceeace pare a fi potirul lor, îl mănâncă.

Peștilor le plac foarte mult viermușorii, dar în rândurile acestora din urmă există cel puțin unul, numit *Nemertes*, sau „undița” care, literalmente pescuește, înfățișându-se victimei ca momeală.

Acest vierme, ce mișună în apele Angliei, are dela câțiva zeci de centimetri, până la 27 de metri în lungime. El își încolăcește coada de o stâncă din fund și așteaptă. În momentul când un pește mânat de curiozitate se lasă spre el, nevăzând întrucât s'ar putea primejdui examinând coada, care pare un obiect neînsuflețit, capul viermelui se repede ca o săgeată și gura i se lipește ca o ventuză, pe trupul victimei.

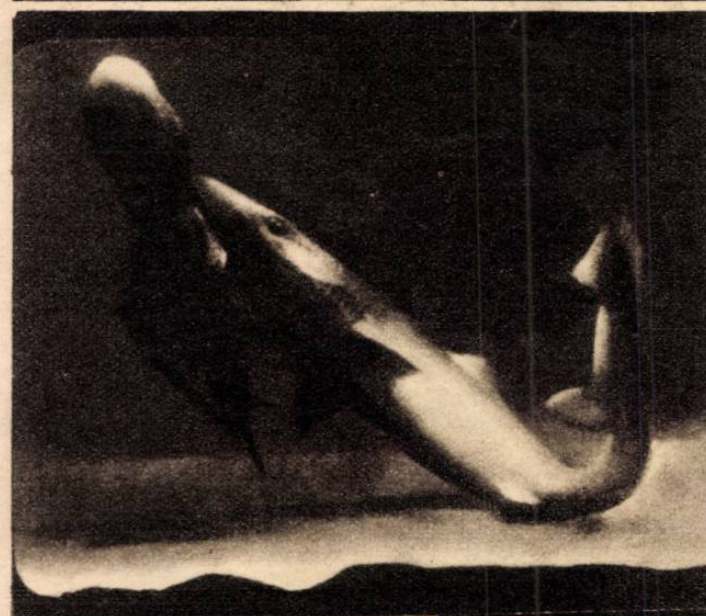
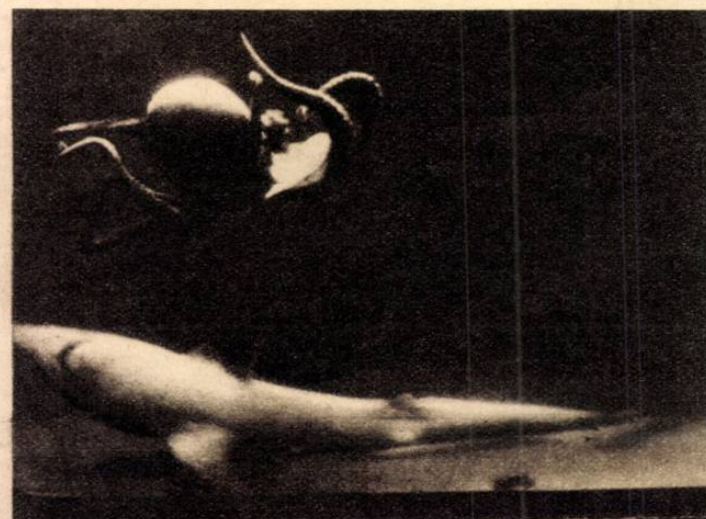
Peștele înțelege atunci ce-a dat peste el și o ia la goană, iar viermele se tot încolăcește în juru-i și se desface, rând pe rând, amezându-l. După un timp, prada cade istovită și viermele o trage la fund, unde urmează ospățul. *Nemertes* este o specie foarte veche și foarte puternică din lumea viermilor. El a pescuit cu mult înaintea primului troglodit și nu e exclus ca tot el să-i fi dat omului ideea undiței.

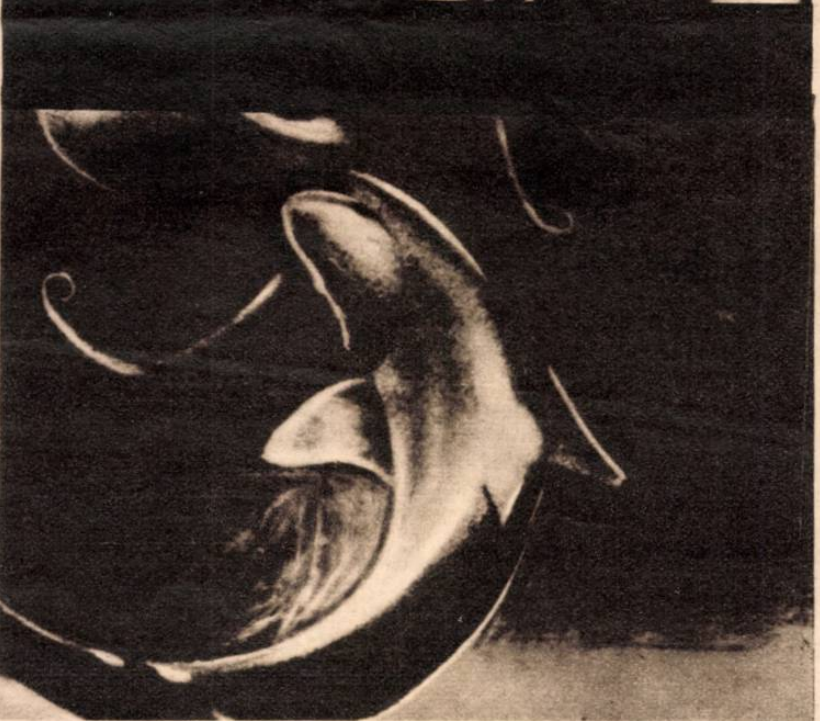
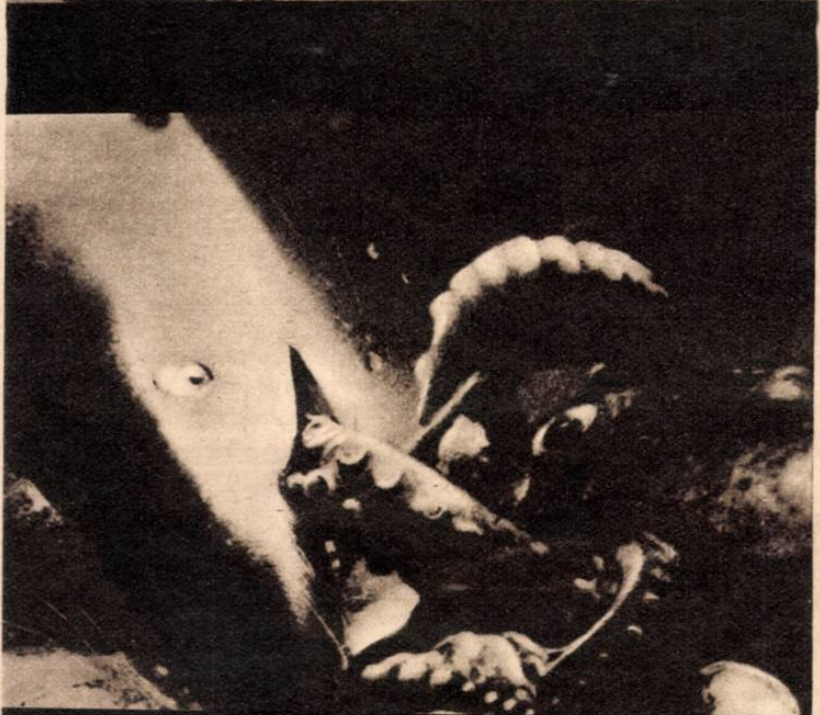
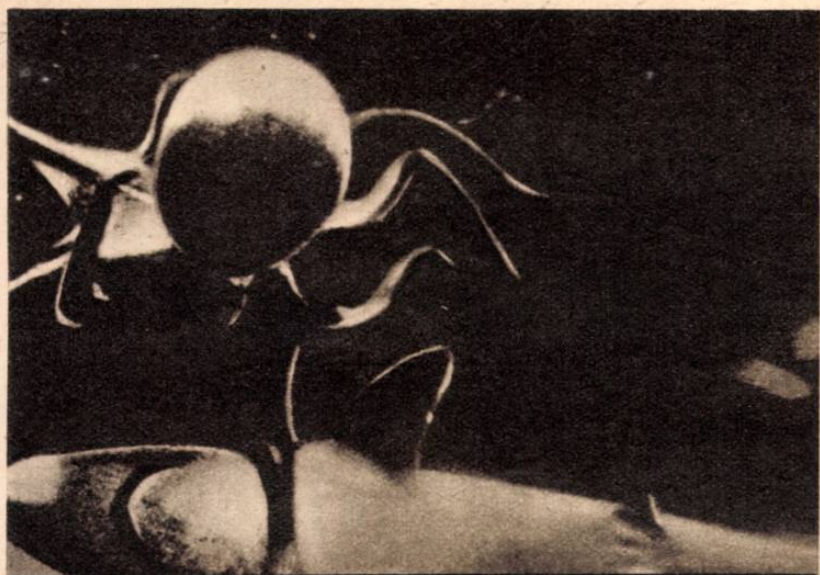
Se spune că peștele nu doarme decât atunci când îl amorțește frigul — și nu e de mirare. Ochii săi rotunzi și sticloși, așezați de-o parte și de

LUPTĂ ÎNTRE UN RECHIN ȘI O SEPIE

Pe fundul Oceanului Indian s'a petrecut această luptă dramatică, între o sepie gigantică, și un rechin. Lupta s'a terminat cu victoria rechinului. Prima fotografie îl arată pe rechin atacat de sepie. Fotografia din mijloc: rechinul a găsit în cele din urmă un punct de sprijin și lovește sepie. Fotografia de jos: rechinul mănâncă, una câte una, brațele sepiei.

Pești curioși numiți pești-lună.

alta a capului, în așa fel încât să poată vedea în toate direcțiile deodată, trebuie să pândescă vecinic atât umbrele mărunte, care înseamnă hrana, cât și pe cele mari, care înseamnă primejdie de moarte. Sus, deasupra capului său, se află plafonul argintiu al suprafeței, plină de ispite. Atunci când acest plafon este turburat de cercuri mici, pește știe că o musculiță, sau altă insectă a căzut în apă. Aceasta ar fi o bucățiță bună pentru el, dar repezindu-se în sus, poate atrage atenția unui pește mai mare, care-i va înghiți pe amândoi. Moartea-i mai poate veni din văzduh, sub forma unui uliu, sau a unei alte păsări de pradă și pe urmă, nu e exclus ca însăși musca să fie o amăgire, având înfiptă în ea micul cârlig al undiței.

Singurul loc unde peștișorul se află la adăpost de semenii săi mai mari și de păsări este jos, printre ierburile de pe fund. Acolo însă, întâlnește o altă serie de inamici. În umbră șerpuește țiparul, care are chiar ceva de reptilă în înfățișarea sa și se ghemuește crabul. Și după ce-a înconjurat etăția agresori însuflețiți, bietul peștișor nu se poate încrede nici măcar în vegetație.

În apele de mică adâncime, ale celor mai multe coaste, se găsește — în numeroase varietăți — „dedețelul marin”. Este o plantă foarte frumoasă, care-a mai fost numită și „trandafir de mare”. Dintr'un

Lupta în fundul mărilor și oceanelor este permanentă și înverșunată. Peștișorii înghit insectele și sunt la rândul lor pândiți și atacați de animale mai mari. Nu există nici o clipă de răgaz, dramele sunt permanente. Lupta pentru viață se traduce printr'un vecinic război sângeros.

trunchiu scurt, se ridică nenumărate tentacule lungi și după colorația sa, ar putea fi luată drept o floare, sau un fruct delicios. Cum să-și închipuie peștișorul, care de teama dușmanilor săi mai mari, se adăpostește în apropierea vegetației, că trece pe lângă o capcană a morții? Cu iuțea fulgerului, tentaculele se reped spre el, asemeni unor șerpi, și fie care dintre ele își înfige ventuza în trupu-i lunecos. Peștișorul se sbate cu disperare, dar dedețelul nu face altceva decât să-și ție prada, până la sfârșirea puterilor.

În capcana morții se produce apoi o transformare. În vreme ce tentaculele trag pește spre trunchiu, acesta se întinde și se lungește, ajustându-se pe trupul peștelui, ca un ciorap pe picior. Partea interioară a ciorapului devine un fel de stomac, care mestecă victima și scuipă oasele. Neavând gât, dedețelul marin este unul dintre puținii inamici ai peștișorilor, căruia nu-i pasă dacă victima se află cu capul sau cu coada înainte. Mai toți ceilalți au grija să-l întoarcă în așa fel, încât să le întoarcă cu capul în gură, pentru că altfel i se deschid aripioarele, ceea ce ar îngreua înghițirea. În fotografiile pe care le dăm aci, a avut nenorocul să fie apucat de coadă și a rămas cu capul afară. În felul acesta, victima a avut o moarte lentă, în vreme ce partea inferioară a trupului îi era mistuită, capul trăia. Atacat la rândul de către o creatură prea mare și prea puternică, spre a i se putea opune, dedețelul marin își retrage tentaculele și trunchiul se reduce ca prin minune la jumătate, printr'o expulzare a apei din lăuntrul său.

Foarte adesea în vreme ce peștișorul înoată încet, pe fundul eleșteului, în căutarea unui vierme cu care să-și astâmpere foamea, se ridică din malul cu care se confundă, o lipitoare, pentru a se prinde de pântecul lui argintiu. Pește simte fără îndoială înțepătura inamicului căci începe să înoate cu disperare, spre a scăpa de acest dușman. Zădarnice sunt însă toate eforturile sale, căci gura lipitoarei e făcută pentru a se fixa temeinic și va rămâne a lupta astfel, până când trupul ei de vierme se va umfla de sânge.

Un alt vampir al lacurilor este uriașa ploșniță de apă. Această crudă și puternică insectă are vreo 5 cm. lungime și înoată foarte repede în apă, cu puternicile-i picioare dinainte întinse, asemeni unui foot-ballist, care se pregătește să dea o lovitură decisivă. Atacă tot ce-i iese în cale, chiar broaște mari și chiar atunci când acestea se pregătesc să iasă pe uscat.

Broaștele au obiceiul să stea la marginea eleșteului, pe jumătate cufundate în apă, având parcă aerul că stau la îndoială dacă trebuie să sară afară, sau nu. Se spune că atunci când uriașa ploșniță a apelor întâlnește o astfel de nehotărîtă și se repede asupra ei, victima scoate un țipăt de spaimă, ce nu se poate compara cu nimic în lumea aceasta. Tactica ploșniței este să se strecoare pe sub pânțele broaștei și să i se înfigă în gât. Acum dacă broasca ar avea puțină inteligență, ar sări pe uscat, unde cu fiecare săritură ar avea șansa să svârle asasinul de pe ea, sau chiar să-l strivească. Stupidă batraciană se repede însă spre fundul apei unde insecta, cu trompa înfiptă în gâtul ei, îi dă cu ușurință lovitură de grație, și-i sugă în voie sângele.

S'a scris o palpitantă literatură despre acei pescuitori de perle, cari au avut ghinionul să calce în gura deschisă a unei uriașe scoici, ce abundă în mările calde. Acestea se închid imediat, prinzând glesna nefericitului scufundător și ținându-l astfel, până se înecă. O tragedie similară, dar de proporții cu mult mai mici, are loc între scoicile pe de fundul eleșteelor și nimfele de libelulă. Acestea din urmă stau nemișcate în mla până când văd o vietate ce ar putea fi atacată și atunci repezindu-se spre pradă, picioarele lor nimeresc, câteodată, între valvele uneia dintre micile scoici, atingând direct carnea moale și sensibilă. Valvele se închid imediat, prinzând nimfa ca într'un clește și atâta vreme cât aceasta se sbate, închisă rămâne. Nimfa este însă o viețuitoare de apă, așa că nu e chip să se innee. Când agitația a încetat, scoica slăbește strânsoarea. Dar se prea poate ca până atunci, o altă vietate, care apreciază substanța acestor nimfe, să fi venit, pentru a cerceta cauza agitației și..... să se fi ospătat.

Lipitorile au și ele un mare inamic: cărăbușul de apă. El nu atacă lipitorile decât după ce acestea au făcut o victimă, și ghițuite de sânge se pregătesc să se retragă în nămol,

O broască atacată de către cărăbușul de apă, care-o înjunghie și-i sugă sângele.

„Pește-torpedo” a prins între fălcile-i largi și puternice, jumătate din trupul unui semen al său mai mic.

pentru digestie. Atunci intervine cărăbușul de apă și după o luptă aprigă îi ia viața și sângele jefuit, care mai cuprinde încă, corpuscul vii, atunci când intră în cel de-al doilea stomac. Larva insecte Dysticida este un bandit atât de feroce, încât i s'a dat numele de Tigrul Apelor. Creaatură lungă și cilindrică, acest tigr al apelor are o pereche de clești atât de puternici, încât taie cu ei cozile mormolocilor. Are însă un adversar demn de el, în lacoma nimfă a libelului, a cărui buză inferioară, foarte lungă, este înzestrată cu clești ce se înfig ca niște pumnale, în fața tigrului.

Plantele acvatice, spre deosebire de acelea ale uscatului, nu-și extrag hrana din pământ. Rădăcinile lor nu sunt decât niște ancore, menite să le împiedice deplasarea iar substanțele nutritive și le iau din apă. Ele au însă nevoie de lumina soarelui și deci, nu pot trăi la fund, unde aceasta nu pătrunde.

Acolo unde condițiile sunt favorabile unei vegetații acvatice, se dă o luptă pe viață și pe moarte între diferitele plante ce s'au format, căutând fiecare să monopolizeze lumina solară.

Unele dintre viețuitoarele de pe fundul apelor își atacă singure prada, pe când altele lucrează în bande ca gangsterii. Și înșfârșit, sunt unele constituite în armate formidabile, ce extermină creaturile băștinașe, care-au distrus și ele la rândul-le alți predecesori.

Plajele nisipoase și nămolose sunt câmpul unei lupte străvechi, ce se dă nu numai între mare și uscat, dar și între diferitele forme ale vieții animale.

Steaua de mare trăiește de pe urma stridiilor pe cari le mănâncă. Deși cu structura pe care o are ar părea neputincioasă, față de scoica victimei, lupta se termină întotdeauna cu izbânda ei. Steaua de mare își alege frumusețea și se prefăce că încearcă să depărteze valva superioară de cea inferioară. Stridia, bineînțeles, se opune și-și strânge valvele cu furie. Aceasta e însă nenorocirea ei, căci își cheltuiește energiile, în vreme ce adversarul rămâne calm. Stridia are în mușchiul ce-i strânge valvele o forță infinit mai mare decât puterea pe care-ar fi în stare s'o depeșe steaua de mare la ridicarea conchiliei superioare, dar ea-și risipește totuși forțele într-o înclăștare zadarnică. După câțva timp, se simte obosită și ar vrea să se odihnească. Steaua de mare, își dă seama de aceasta și încearcă iar să ridice valva, la care stridia mai face o ultimă efortare și se strânge din răsuferință. În cele din urmă, ea este atât de vlăguită, încât mușchii moi ai stelei de mare o deschid, ca pe o carte.

Deși fac obiectul unei intense pescuiri din partea omului și cu tot tributul la care sunt supuse, de către dușmanii de felul stelei de mare, stridiile se înmulțesc destul de repede, pentru a compensa pierderile. Dar când sunt atacate de către midii se schimbă lucrurile. Dacă le vine gustul să ocupe o regiune populată de stridii, midiile înaintază în masă și încet, dar fără preget, înăbușe, exterminându-l, stratul de stridii. Midia, deși comestibilă, a fost până acum cam neglijată de către oameni, dar are un inamic cu mult mai teribil.

Curând după ce armata de midii a înăbușit ultima stridia, apare pedeapsa sub forma unor viețuitoare mici, cărora americanii le spun „barnacles”. Acestea, distrug tot atât de încet și de sigur stratul de midii, făcându-se stăpâne pe regiune, până când un curent de ape sau alt accident le acoperă cu măr sau nisip. După aceasta, se ivesc pionierii unei noi așezări de stridii și tragicul joc reîncepe.

Tragedia este uneori mascată de grotesc, ca în cazul peștelui electric, care înnoată prin ape, jucând feste celorlalte vietăți. Descărcarea sa electrică are un voltaj atât de puternic, încât face nenumărate victime. Interesante sunt și isprăvile peștelui pisică, ce trăiește în apele din Africa de Răsărit. Este unul dintre cei mai scârboși paraziți ai apelor. Rareori se ostenește să-și urmărească și să-și prindă singur prada. De obicei stă la pândă, în așteptarea vreunui pește mai mare, care plutește în

voia valurilor, nefăcând alte mișcări decât acelea respiratorii.

Aceasta indică de obicei că peștele cel mare digeră un ospăț îmbelșugat. Peștele-pisică se strecoară hoștește, sub pânțelele victimei sale și-l lovește cu botul, pe neașteptate, exact sub stomacul plin. Prin acest contact se produce un șoc electric care nu este însă suficient pentru uciderea peștelui cel mare, dar îl înspăimântă, punându-l pe fugă. Aceasta n'ar fi de niciun folos pentru peștele-pisică, dacă izbitura nu l-ar face să vomiteze tot ceea ce a înghițit în ziua aceea. Banditul ia apoi în primire ospățul, pe jumătate mistuit, și se retrage la fund, pentru a-l digera în liniște.

Un alt bandit al adâncimilor este peștele-undită, pentru care problema existenței se rezolvă atât de ușor, încât a devenit o creatură greoaie și în ceață. El are uneori 1.60 m. lungime și cântărește, când e cu stomacul gol, până la 22 kg.

În urma unui ospăț, se dublează atât în lungime cât și în greutate. S'ar mai putea numi e peștele de cauciuc, pentru că arși o structură elastică, permițându-i să se încolăcească în jurul unui pește mai mare decât el.

Peștele-undită nu-și ia nici măcar osteneala să înnoate, ci se târăște pe fundul apei, până găsește un loc ce-i pare potrivit pentru „pescuit”. Apoi se întinde frumusețea și-și așteaptă mușterii — cu cât mai mari, cu atât mai bine, deoarece poate înghiți chiar pești de dimensiunile lui. Decum vede apărând ceva la orizont, el începe să agite o limbă lungă și subțire, terminată printr'o bucată de carne turtită, ce are aspectul unui peștișor.

Peștele se repede după momeala, care coboară mereu, apropiindu-se de ceea ce pare a fi un butuc înămolit. În acest butuc se deschide o gură cavernoasă care înghite victima, mai înainte ca aceasta să bănuiască măcar, primejdia. Peștele undită operează sub zona vegetației, unde domnește cel mai desăvârșit întuneric și momeala sa este luminată, printr'o fosforoscență, pe care o posedă majoritatea peștilor, cari trăiesc pe fundul oceanului.

O pudră pe care de mult ați dorit-o

Multe femei își aleg pudră numai după exteriorul cutiei și nu dau importanța cuvenită calităților în sine ale produsului. Urmările dezastuoase ale acestei ușurințe în alegerea pudrei se observă mai târziu, după tenul alterat și timpuriu ridat. Pudra En Vogue, pe lângă prezentarea ei estetică, conține cele mai fine și tonifiante ingrediente. Cu lei 20 puteți obține dela furnizorul Dv. o cutie de pudră En Vogue în nuanța adecuată tenului Dv.

POUDRE EN VOGUE

PARFUMERIE VENDOME

PRELUNGESTE-ȚI VIAȚA

Se poate prelungi viața, preveni boalele, vindeca bolnavi, întări pe cei slabi, pe nenorociți să-i faci veseli.

Ce stă în dosul fiecărei boale?

Slăbirea nervilor, suflet abătut, pierderea prietenilor săi celor dragi, decepții, teama de boală, un greșit mod de trai și multe alte consecințe.

O inimă voioasă

e cel mai bun medic. Există un remediu pentru a vă ajuta să fiți veseli, să aveți speranțe noi, și acest drum de urmat vi-l aratăm fiecăruia care ne va scrie.

În mod gratuit

trimitem o broșură explicativă prin care se arată cum într'un scurt timp și fără a vă părăsi ocupația, puteți întrema nervii dv. și căpăta noi forțe musculare. De asemenea cum se poate înlătura oboseala, indispoziția, lipsa de memorie, lipsa de energie și nenumărate alte simptome de boală. Cereți această broșură salvatoare, care vă va aduce veselia în casă.

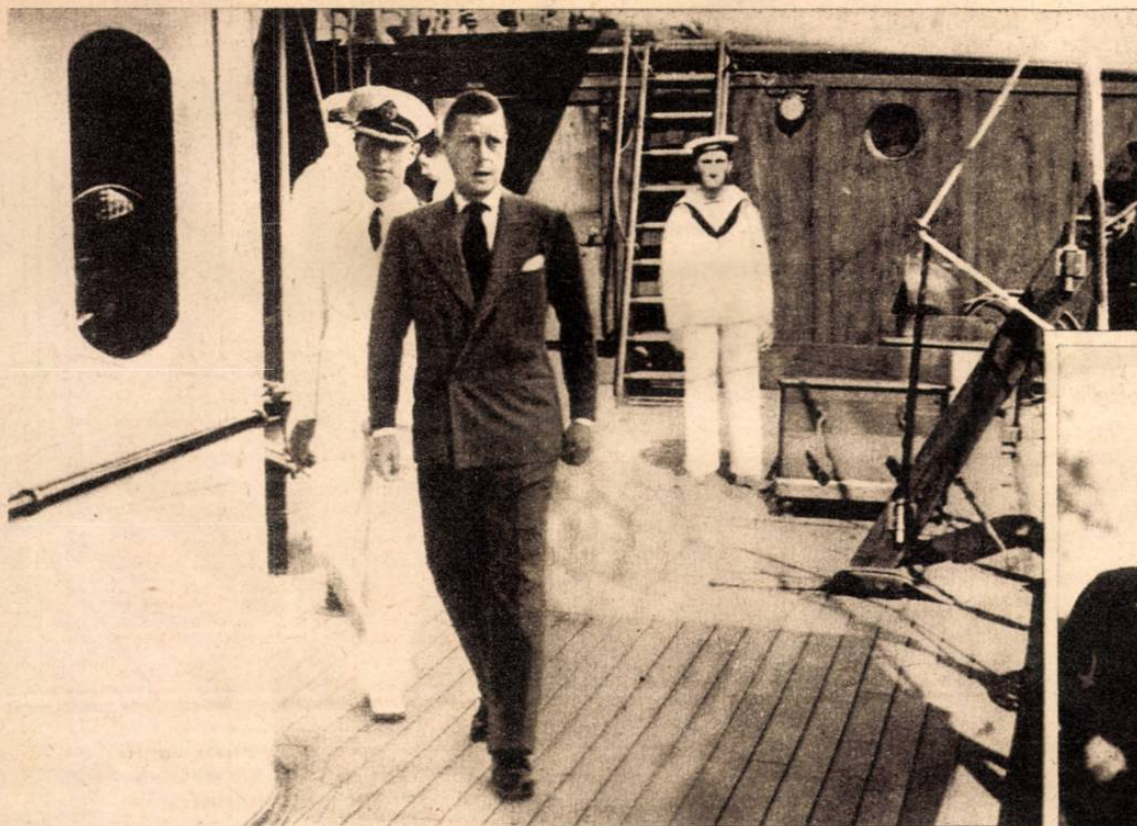
Adresa:

Ernst Pasternack, Berlin SO

Michaelkirchplatz 13. Abt. 187

Săptămâna trecută a avut loc pe scena teatrului „Comedia” solemnitatea începerii repetițiilor pentru stagiunea de iarnă. Pe scena teatrului „Comedia” vor apărea în apropiata stagiune Leny Caler, Romald Bulfinisky, N. Soreanu, Ion Livescu, G. Timică, I. Morțun, Al. Finți, Marietta Deculescu, V. Ronea, Sylvia Fulda, Sylvia Dumitrescu, etc. Deschiderea stagiunii va fi la 15 Septembrie, cu piesa „Prima zi de primăvară”, în regia d-lui Soare Z. Soare.

REGELE EDUARD IN EXCURSIE PE COASTA DALMAȚIEI
Regele Eduard VIII face o călătorie de plăcere în Marea Mediterană, pe bordul yachtului „Nahlin”. În fotografia noastră, Regele Eduard pe bordul yachtului său, după ce-a părăsit portul Sibenik (Jugoslavia).

OAMENI DE PRETUTINDENI

Doctorul Voronoff, renumitul medic pentru întinerire, a petrecut o scurtă vacanță la Londra, împreună cu soția sa. Doctorul Voronoff are 76 de ani, soția sa de-abia a împlinit 20. Amândoi trăesc în cea mai fericită înțelegere și Voronoff a declarat că dragostea lui pentru frumoasa sa soție se ține mai tânără decât ar putea-o face oricare știință. În fotografia noastră soții Voronoff în gara Victoria din Londra.

CAMPIONUL OLIMPIC JESSE OWENS, LA LONDRA.

Jesse Owens, eroul olimpiadei, alergătorul negru care a bătut recordul mondial pe distanța de 100 și 200 metri, precum și la saltul în lungime, a fost săptămâna trecută la Londra. La ieșirea din hotel, spre a scăpa de solicitanții de autografe, el a început să alerge, pentru că fuga e mai ușoară pentru el decât mersul. Dar câțiva admiratori mai încăpățânați s-au luat după el, așa încât pe străzile Londrei a avut loc o cursă de alergare.

D. Marck Weston, cunoscut înainte ca D-ra Mary Weston, și care și-a transformat genul printr-o operație, s-a căsătorit cu o veche prietenă a sa. Fotografia arată pe domnul și doamna Weston (aceasta din urmă cu numele de fată Alberta Bray), plimbându-se în portul Plymouth (Anglia). Domnul Weston e masseur.

CUM SE PRODUC MODIFICĂRILE VÂRSTEI INTR'O FIZIONOMIE

Savanții au descoperit că nasul, gura și urechile continuă să crească, an de an, schimbând astfel echilibrul și raporturile trăsăturilor.

MAJORITATEA oamenilor, ajungând la treizeci de ani, se uită cu uimire în oglindă și se întreabă ce s'a întâmplat cu fețele lor. Unii poate să nu-și dea seama de modificările survenite, dar faptul nu scapă familiei și prietenilor lor.

Firele albe nu pătează încă părul, pielea feței poate fi întinsă și fragedă dar nu se știe cum, luminozitatea și inocența tinereții au dispărut, lăsând chipul întrucâtva înăspriț.

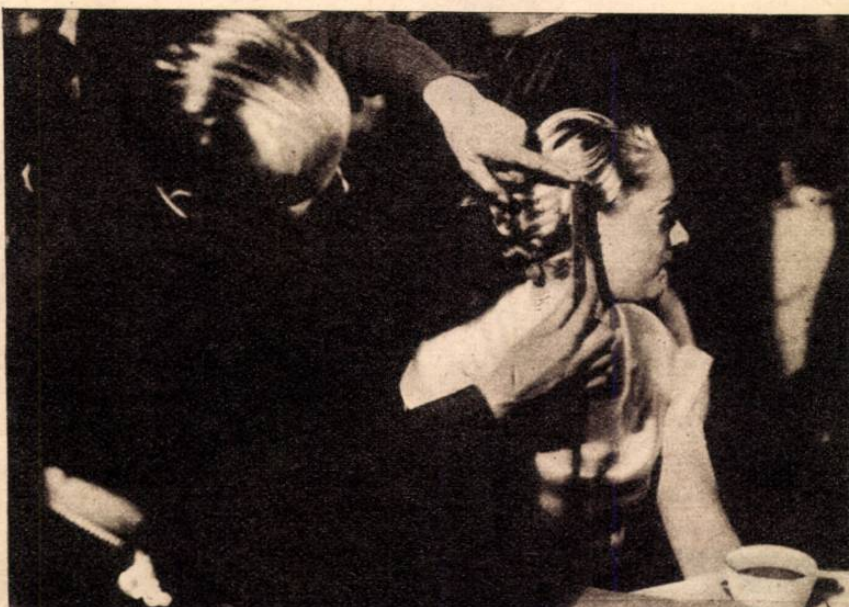
Cei din jurul individului pot atribui această transformare purtărilor și firii individului. Dar aceste bănueli sunt cu desăvârșire greșite. Cercurile științifice au anunțat recent că ceea ce aduce continue transformări într'o figură omenască, transformări care sunt de obicei în desavantajul său, nu e câtuși de puțin în legătură cu purtarea, ori caracterul unui bărbat, sau femei. Cauza este că figurile continuă a se desvolta. Astfel, se pare că urechile nu încetează să crească, deoarece s'a constatat o sporire a dimensiunilor lor, cel puțin până la vârsta de 96 ani, în cazurile acelora cari au reușit să ocolească groapa până atunci. Probabil că dac'ar trăi până la o mie de ani, omul ar ajunge să aibă, către sfârșitul vieții sale, urechi de elefant.

Figura omului, ca și trupul său, se află de obicei în cea mai frumoasă fază a dezvoltării la douăzeci și unu de ani. Toată lumea știe că după această perioadă, armonia trupului, poate fi stricată, prin acumulări de grăsime, dar orice doctor poate da individului prescripții care să combată predispoziția obezității. Dezvoltarea ce strică armonia unui chip, este deocamdată un proces, împotriva căruia nu știe să lupte, dar nu e exclus ca în curând s'o poată face. Oricare-ar fi forța determinantă, știința va reuși s'o identifice și s'o combată. Bisturiul chirurgiei estetice va putea fi înlocuit într'o bună zi prin niște pilule.

Dat fiind că urechile mari sunt o trăsătură desagrabilă chiar și la bărbați, glanda endocrină sau orice alt centru care le stimulează dezvoltarea, va fi fără îndoială împiedicat să mai activeze, în această direcție. Iar pacientul, având din naștere diferite părți ale figurii prea mari, față de ansamblu, medicul viitorului va ști cum să desvolte restul feței, într'o armonioasă proporționare.

Astăzi, medicii dau pacienților rețete și farmacistul le execută. S'ar prea putea ca în viitor să vedem artiști, cu o pregătire specială, dând prescripții de realizarea cărora să se ocupe medicii. Orientându-se după o fotografie a pacientului, artistul ar trasa o diagramă, după care medicul ar ști cu cât ar trebui să lărgască o gură, să lungească o bărbie, un nas, etc., împiedicând totodată creșterea urechilor.

Că aceste armonizări sunt foarte posibile, ne-o indică însăși natura, care operează uneori și astfel de transformări. În vreme ce majoritatea oamenilor se urătesc, pe măsură ce înaintează în vârstă, cu unii lucrurile se întâmplă exact invers.

S'au văzut în cinema și teatru actori, condamnați prin trăsăturile lor, la roluri de intriganți, menite să inspire antipatie, cărora vârsta le destinde și le înobilează figurile, într'o asemenea măsură, încât ajung a interpreta roluri de bunici sau bunicuțe.

Până mai acum un secol toată lumea avea credință că dezvoltarea trupului omenesc, — cu excepția acumulărilor de grăsime și a hipertrofiei vreunor mușchi, prin exerciții fizice, — înceta între 21 și 24 ani. Apoi, un medic belgian examinând 900 persoane, alese la vârsta de 19, 25 și 30 ani a constatat că unele părți din trup continuă să crească cel puțin până la 20 de ani, dar de figură nu s'a ocupat. Au urmat apoi diferiți cercetători, cari căutând în general altceva, au adăugat observațiuni noi la descoperirea de mai sus, iar mai lunile trecute, d-rul Ales Hrdlicka a strâns toate acestea la un loc, însemnând și rezultatele propriilor sale cercetări.

Se presupune, în genere, că la vremea când o persoană a ajuns la vârsta ce-o îndreptățește să voteze, acele crăpături ale craniului ce permit acestuia să se desvolte, se cimentează, asemeni cărămizilor unei case. D-rul Hrdlicka bănuiește însă că, în multe cazuri, creierul continuă să crească și că spre a-și face loc, determină o dezvoltare a conturului feței. Concomitent crește și fiecare trăsătură în parte,

Intrucât excepția întărește regula, sunt persoane care ani îndelunga își mențin trăsăturile neschimbate. Acesta e cazul artistei Mary Pickford (fotografia din stânga), ca și al fostului președinte al Statelor Unite, Herbert Hoover, care pare că nu îmbătrânește.

Urechea continuă să crească și după ce omul a ajuns la maturitate.

Schimbarea înfățișării oamenilor e datorită felului neproporțional cum cresc diferitele părți ale capului.

modificându-și forma. Aceasta ar putea fi o bază științifică pentru acea credință populară, care spune că de obicei persoanele inteligente nu sunt frumoase și că frumusețea se înfrățește cu prostia.

În genere ochii tind parcă a se micșora, pe când celelalte părți proeminente ale feței continuă să crească. Uneori ele se desvoltă proporțional, astfel că o persoană are spre exemplu un același nas dar ceva mai mare. De cele mai multe ori însă, nasul nu numai că-și sporește dimensiunile, dar își schimbă și forma. Mai ciudată însă este evoluția urechilor. Gustav Schwalbe, măsurând urechile a 3.400 de oameni morți, a constatat că, cu cât individul era mai înaintat în vârstă, cu atât urechile erau mai mari. S'a constatat că acestea cresc fără a-și schimba forma, până la 50 de ani. După această vârstă, ele încetează a se

REALITATEA

ILUSTRATA

ANUL X No. 502
2 SEPTEMBRIE 1936

10 LEI

FRUMOASA TROPICELOR

IUL

SEPT

1936

Duminică dimineața a sosit în capitală un grup de parlamentari francezi. Parlamentarii au fost în Rusia Sovietică și intenționează să viziteze statele Micii Antante. Călătoria o fac cu un avion, pilotat de celebrul aviator francez Codos. Pe aeroportul Băneasa parlamentarii au fost întâmpinați de d-nii N. Caranfil, subsecretar de stat al aerului, N. N. Săveanu, președintele Camerei, Radu Irimescu, etc. În fotografiile noastre: parlamentarii la sosire pe ae-

roport; și domnul Caranfil, întreținându-se cu dl. Lucien Bousoutrot, președintele comisiei aeronautice a Camerei Franceze.

La Istanbul au loc festivaluri de dansuri naționale, din țările Înțelegerii Balcanice. Dela noi din țară a plecat un grup de gorjeni spre a participa la aceste festivaluri.

La Maglavit a fost mare sărbătoare Duminică: 10.000 oameni au asistat la ceremonia botezului fiului lui Petrache Lupu. Naș al copilului a fost reprezentantul M. S. Regele, d. general Sichitiu. Înălțăm două aspecte ale ceremoniei.

Domnișoara Marina Știrbey, o aviatore emerită, a plecat Vineri dimineața într'un raid de antrenament de 6000 km. prin țările nordice. Fotografia noastră înfățișează pe aviatore înainte de plecare.

RĂSBOIUL DIN SPANIA

Comandantul Burillo, șeful forțelor militare guvernamentale, stând de vorbă cu comandantul Jefe, șeful milițienilor, cari luptă pentru apărarea Madridului.

Groznicul măcel din Spania a făcut mii de victime. Spre a împiedica producerea de epidemii, trupele care nu mai au timp să îngroape morții, dau foc cadavrelor în mijlocul străzii. În fotografia noastră, spectacolul tragic al incinerării sub un strat de paie.

Un milițian rănit este adus la Barcelona.

ODIHNA
CURĂȚENIE ȘI
LINIȘTE ÎN CĂSĂ CU

In fața noului sediu de recrutare, înființat la Scotland Yard, ofițerii îndeamnă tinerii să se înroleze în armată.

ANGLIA

ÎȘI ANGAJEAZĂ

SOLDAȚII

ANGLIA se reînarmează.

Cuvintele acestea, apărute în ziare și repetate în discursuri, ne încunoștințează că fabricile de munițiuni, aeroplane și alte materiale de război, lucrează zi și noapte, la împlinirea golului, prin care Marea Britanie era amenințată să rămâie mai prejos, decât toate celelalte țări, în amețitoarea cursă a înarmărilor.

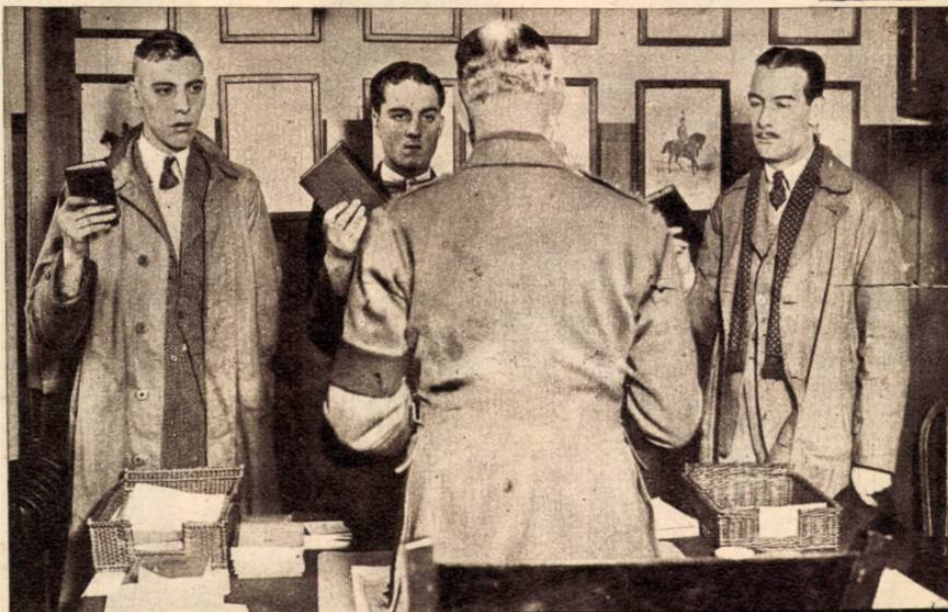
Acum însă, această temere nu mai există. Reînarmarea se face cu pași gigantici.

Intr-o singură privință însă, Anglia refuză să adopte procedeele statelor vecine: al serviciului militar. Războiul viitor va fi, desigur în primul rând un război al mașinilor, al tehnicii și poate, un război chimic. Dar, soldații tot mai sunt necesari și cu toate acestea, Anglia refuză să recurgă la obligativitatea recrutării.

O ȚARĂ CARE-ȘI PĂSTREAZĂ IDEALURILE

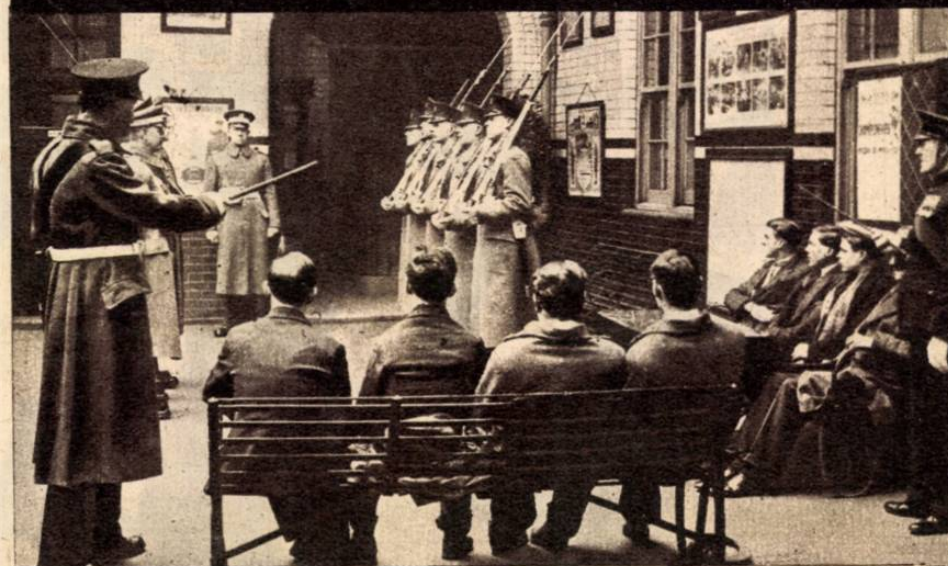
În ciuda tuturor tendințelor actuale, Anglia se menține la idealul său, care este: **libertatea cetățenilor**. Poporul britanic nu suferă constrângerea. În vreme ce majoritatea țărilor europene au introdus serviciul militar obligatoriu, Anglia continuă a se baza pe angajamente voluntare de soldați. Pe când alte țări au mobilizat până la ultimul om și posedă trupe de milioane de soldați, Marea Britanie nu are decât o armată relativ redusă de soldați bine instruiți, toți angajați de bună voie.

Marinarii armatei engleze fac în fiecare dimineață exerciții gimnastice. Fotografii de acest fel sunt publicate în cât mai multe ziare și reviste, pentru a ispiti tinerii să se angajeze în armată.

Nouii recruți depunând jurământul la Noul Sediul de Recrutare al Scotland Yard-ului.

Nouii recruți asistând la o demonstrație a faimoșilor gărzi.

Deși secole de-a rândul s'a afirmat ca o formidabilă forță militară și cu toate victoriile pe care le-a reputat, Anglia și englezul nu se împacă cu armata, în timp de pace. Armatei britanice îi lipsesc 10.000 de oameni pentru a fi o forță în timp de pace și cam la fel stau lucrurile în marină.

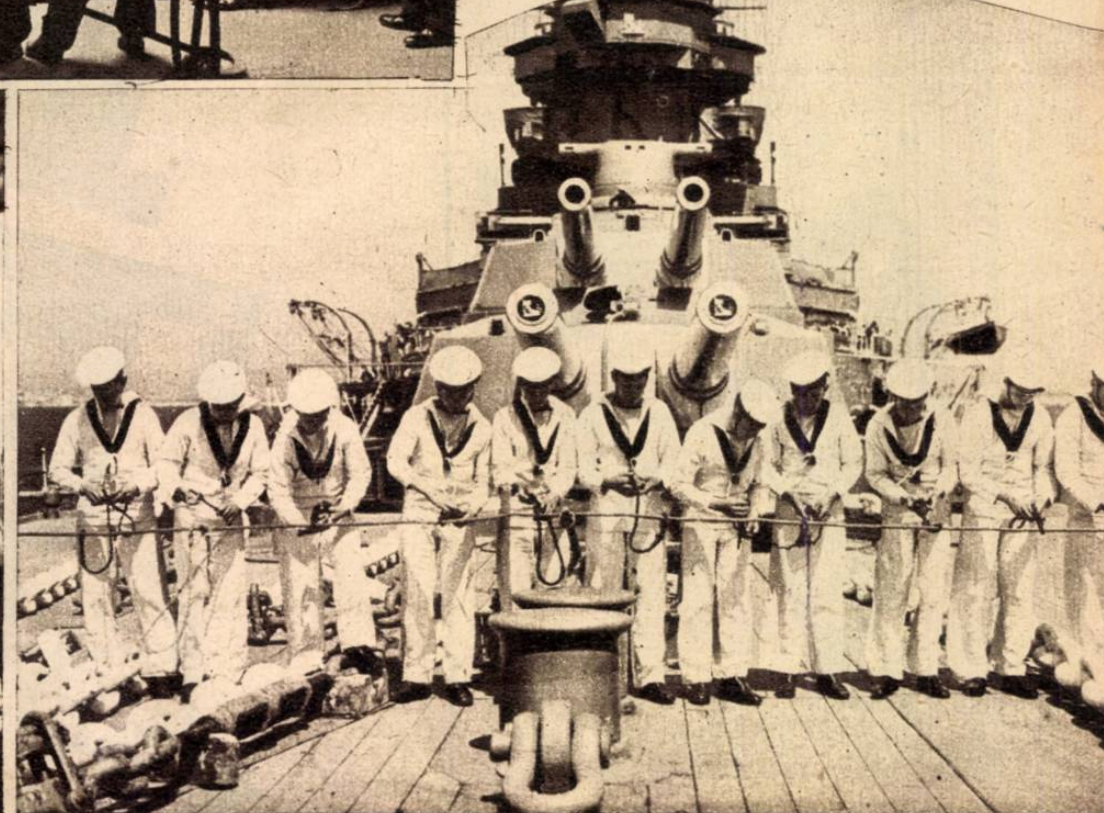
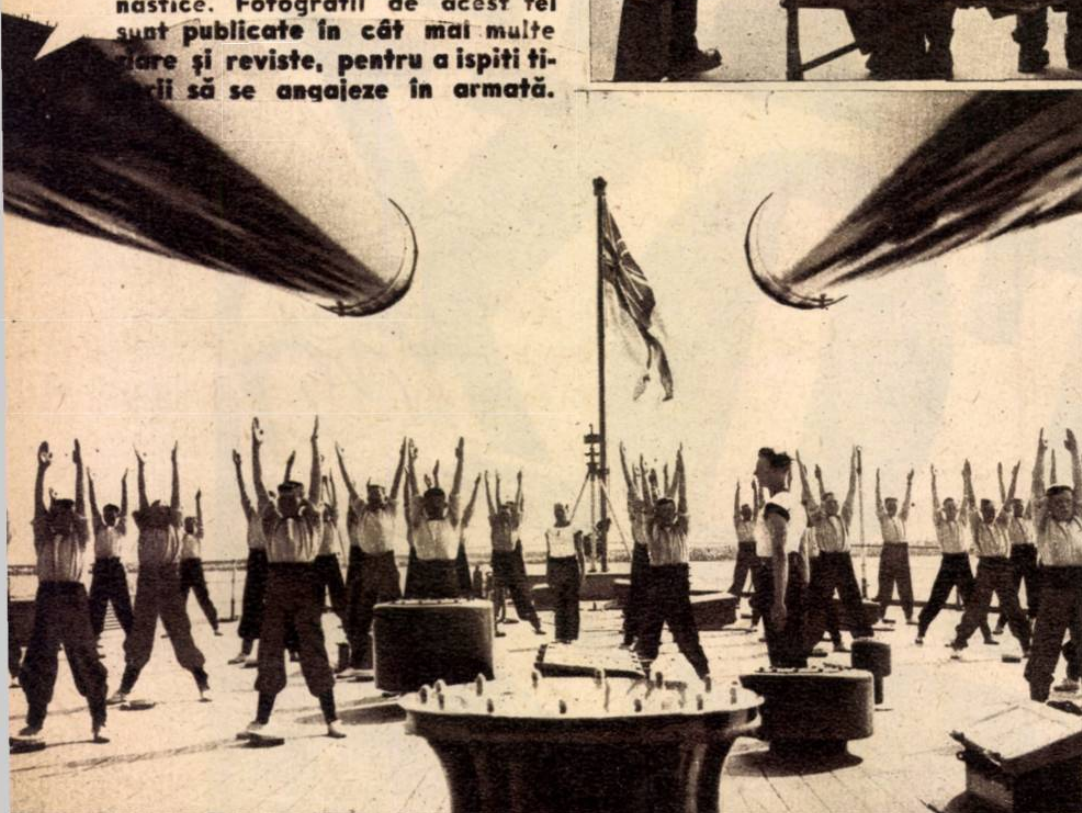
ENGLEZII PREFERĂ ȘOMAJUL

Deși există sute de mii de tineri fără ocupație, cari ar putea fi atrași de viața militară, aceștia exită totuși să se adune sub drapel.

Astfel stând lucrurile, guvernul, britanic adoptă metode care în orice altă țară, cu serviciul militar obligatoriu, ar părea fantastice. Propaganda este singurul instrument, de care se uzează, pentru recrutarea tinerilor. Armata, flota și aviația, își au fiecare sedii de recrutare, care în fond sunt centre de publicitate. Și pe urmă, chiar regimentele „fac uz” de propagandă, defilând pe dinaintea publicului, spre a evidenția avantajii unei vieți militare.

În fruntea materialului viu de publicitate se plasează regimentele de gardă, în

Instrucție pe bordul unui vas de război englez.

care nu se primesc decât tineri frumoși, înalți și bine făcuți. Uniformele sunt atât de pompoase și de impresionate, iar viața lor pare atât de frumoasă, încât cu toate condițiile ce se pun în privința fizicului, regimentele acestea au întotdeauna recruți din belșug. Guarzii sunt manechinele armatei britanice. Ei apar întotdeauna în oficiile de recrutare, pentru a demonstra frumusețea vieții de soldat. Dar celelalte regimente, care nu pot oferi uniforme roșii, împodobite cu firiuri și zâmbete feminine, fac o intensă publicitate prin presă, prin afișe și prin prospecte, asupra avantajilor unei cariere militare. În toate orașele și satele Angliei, pancarte ilustrează diferitele faze ale vieții unui soldat, în culori atrăgătoare și rareori au aceste pancarte un aspect cu adevărat „militar”. Îndeobște vezi un tânăr cu tunică, dar purtând pantaloni scurți și ghetă de football. Alte afișe reprezintă un marinar, călărind pe un măgar, sub splendidul soare al Egiptului, cu piramidele, ca fond.

INVITAȚII SĂ „VADĂ LUMEA”

Atracția principală este imensitatea Imperiului Britanic, care oferă șanse aproape nelimitate de cutreerare a lumii. „Înrolați-vă în armată și veți vedea lumea”, este una dintre formulele mai des folosite. Un alt afiș spune că: „Armata este cea mai frumoasă carieră din lume. O profesiune care-ți dă posibilitatea să lucrezi și să te distrezi, făcând înconjurul globului”, sau: „Se caută băieți sănătoși, între 18 și 24 de ani. Oferim cultură, antrenament sportiv, hrană, leafă, locuință și acordăm vacanță. Veniți cu noi și veți vedea lumea!” Sunt apoi pancarte care oferă recruților biblioteci bogate și posibilități de cultivare, cu totul gratuite. „Înrolați-vă în armată pentru călătorii, sport, sănătate, pentru cultură și vă veți fi făcut o carieră!” Dar toate aceste atracțiuni au

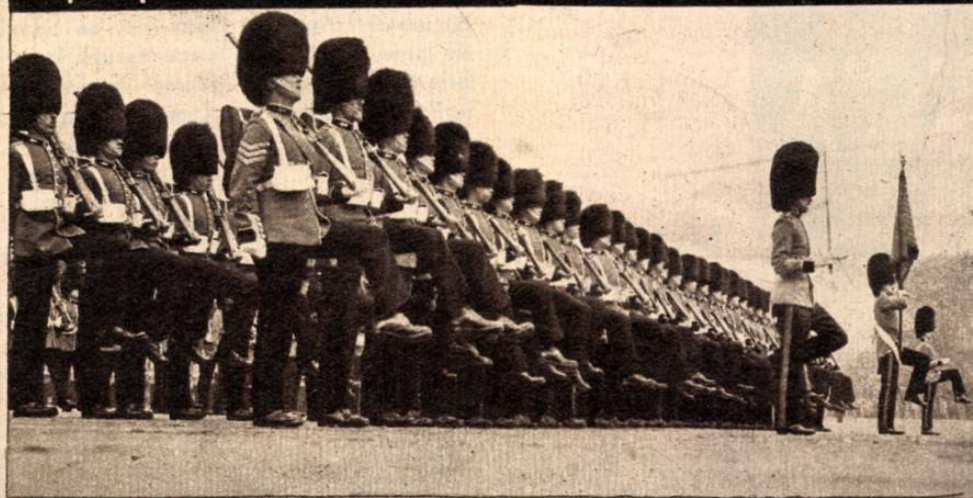
impresionat într-o măsură foarte moderată pe tinerii englezi, așa că autoritățile au decis să adauge vieții militare noi avantaje. În loc de barăci, s-au clădit cazărmi foarte confortabile, cantinele au fost înlocuite prin restaurante, cu mese bogate și fe-

lurite, iar acum, se lucrează de zor la înzestrarea taberelor militare cu bascuri pentru înot și terenuri de sport. Și în sfârșit, Ministrul de Război, Mr. Duff Cooper, a recunoscut recent că uniformă kaki nu e destul de atrăgătoare,

Tineri soldați englezi în concediu se îndreaptă mândri în uniformă lor, spre casă. Ei aduc daruri părinților și rudelor.

Garda regală engleză în marș de paradă.

asa că acum s'au comandat costume noi, pentru toate regimentele, care vor putea de aci înainte să rivalizeze, în privința spectacolului, cu regimentele de gardă. Se speră că nicle uniforme vor ispiti vanitatea tineretului. Un cotidian londonez a oferit, mai acum câteva săptămâni, premii în valoare de 1.000 lire sterline, acelor care ar putea da idei noi, pentru stimularea înrolărilor. Autoritățile militare au deschis, în ultima vreme, cazărmi publice, ca un nou mijloc de atracție. Regimentele dau festivități săptămânale, anunțând că sunt „acasă” și făcând invitații. Pe lângă rudele soldaților și pe lângă oaspeții speciali chemați, poate veni oricine să ia parte la aceste mari petreceri.

Se organizează spectacole și întreceri sportive, se fac demonstrații cu tema „O zi din viața unui soldat”, se oferă ceaiuri, după care urmează o serată dansantă, muzica fiind făcută de către orchestra regimentului.

Regimentele se întrec în a-și face „at home-ul” cât mai atrăgător și mai reușit. Ele își aleg comitete speciale pentru organizarea festivalurilor. Numai la Londra au avut loc, în ultimul timp, vreo 25 de „at home-uri”.

Acestea sunt procedeele, de care se servește Anglia pentru a-și recruta armata, păstrându-și în același timp numele de „țară a libertății”. Dar dacă situația mondială se va agrava și aceste pacifice mijloace de recrutare nu vor da rezultatele dorite, Anglia se va vedea nevoită să ia și ea măsuri mai severe. Și poate că nu e departe momentul când vom auzi că a introdus serviciul militar obligatoriu.

Dar poporul englez, faimos pentru ezitări și pentru încetineala cu care reacționează într-o criză, are, atunci când nevoia o cere, un fel de-a se concentra, care uimește pe acei care nu cunosc temperamentul britanic.

L. Roskay

Soldaților englezi li se acordă recreații lungi pentru jocuri și amuzamente.

din **PARIS**
ne-au sosit produsele care au revoluționat arta cosmetică a Franței punând preparate de
RADIUM
în serviciul îngrijirii frumuseții, grație celebrelor formule ale Doctorului Alfred CURIE cari sunt la baza
CREMEI și PUDREI

THO-RADIA

CREMA

Tubul mare ... Lei 80.—
Borcanul ... Lei 110.—

PUDRA

Cutie mijlocie Lei 60.—
Cutie mare ... Lei 110.—

DEPOZIT:

Soc. Gen. Parfumerie
Str. Luterană 6, București

Prin compoziția lor științifică, aceste produse regenerează țesuturile pielii mărindu-le vitalitatea.

Sunt singurele produse cari nu disimulează numai imperfecțiunile pielii, ci le și suprimă în mod radical.

Crema THO-RADIA
Pudra THO-RADIA

repară țesuturile și face să dispară cosurile și ridurile pielii prin finețea și aderența sa dă pielii aspectul mat și strălucirea inegalabilă a finetei.

SE GĂSESC LA TOATE FARMACIILE ȘI DROGUERIIILE
Singurele produse cosmetice aprobate de Ministerul Sănătății Publice

Sfârșit de vacanță. Beția sângelui. Maurul își face datoria. Prefaceri, la Comedia Franceză

Rebeliunea din Spania: Unamuno în cercul foștilor săi prieteni. (Fotografie făcută cu câțiva ani înainte).

În luna Iulie și August toate trenurile pleacă din București înțesate de lume. Septembrie e luna înapoierii. Sunt trenurile care vin în București.

poarelor de altă rasă, prin lipsa de dragoste și respect față de peisagiul și monumentul ridicat de geniul Creator al națiunii protivnice. Iată însă că Spania ne dă exemplul unei auto-distrugerii necunoscută în istorie.

Numai în năvălirile barbarilor se pomenesc cruzimi ai-doma, dar le credeam mărite de legendă... Azi trăim în plină și hidoasă realitate. În Spania veacului al XX-lea, frații seucid între ei, fără să respecte legile însăși, ale războiului: prizonierii sânt executați, ostăteci sânt arși de vii, mormintele sânt profanate, orașele sunt bombardate, monumentele de artă nimicite. Dacă în celelalte războaie poate interveni arbitragiul unei puteri neutre, în cumplitul măcel spaniol n'are cădere să se amestece nimeni, căci este, se pare, o ceartă în familie iar toate neînțelegerile din familie, trebuiesc respectate chiar atunci când îmbracă formele

SE reîntorc oamenii palizi din văgăunile munților și oamenii bruni din feeria de soare și azur a coastelor Mării Negre. Basmul s'a sfârșit. Parfumul de fân cosit și de brad, al înălțimilor, mirosul puternic și sănătos al algelor marine, vor fi înlocuite cu emanațiile de praf stătut al interioarelor. În loc de orizonturi vaste, cei patru pereți. În locul vuetului odihnitor al Oceanului, țipătul de clacsoane, bubuiturile camioanelor, strigătele vânzătorilor ambulanți, bătaia stridentă a clopotelor, huruitul ferestraelor automate, clamoarea megafoanelor și, pretutindeni, „vocea stăpânului”. Ai fost, câteva săptămâni, omul liber, în mijlocul naturei. Acum vei fi la ordinele unui patron: domnul director, domnul șef, doamna directoare de raion, domnul măine, — care e cel mai cumplit stăpân, căci înseamnă grija cea de toate zilele, întrebările, amenințările, nesiguranța...

La atâta ne-a dus civilizația! Zece luni de griji și de efortări, în așteptarea cătorva săptămâni de libertate, în mijlocul naturei, așa cum trăiau întregul an și viața întreagă, strămoșii noștri, necivilizați...

* * *

O reîntoarcere la sălbăcie, — scria acum vreo doisprezece ani marele gânditor spaniol Miguel Unamuno, fugit din Spania dictaturei lui Primo de Rivera — este necesară, la anumite intervale, popoarelor și umanității. Iată, și dezideratul lui Unamuno împlinit, — deocamdată în ceea ce privește propriul său popor.

Cei cari am trecut prin marele război universal nu ne-am fi putut închipui orori mai cumplite decât cele comise de armatele ocupante în teritoriu străin. Ne explicăm acele acte de barbarie prin ura seculară, prin antagonismele po-

cele mai crude. Nici o frână. Oamenii au intrat în beția carnagiului. Și nu se mai pot opri, asemeni vulpii, care lingând o pilă a dat de gustul propriului ei sânge și nu s'a săturat până nu și-a măcinat întreaga limbă în dinții mărunți ai oțelului. Instincte seculare s'au trezit cu frenezia. Nevoia de-a vedea sânge curgând, pe care nu le-o putea satisface tot mai puținele lupte cu taurii, a cuprins într'un chef sinistru întregul popor spaniol. Nu este numai lupta dintre cruce și ciocan. Este sadismul ancestral, care s'a deslănțuit și pe care nu-l va potoli decât o imensă baie roșie a întregii peninsule de sguură și de catedrale.

Atavisme seculare... Năvala sângelui proaspăt și fierbinte al maurilor, într'o rază crepusculară... crimele inchiștiției... Sadismul infernal al servitorilor blândului Nazarinean... Cruimea și cupiditatea episcopilor... demența anarhistului,

care se credea revoluționar și nu e decât un asasin... reacțiunea celor privilegiați... rezistența celor cari s'au trezit din noapte, — toate îmbrăcând forme sângeroase, unice în povestea lumii.

Și'n toată această sinistă epopee, iată rânjetul alb al africanului, expediția rifanilor cari „naționalizează” Spania, iată revanșa marocanului, instigat de unii spanioli, și care trage în ceilalți spanioli, cu o voluptate pe care o înțelege oricine... Maurul își face datoria. Nu știm însă, dacă maurul va mai pleca!...

* * *

Dar să vorbim lucruri mai senine. Ele se petrec în Franța, imediat vecină. I-a fost dat criticului dramatic Leon Blum, care în anii primului nostru Paris, cerea mai multă îndrăzneală, mai multă noutate în directivele teatrului francez, i-a fost dat domnului Leon Blum să realizeze cu concursul tânărului său ministru al

Educației Naționale — care nu era născut, când președintele său de consiliu făcea primele conferințe și cronici teatrale — i-a fost dat normalianului care prezidează destinele marelui republice să dea Comediei Franceze o îndrumare, pe care n'am fi bănuț-o, în cele mai îndrăznețe visuri ale noastre: a numit directori de scenă ai primului teatru francez — și azi, din nou, primul teatru al lumii — pe cei mai de seamă regisori ai epocii: Jacques Copeau, Charles Dullin, Louis Jouvet și Gaston Batty, dela război, animatorii de frunte ai artei dramatice franceze, ținând, cu demnitate, locul unui Antoine, Gemier, Lugnè-Poë...

Directori de teatru fiecare, ei au dovedit, în ultimele două decenii, că se poate aduce public și când joci pe autorii de înaltă valoare literară. Acești splendizi luptători au biruit teatrul Comercial, înregistrând cu Shakespeare și Molière seri mai lungi decât au realizat scenele bulevardiene, cu fleacurile lor, Noaptea Regilor, Richard III și Rozalinda (Cum vă va plăcea), reprezentate de Dullin și Copeau au însemnat serii triumfale, fiindcă erau minuni de artă dramatică înfăptuite cu mijloace de-o simplitate patriarhală.

Școala femeilor de Molière, în interpretarea lui Jouvet, a fost succesul actualei stagiuni pariziene iar „Capriciile Mariane” a lui Musset, înscenată de Gaston Batty, îndreptățesc numirea celui mai tânăr dintre acești patru, la direcția de scenă a Comediei.

O singură piesă pe an, montată de fiecare din admirabilii revoluționari — deveniți, în scurtă vreme, patru clasicieni — va constitui o zestre fără preț a teatrului francez. Intrecerea dintre ei va crea un freemăt nou, în jurul casei lui Molière, care, în ultimii ani, cu toate sforțările eminentului ei administrator general, d'Emile Fabre, nu mai stărnă interesul contemporanilor, fiindcă nu mai avea în mijlocul ei pe un Mounet-Sully, Pau Mouret, Coquelin, Silvain Leloir, de Ferandy, de Max, le Bargy, Bartet, Marie Lecomte, Pierson, Pierat, etc.

Marii regisori înlocuiesc astăzi pe marii actori.

Victor Eftimiu

LUPTELE DIN SPANIA

În munții care înconjoară Madridul, lupta dintre rebeli și guvernamentali e înverșunată. Guvernamentali au aruncat în aer podul din Guadarrama spre a împiedica înaintarea rebelilor.

O biserică din Barcelona distrusă de bombardament.

D. Leon Blum vorbind la microfon.

Emile Fabre, la Comedia Franceză.

RECTIFICARE

În numărul trecut al revistei noastre, pagina 9, prima fotografie de sus din stânga, care înfățișa pe M. S. Regele la concursurile de atletism dela Predeal, a apărut cu o explicație greșită. Suveranul nostru, pe fotografie, este însoțit de d. Virgil Economu și nu de fiul maharadzei din Kapurthala, cum din eroare s'a notat.

CASINOUL MUNICIPAL DIN VARNA (BULGARIA)

DESCHIS TOT ANUL

Concesionar: NINO ROSSI

RULETA — BRAZILIANA — TRENTÉ et QUARANTE — CHEMIN de FER

PĂLĂRII, MAILLOT-URI, LINGERIE DE STICLĂ

Ne așteptăm, din moment în moment, să vedem apărând în vitrinele magazinelor, ciorapi, pălării, costume de baie și „dessous-uri”, confecționate din sticlă. Ciorapii făcuți din această substanță, dacă vor fi perfect transparenți, vor fi probabil preferați, de multe doamne, acelor din mătase. Dar costumele de baie ar avea, în cazul acesta, o vânzare foarte restrânsă.

La un recent congres al fabricanților americani de textile, s'a proclamat cu mare sgomot, dar cam prematur, era sticlei. Ea n'a apărut încă sub forma de textile pe piață, dar numeroase fabrici colaborează la perfecționarea acestor produse care, se speră că, în șase până la opt luni, vor putea fi oferite publicului.

Sticla, în noua ei fabricație, este atât de suplă, încât țesătura rezultată poate fi drapată pe trup, ca un muslin. Răsucită în fire de tort sau în ață, ea prezintă atâta rezistență, încât a fost întrebuințată la împletirea unor pălării de sport și a unor gentuțe, asortate.

În Franța, marile case de modă își trimit manechinele la cursele dela Auteuil, nu pentru a vedea alergările, ci pentru a exhiba ultimele lor creații. Anul acesta, manechinele casei Agnès, renumita creatoare parisiană în ma-

În primăvara acestui an s'a lansat și la Paris moda țesăturilor de sticlă. Casa Agnès a prezentat un model de pălărie cu boruri largi de cristal și cu sticlă împletită, drept calotă.

terie de textile, ar fi putut privi caii prin borurile pălăriilor, dac'ar fi vrut, deoarece acestea erau făcute dintr'o substanță sticloasă, pe care Francezii o numesc „christolit”. Vedetele americane, atât cele din teatru cât și cele ale cinematografului s'au grăbit să-și comande astfel de pălării și așteaptă cu curiozitate toaletele de seară, făcute din sticlă.

Dar singurul loc în lume unde sticla pentru textile se prepară după nouile procedee, este la Newark (Ohio). Ceeace se produce aci nu are numai aparența sticlei, ci este chiar substanța din care se fac sticlele de lapte și de bere, iar fabricanții nu țin să-și prezinte produsele ca pe o curiozitate, ci se străduiesc să obțină un fir de sticlă perfect, din toate punctele de vedere.

În fiecare țesătură, de mătase, bumbac sau lână, firul este elementul principal, acela care-i determină calitatea. Fără acest simplu fir, n'ar exista corturi, batiste sau șosete pentru copii. Femeile ar trebui să renunțe la tot ceea ce poartă acum, dela pantofi în sus: ciorapi, lenjerie, rochii, etc. iar bărbații ar umbla în costume de piele.

Noua sticlă a fost făcută la început pentru izolatoare și alte scopuri industriale. Nimeni nu s'a gândit să întrebuințeze produsul pentru țesături, până când soțiile personalului superior n'au început să împletească, să brodeze și să croșeteze obiecte ca: pălării, șosete, covorașe, șervețele de masă și alte nimicuri. Apoi, fabricanții de lenjerie, care sunt mereu în căutare de noutăți, au auzit despre aceasta și s'au dus la fabrică.

„Lingerie de sticlă nu intră în branșa noastră” — le-a răspuns aci, unul dintre inginerii de serviciu: „dar suntem dispuși să studiem propunerea”.

El le explică apoi că noul produs, sticla fibroasă, constă din fibre foarte fine, având fiecare abia a douăzecea parte din diametrul unui fir de păr omenesc, și trebuiesc mai bine de-o sută de fibre, pentru a face un fir de grosimea aței de cusut obicinuită. Firul e foarte trainic, dar fibrele individuale sunt mult prea delicate pentru a înțepa pielea, așa că nimic nu împiedică adaptarea lor la facerea vestimentelor.

Dela vizita aceea, fabrica de sticlă a încercat să producă torturi de toate grosimile. Consultându-se cu experți ai fabricilor de mătase și ștofe, „sticlarii” caută să obțină fire cât mai fine și speră să reușească a le combina cu fire din alte materiale.

S'au produs până acum, împletituri pentru costume de sport, suple și moi la atingere, ca mătasea, iar în ultima vreme, se experimentează pentru

ciorapi foarte subțiri, lenjerie fină și rochii de seară. Firul de sticlă apare acum în șase culori, plus o sumedenie de nuanțe. Aceste culori sunt permanente, deoarece se introduc în substanță, atunci când aceasta este topită. Vestimentele de sticlă colorată prezintă deci avantajul că nu pălesc, apoi, nu se strâng la spălat și nicio molie nu se poate atinge de ele. Și atât de marisunt progresele făcute în această direcție, încă nu va trece mult și vom vedea, în vitrine, o vastă varietate de obiecte de îmbrăcăminte, nu numai pentru femei, dar și pentru bărbați. Doamnele, pe lângă satisfacția de-a fi îmbrăcate după ultima modă, vor avea avantajul că vor purta o rochie fără grija de-a o șifona sau păta și fără s'o vadă, într'o bună zi, tăindu-se, cum se întâmplă cu mătasea.

Țesăturile de sticlă fibroasă sunt refractare față de foc și impermeabile.

Când a început criza, s'au pus la dispoziția experților fabricii, unde se începuse fabricarea sticlei fibroase, laboratoare și fonduri, recomandându-li-se să realizeze tot ce se putea din această substanță, căci în noua industrie stă posibilitatea unei reînsofletiri a afacerilor. Ei începură deci a se ocupa intens de sticla fibroasă, care nu era ceva nou. Erau ani decând știau că din bastoanele de sticlă, încălzite până la punctul de topire, se puteau extrage fibre foarte fine, dar nu posedau încă mijlocul de a obține aceste fibre repede, sau în cantități mari.

Au stăruit însă în încercarea lor și acum, printr'un procedeu în care se folosesc vapori supraîncălziți și care este un secret comercial, se pot obține până la 50 kilometri de fibre de sticlă, pe minut.

Această sticlă fibroasă este impermeabilă, refractară focului și sunetelor, nu poate fi roasă de șoareci și constituie o desăvârșită apărare față de furnici, termite și orice insecte. Ea ar putea avea peste trei sute de utilizări, servind între altele ca material de bază pentru izolatoarele caselor și ale birourilor, pentru răcitoarele mecanice, accesorii la aeroplan, automobile și vase de război. Înlocuind geamul obicinuit, cu această sticlă, vom avea mereu aer proaspăt, dar fără prăfărie și fără sgomotul de afară.

În ultima vreme, după cum am mai spus la începutul acestui articol, s'a descoperit că materialul putea fi răsucit în fire de tort, sau în ață. O femeie, utilizând un ghem pe care-l avea mai de mult în casă, a făcut în trei zile un covoraș de doi metri lungime și 1.30 m. lățime din cea mai pură sticlă. Ea l-a dăruit soțului său, deoarece țigara acestuia căzând mereu de pe scrumieră făcea găuri în covorele de lână.

Un bătrân frânghier, auzind de noul fir, a venit la fabrică și experimentatorii i-au dat mai multe ghemuri. El s'a întors după un scurt răstimp cu 15 metri de frânghie, din sticlă pură și atât de rezistentă încât, eforturile unite ale celor mai puternici muncitori din fabrică, n'au izbutit s'o rupă. „Iată materialul de bază al textilelor în viitor” spuse unul dintre cei de față. „Lesne de curățat, apa nu-l taie, iar șoarecii nu pot să-l roadă”.

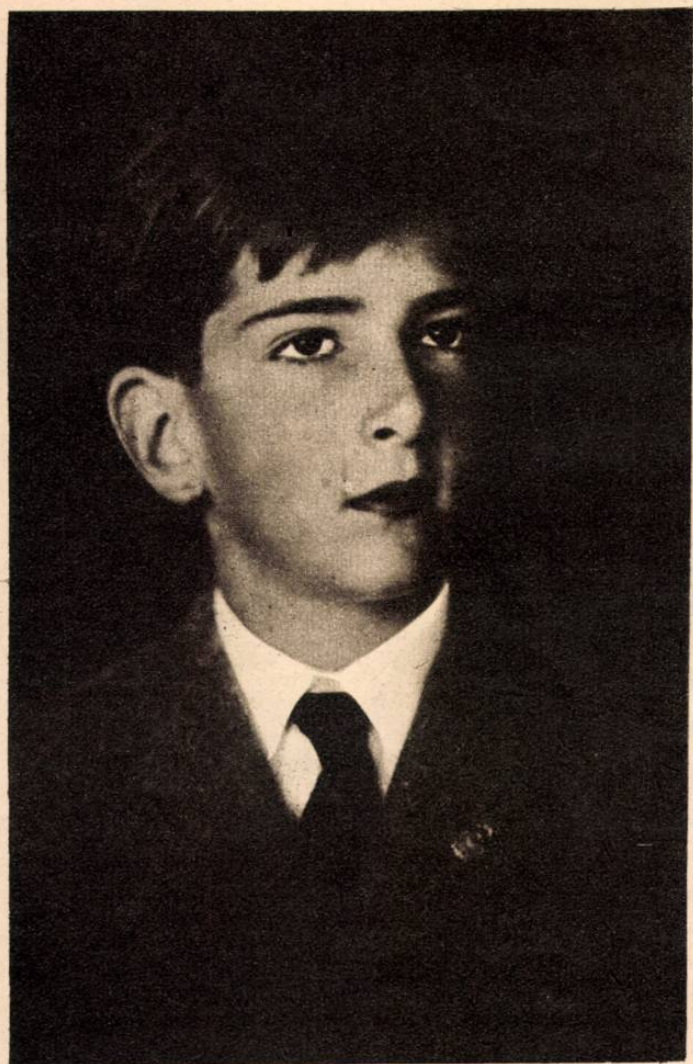
Au venit apoi fabricanții de lenjerie, care lucrau cu mătase și diferite alte fire, dar pe cari-i interesau posibilitățile noului material. Li s'a spus că sticla fibroasă putea fi lucrată fără niciun pericol. Lucrătorii umblaseră în masa ei cu mâinile goale, încă din primele zile, când a început a fi fabricată și nimeni nu s'a înțepat sau sgâriat. „Dar” a obiectat unul dintre experți „în starea în care se află acum sticla fibroasă, o țesătură făcută din ea n'ar fi de un efect tocmai plăcut în atingere cu pielea. O doamnă ar

renunța la ea, din motivul pentru care preferă rufăria de mătase, celei de flanelă.”

El a arătat că firul de sticlă, în forma sa actuală, nu poate fi utilizat cu succes într'o țesătură, căreia i se cere multă suplețe. Din el se vor face însă, foarte bine, obiecte care nu trebuiesc mereu îndoite, ca: genți, draperii, perdele sau pălării. Dar fabricanții de lenjerie nu s'au lăsat. Ei au studiat și au făcut diferite încercări cu noua mătase de sticlă, stăruind pe lângă inventatori să-și continue perfecționările, deoarece erau atât de aproape de desăvârșire. Așa că acum, țesăturile de sticlă în diferite culori, grosimi și motive, sunt pe cale de-a deveni o realitate. Sticla pare a fi fost descoperită printr'o întâmplare, cu mulți ani înainte de nașterea lui Christos. Niște navigatori cari coboriseră pe o coastă nisipoasă, vrând să-și frigă niște carne, au aprins un foc, cu câteva bucăți de silitră, material întrebuințat ca balast, pe corabia lor. La căldura focului, silitra s'a combinat cu nisipul plajei, devenind un material transparent, cum nu mai văzuse nimeni până atunci.

La începutul verii, o fabrică din Statele-Unite, a produs țesături de sticlă. Producătorii susțin că țesăturile acestea se pretează foarte bine la confecționarea rochiilor. Rămâne de rezolva problema transparenței sticlei. În fotografia noastră, prima rochie din sticlă.

Regele Petru II al Jugoslaviei.

LA 6 Septembrie, regele Petru al II-lea al Jugoslaviei împlinește 13 ani. Această dată coincide cu sfârșitul vacanței. Regele Petru — cel mai tânăr monarh al Europei — și-a petrecut vacanța în castelul pitoresc din Milocer, de curând ridicat pe coasta Adriaticei. În golful Kotor, de pe coasta Dalmației — unde una dintre cele mai frumoase priveliști încântă ochiul — s'au perindat, pe rând, Ilirii, Grecii și Romanii, cultura romană punând în cele din urmă stăpânire pe tot ținutul. În secolul al VII-lea, Slavii, la rândul lor, se revarsă din văile Savei și ale Dunării și cuprind una după alta posesiunile romane. După un veac, populația are de îndurat atacurile arabe. În secolul al IX-lea, apare pentru prima dată flota venețiană. Dar la această epocă Sârbii și Croații sunt stăpâni pe toată coasta. Conducătorii lor construiseră întărituri, cetăți, palate și turnuri cari nu îngăduiau intrarea în porturi.

Constantin Porphyrogenetul arată în secolul al X-lea că: „Regele Tomislav are mai multe vase decât venețienii, în golfurile Adriaticei, și deaceea Adriatica e marea Sârbilor și a Croaților”.

La Kotor, împăratul Nemanja și-a clădit unul din

Regele Petru II și Mama Sa, Regina Marioara.

Cel mai tânăr monarh din Europa

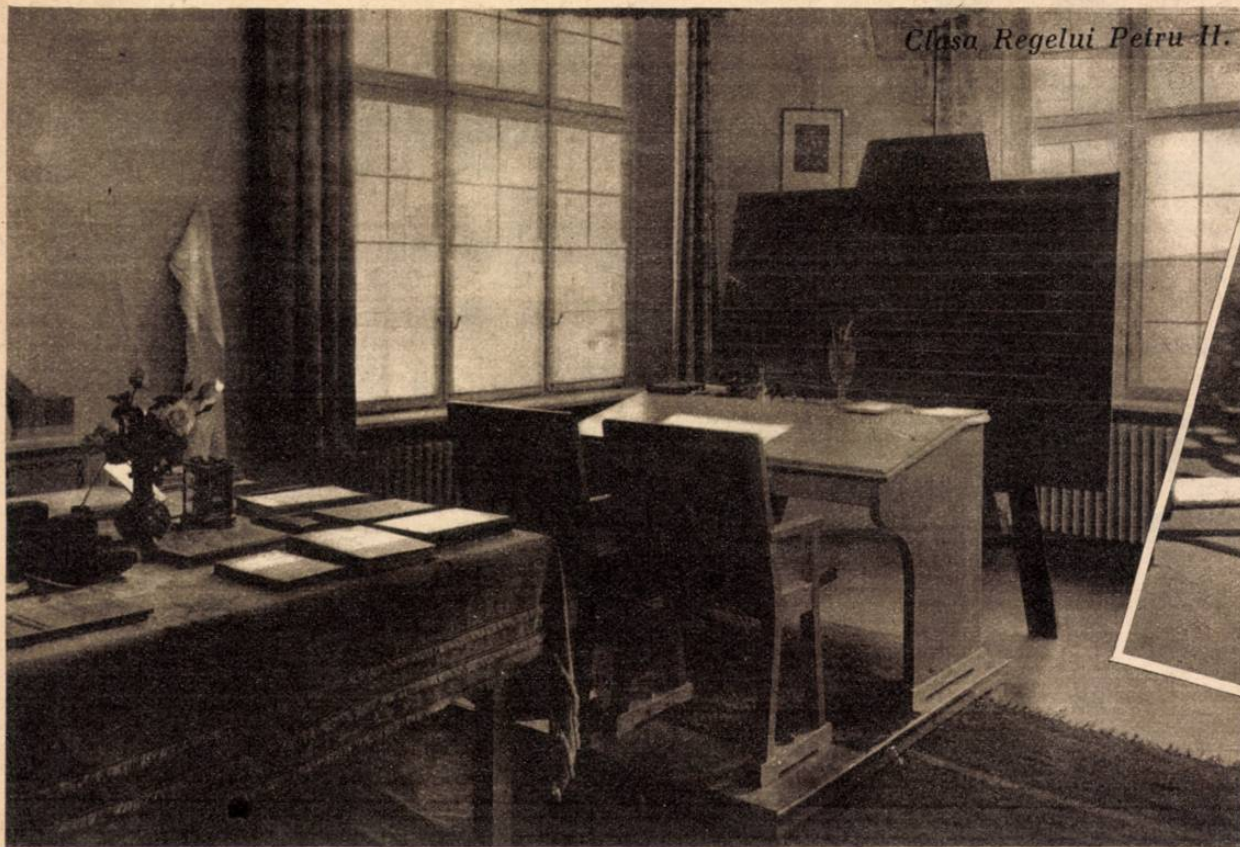
A IMPLINIT 13 ANI

Mijloc: Camera de culcare a celui mai tânăr monarh din Europa.

mărețele sale palate. Poate deaceea în tot cursul Evului Mediu locuitorii din Kotor și din împrejurimi erau ambasadori și diplomați ai regilor sârbi. În secolul al XV-lea Turcii ajunseră până la mare, nimicind totul în calea lor. Mai târziu, și până în secolul al XVIII-lea, stăpânirea venețiană lua întâietate și un veac mai târziu făcu loc celei austriace.

În secolul al XV-lea, belșugul și bogăția comercială erau în floare în toate orașele de coastă, întrecându-se cu puterea militară. În 1448 se întea meiașă o industrie de țesuturi la Hercegnovi. Acest oraș avea — cetate atât de frumoasă, încât Koliman Magnificul a săpat în piatră, în 1530, după ce a cucerit-o, aceste cuvinte: „Tu ești cu ade-

Clasa Regelui Petru II.

Regele Jugoslaviei în vacanță.

vărat măreață, o minunată cetate!" Dar Hercegnovi a fost pe rând supusă de diferite popoare, având de suferit până și stăpânirea spaniolă. Într-adevăr, suferind o înfrângere cu piraii algerieni, amiralul Andrea Doria sosi într-o zi cu vasele sale spaniole și venețiene în portul Hercegnovi. Neîngăduindu-se adăpostirea în port, el asedie cetatea și cuceri orașul în Iulie 1538.

În împrejurimile lui Hercegnovi se găsesc mănăstiri vechi, clădite cu mult înainte de năvălirea turcească, unde se văd fresce, înfățișând genealogia regilor sârbi. Tot aci se găsește o cruce care ar fi fost a Sfântului Sava și pe care au cercetat-o mulți oameni de știință atât din Jugoslaviei cât și din străinătate.

La jumătatea drumului între Hercegnovi și

Kotor, pe coasta de răsărit a golfului cu același nume, se află un oraș curios, vestigiu al unei splendori apuse: e Perast. Castele în ruină, steme uitate, ziduri din piatră, terase monumentale, trădează un trecut măreț. Căpitani și armatori renumiți își adunau aci corăbiile, din toate colțurile lumii. În piața principală, o biserică frumoasă, cu clopotnița înaltă cheamă pe călători. Numai o aripă laterală e deschisă pentru slujbă. Străbătând această aripă, ajungi în naos care este încă în construcție. Unelte de zălărie sunt pe jos, într'un colț cărămizi, zidurile goale, plafonul — cu arhitectura ogivală — deabia a fost acoperit. Ai crede că sunt lucrări întrerupte pentru repaosul duminical. De fapt, de trei secole nimeni n'a mai atins mistria în aceste locuri: Perast se afla pe moarte...

Veneția, în timpul gloriei sale, își întemeia puterea sa maritimă în bună parte, pe vasele din golful Kotor, și pe războinicii dalmati. Unul dintre orașele cele mai vechi de pe coastă, cu aspect de Evul Mediu, cu casele înalte, înghesuite unele înalte, cu strade înguste, pavate cu plăci mari de piatră, e Budva. Butina din epoca romană. La câțiva kilometri de aci, clădită pe o stâncă, o cetate, aproape părăsită, a rămas legată de țărm printr'un banc de nisip. Vechi adăpost de pescari îndrăzneți și de pirai, această cetate este Sfântul Ștefan. Lângă ea, o colină stâncoasă domină împrejurimile: e Milocer, care a dat numele său palatului de vară clădit la poalele sale. În acest palat, cel mai tânăr monarh al Europei și-a petrecut cea mai mare parte din vacanțele sale școlare.

Talazuri albastre, strălucitoare, își sparg valurile de stânci, în vreme ce soarele triumfător de Iulie scaldă văluri întinse de vânt: o corabie cu pânză părăsește țărmul. E „Strela", adică săgeata, yachtul regal. Pe punte, la cârmă, ze desenează gingașe și distinsă silueta Majestății Sale Regele Petru al II-lea. „Strela" taie valurile, lăsând în urma ei o cascadă de perle. Tânărul rege conduce corabia și ține cârma în plimbările sale.

Serioși, totodată de o blândețe hotărâtă, tânărul rege, deși în vacanță, e totdeauna preocupat, totdeauna cu adevărat interesat de ceea ce face în acel moment. Regele Petru n'a părăsit lucrul, în timpul vacanței; el studiază și rezolvă fiecare problemă, el însuși. Iată, bunăoară, această întâmplare: elegantul yacht „Strela" al Regelui Petru a fost reprodus în miniatură și sub această formă împodobește căminul din palat. E o copie fidelă a „Strelei". Într-o după amiază, luând singur acest model al vasului său, monarhul s'a apropiat de țărmul care mărginește la sud proprietatea regală din Milocer, și a așezat pe suprafața apei, copia mică și mândră. Mai potrivită ca decor pe cămin, aceasta se răsturna mereu, cu toate încercările răbdătoare ale regelui. Se pune astfel

Cel mai tânăr monarh al Europei.

Perast în golful Kotor.

o problemă navală, care nu putea fi bănuită fără experiența la care asistase. Această problemă a fost imediat rezolvată de Regele Petru. Trebuia să coboare centrul de gravitate sub centrul de plutire. Ca bun fizician, regele a rezolvat problema și foarte curând s'a putut vedea, nu numai în teorie, dar și pe apă, la încercare, pe mica „Strela”, arătându-se demnă de sora ei mai mare.

Soarele se ridică și începe să inunde aleele largi din jurul palatului de granit. Răcoarea dimineții se mai simte încă, cu toate razele care se reflectă pe ziduri și pe stânci. Totul e încă liniștit, când deodată, dintr'o alee vin, mărimdu-se, trimise de ecou, sgomotele exploziei unui motor puternic și a nisipului sfărâmat sub o rotire grea. Cine îndrăznește, în aceste zile de odihnă, să turbure liniștea locului, să puie în mișcare această mașină, să facă sgomot și să sfarme piatra? Deodată, la cotitura unei alee, motorul devine și mai tare. Regele Petru conduce. După ce-a pornit el însuși mașina grea, șezând pe scaunul îngust, cu mâinile pe volanul de oțel, Regele Petru manevrează singur, cu toată puterea. Mi-

Sus dreapta:
Golful Kotor,

Sus stânga:
Sf. Ștefan, fortăreața corsarilor.

În stânga:
Localitatea Perast.

Mijloc:
Un alt aspect al golfului Kotor.

nunată și rară imagine a hărniciei acestui monarh tânăr, care, cu pantaloni scurți, cu mânecile trase până la cot, cu bretele slovene și cu centură de piele, supraveghează cu atenție mersul unui mecanism greoiu.

Regele Jugoslaviei e un amator fotograf dibaci. Instanțanele numeroase pe care le face, vădesc grija și atenția cu care au fost luate clișeele sau filmele sale. Și aci arată o trăsătură caracteristică. Regele Petru ține cu tot dinădinsul să plătească el însuși filmele și lucrările care se fac pentru dânsul. Direcția palatului nu se amestecă cu acești furnizori, Suveranul le plătește din casa lui personală. Tânăr sportiv, regele Jugoslaviei este și un admirabil înotător. Mica plajă, a proprietății, e foarte însuflețită de dimineață. Plute ușoare și înguste se încrucișează, se ajung, se întrec. Strigăte vesele răsună, în vreme ce soarele scânteie în mii de reflexe pe suprafața apei. Regele și prinții Tomislav și Andrei se urmăresc, fiecare în luntrea sa. E ora când se manifestă — la rame și înot — toată vioiciunea și toată veselia anilor de copilărie.

Dar cu câtă seriozitate, câteva clipe mai târziu, îmbrăcat într'o haină închisă și cu pantaloni lungi, tânărul monarh se va achita de obligațiile sale. Compania de gardă e în sărbătoare. E ziua „Slăviei Sale” (Ziua numelui). Toată lumea e în uniforme de gală. Soldații credincioși poartă tunica albastră, mărginită cu auriu, pantaloni roșii, cisme de piele, căciuli de astrahan împodobite cu un lanț de aur și stau într'o aliniere perfectă. Drapelele fâlfâie în vânt. Majestatea Sa Regele se apropie, primește raportul, trece în revistă compania de onoare, asistă la defilare, iar apoi gustă ciorba soldaților săi.

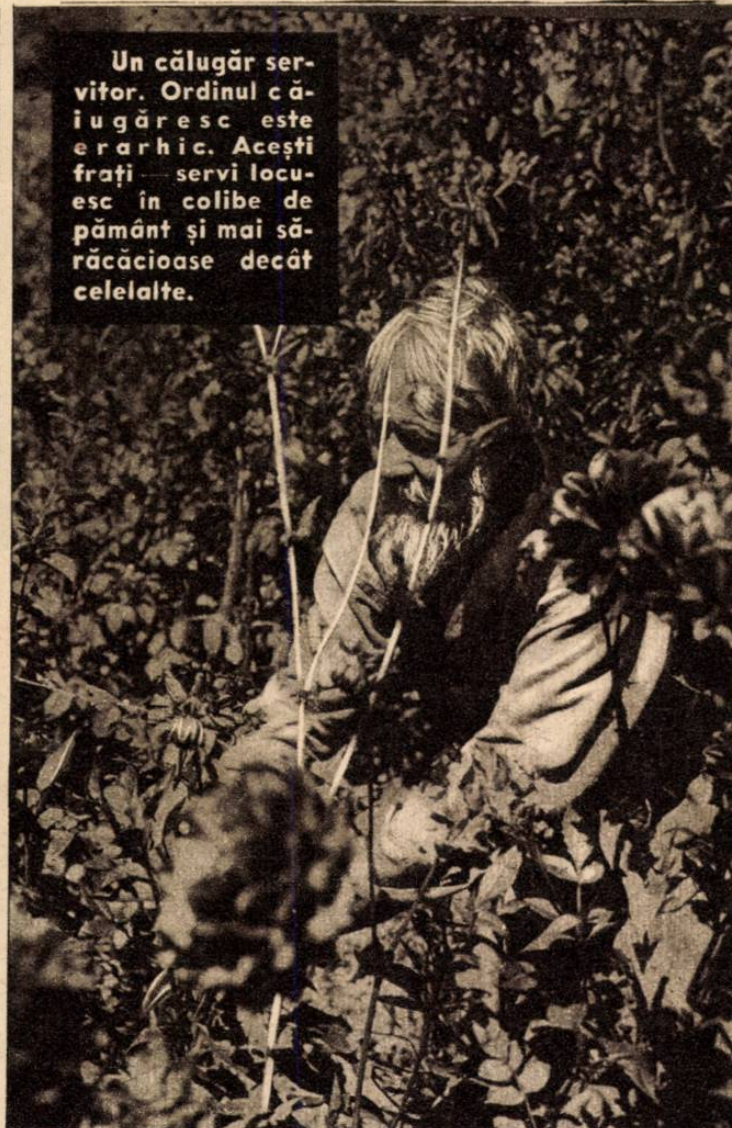
Am vorbit despre vacanțe, dar acestea sunt acum amintiri încoronate de o zi de sărbătoare. Această zi înseamnă pentru cel mai tânăr monarh din Europa începutul unui an nou de muncă și de studii.

Rosanda Gavrilovitch.

Liturgia se ține după vechiul obicei rusesc. O slujbă durează 5-6 ore.

Un călugăr servitor. Ordinul călugăresc este erarhic. Acești frați — servi locuiesc în colibe de pământ și mai sărăcăcioase decât celelalte.

Ore întregi, credincioșii stau îngeunghiați pe scaunasele pe care le aduc cu ei.

Starețul ținând predica.

IN VEACUL NOSTRU SE MAI SINUCIDĂ OAMENI ARUNCÂNDU-SE ÎN FO

O mănăstire a pescarilor lipoveni din Delta Dunării. - Singura lăcaș serică pe o suprafață de 2600 km. pătrați. de teren mlăștinos. **Ce sunt lipovenii și chiliaștii?**

Ziarele bucureștene au relatat, în Februarie 1936, următorul caz curios: „La mănăstire Sf. Petru și Pavel din delta Dunării, un călugăr și-a dat foc, arzând de viu. A aprins cuptorul de pâine și când acesta s'a roșit bine s'a aruncat în el. Bietul călugăr s'a sfârșit în chinuri îngrozitoare. Starețul mănăstirii a arătat că motivul sinuciderii a fost boala de care suferia călugărul Gherontie. Bătrân de aproape 80 de ani era de multă vreme bolnav de răie și mănăstirea îi pricinuia chinuri îngrozitoare. Disperat a preferat să se sinucidă. Cenușa sa a fost îngropată în biserica mănăstirii.

IN mijlocul terenului mlăștinos al Deltei Dunării, care cuprinde o suprafață de 2.600 km. pătrați, acoperită de stuf înalt de aproape trei metri, locuită de păsări exotice, se găsește biserica Petru și Pavel a lipovenilor. Această biserică datează din secolul al 17-lea, din timpul când Petru cel Mare, sub influența patriarhului Nikon, a ordonat să se reformeze cărțile de liturghii. Un mare număr de credincioși n'a voit să recunoască aceste reforme și în urma consiliului din Moscova, în anul 1666, aceștia s'au despărțit de biserica de stat, au călcat chiar porunca țarului, rămânând dușmani ai birocrăției și recrutării. Au mers chiar atât de departe, încât au exclus din rugăciunile lor pe „tatăl tuturor Rușilor”. Acest grup a fost numit „rascolnici”, adică credincioși lipsiți de preoți. Ei își hirotonisiau singuri preoții, fără învoirea bisericii de stat. Din rascolnici au luat naștere mai multe secte, din care cea mai importantă este aceea a lipovenilor, înființată de călugărul Filip, și numită în urmă „filiponă”.

Lipovenii au emigrat din Rusia, sub Petru cel Mare, oprindu-se mai ales în regiunile mlăștinoase ale Deltei Dunării; unele grupuri mai pot fi găsite și în Bucovina și răsăritul Prusiei. Ținu'ul Deltei, greu de pătruns ca o pădure virgină, e foarte nimerit pentru ritualurile lor mistice. Ei trăiesc azi aci, ca pescari, și sunt foarte harnici și pricepuți. Mistica ritualului lipovenilor, cu toate interzicerile și asupririle, se menține până azi. Mănăstirea Sf. Petru și Pavel din Delta Dunării este una dintre ultimele, unde sunt educați călugării acestei secte. Se povestește despre ei tot felul de lucruri curioase: că s'ar chinui singuri, că și-au alcătuit o morală, sexuală, proprie, c'au schimbat căsătoriei legile bisericești, apoi că socot drept cea mai înaltă dovadă de pietate, botezul focului (despre care-am vorbit în introducerea acestui reportaj). Se pare că mai dăinuiesc și azi, printre frații sectei, credințe de acestea eronate. Trăiesc în cea mai neagră sărăcie și renunțare. Numai biserica este împodobită cu mult aur și icoane de preț. Dacă poporul n'ar vorbi de ritualuri neîngăduite îndeplinite în taină, nimănui nu i-ar trece prin minte ceva rău asistând la o slujbă religioasă. Am fost acolo într-o Duminică. În bărci și lotci, lipovenii vin la biserică. Este curios cum multe femei cad în extaz, la vorbele preoților. Pescari bărboși — semnul particular al lipovenilor — își aduc cu ei scăunașul de rugăciuni, pe care stau în genunchi, tot timpul slujbei religioase. Își fac des cruci mari evlavioase. Slujba este nesfârșit de lungă, băeții din cor cântă tăgănat, dascălul clatină neobosit cădelnița cu tămâie, sau face semnul crucii cu cele două sfeșnice pe care le are în mână, numărul lumânărilor de pomană sporește din ce în ce, biblia este purtată din credincios în cre-

Pescarii lipoveni vin la biserică, în bărci și lotci.

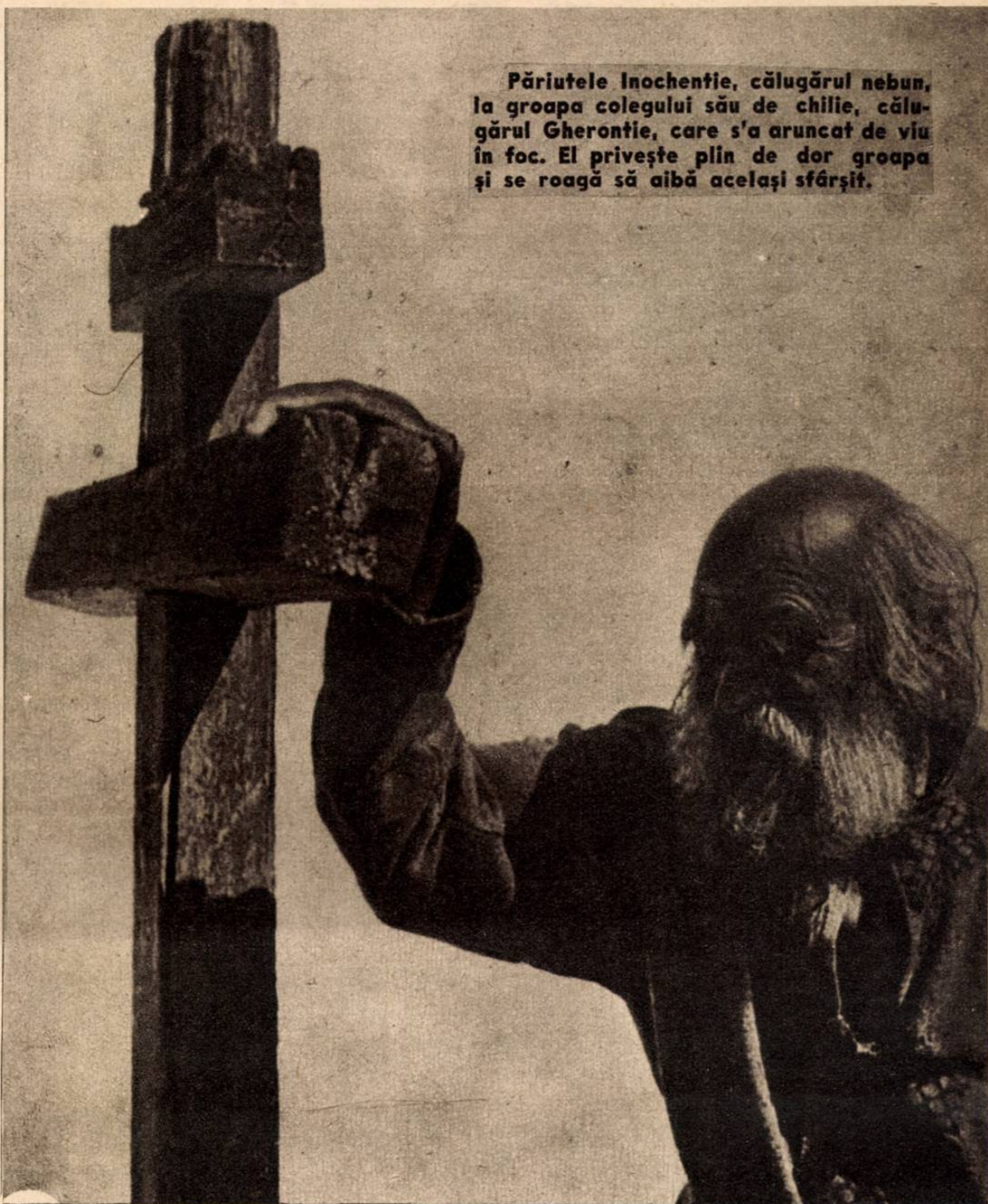
Lumânări număr mare.

Mănăstirea Iipovenilor, Sf. Petru și Pavel.

dincios și sărutată, iar biserica este înconjurată de tot grupul de trei ori. Călugării, în rasele lor murdare și sdrențuite, cu capetele caracteristice de apostoli, dau impresie de misticism. Ei locuiesc în mici colibe de pământ, în jurul bisericii. În apropiere de chilii se află cimitirul. În zori, de cum se deșteaptă, înloc de „bună dimineața” dau cu ochii de crucile răposaiilor lor colegi. Să fie oare într'asta intenția de-a arăta călugărilor — din primul ceas al zilei — zădărniciia vieții? Un călugăr nebun ne surâde — la drept vorbind e un surâs fioros — arătându-ne o groapă proaspătă. Ne șoptește ceva pe rusește și privește fanatic spre monumentul funerar. Cineva ne-a povestit despre călugărul Gherontie, care în Februarie s'a aruncat în foc, că era tovarășul de chilie al călugărului nebun și că acesta din urmă, de atunci abia așteaptă ziua în care să-și poată curăți sufletul, în focul sfânt. Să credem oare că povestea bătrânului care s'ar fi aruncat în foc, din pricina râiei de care suferia, arzând de viu, nu este decât un motiv, dat de stareț pentru liniștirea autorităților și moralei publice? Deci există într'adevăr o sectă de oameni cari se sinucid, aruncându-se în foc?

Părintele Inochentie, călugărul nebun, la groapa colegului său de chilie, călugărul Gherontie, care s'a aruncat de viu în foc. El privește plin de dor groapa și se roagă să aibă același sfârșit.

N'am putut observa nimic în timpul slujbei religioase, decât o atenție încordată. Adepții vechiului ritual trăiesc în România, sub observație. Nu li se poate imputa însă nimic. Și în Rusia au știut să-și păstreze tainele. Aveau mulți adepți influenți și avuți. Ici și colo, autoritățile din Basarabia au descoperit ramuri ale sectei chiliaștilor, auto-flagelanții, care mențineau între ele o ordine ierarhică. Ei au un „Cristos”, o „Maică Precistă”, un „Profet”, etc. Slujbele lor religioase se țin sub pământ, și în timpul lor se supun la cazne și comit orgii sexuale (după comunicările poliției). Și secta scopiților este urmărită. Dintre aceștia făceau parte majoritatea birjarilor de odinioară. Ei cred în creatorul lor Seliwanow

pentru pomeni se aprind în

Călugării duc un traiu săracăcios. Invăluți în rase fantastice, cu capetele caracteristice, dau o impresie de misticism. La un pas de colibeile lor se află cimitirul.

Toți ascultă predica, în extaz.

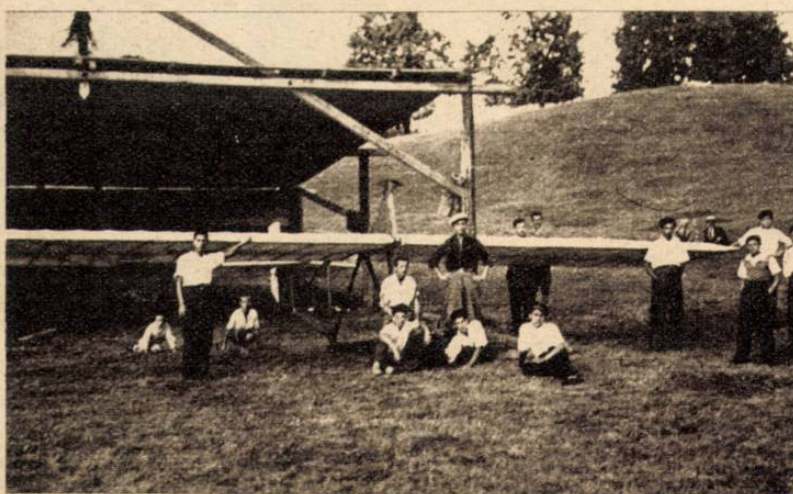

FOTO PÂSCULESCU

Impresionează plăcut pe călătorul care vine la Constanța serviciul de autobuze al societății comunale „Săgeata”. Autobuzele de vară în special, mari, confortabile, deschise și cari fac cursa Constanța-Mamaia, sunt extrem de agreabile. Introducerea lor în circulație se datorează d-lui Elefterie Rusali, directorul societății „Săgeata”. Autobuzele sunt mult căutate de vizitatori.

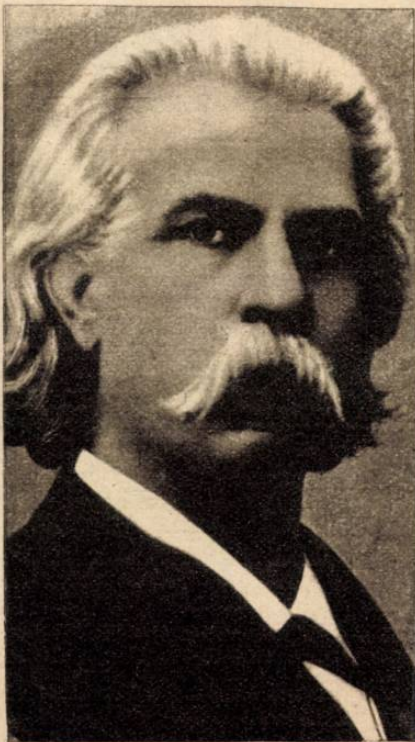
Secțiunea „Aurel Vlaicu” din Câmpina, a societății „Arpa” are o școală de sbor fără motor. În această școală pusă sub conducerea d-lui Bucevsky urmează cursurile 35 elevi și eleve. Prezentăm două fotografii luate la cursurile practice.

Primim din Rio de Janeiro, de la corespondentul nostru, fotografia de mai sus, cu următoarele amănunte :

„La 11 Iulie, Brazilia a comemorat centenarul nașterii celui mai mare compozitor al Americii, Carlos Gomez, a cărui fotografie v'o trimitem. Deși puțin cunoscut în România, el este însă o celebritate a muzicii, renumit atât prin simfoniile sale, cât și prin operele pe care le-a compus. S'a născut în orașul Campinas (statul San Paolo) și spre a putea studia muzica, a fugit de la căminul părintesc în 1860, la Rio de Janeiro, unde curând a devenit unul dintre cei mai buni elevi ai conservatorului de muzică. La un concert s'a impus atenției împăratului Pedro II, și monarhul a hotărât să-l ajute în continuarea studiilor. De aceea l-a trimis în Italia, cu o bursă. „Il Guarany”, opera lui cea mai de seamă a fost cântată prima oară la Scala din Milano, cu mare

succes. Din operele lui menționăm : „Fosca”, „Il Schiavo”, „Colombo”, „Salvador Rosa”, „Maria Tudor”. A murit în 16 Septembrie 1897. Z. C.”

(1680), care va învia și va întemeia pe pământ o împărăție fericită, în care toți oamenii vor fi castrați. Deocamdată ei se ocupă cu castrarea primului fiu, care apoi se dedic îngrijirii cailor.

Aci, în mica bisericuță, prin papura fâșâitoare, vin pe 'nserat, la slujba religioasă, lipoveni și oameni cu aspect sănătos. Ei pescuesc toată săptămâna, țin Duminica cu toată sfințenia, își iau turtele sfințite cu ei, se roagă cu cununa de trandafiri în mână, și-și fac cruce neîncetat. Nu se poate observa nici urmă de desfrâu sau de obiceiuri imorale. Dar prin popor circulă tot felul de svonuri cu privire la mănăstirea Petru și Pavel, se vorbește despre călugării mistici, de orgii nocturne, de botezuri prin foc, etc. Cazul călugărului Gherontie trebuiesă aibe desigur ca substrat o rătăcire religioasă.

Și cine mai poate spune ce se petrece în umbra acestei păduri virgine? Dacă mormintele călugărilor Gherontie, Veniamin, Silvestru, Silmian, Pafnutie și încă alte multe nume scrise pe cruci ar putea povestii

G. M.

9. Călugări, lipoveni și pescari cântă împreună liturgiile.

10. Ajuțorul stărețului.

11. Din turnul bisericii, cât cuprinzi cu ochii nu vezi altceva decât stuf și apă. Mănăstirea pare ascunsă într-o pădure nepătrunsă. Clopotul a rămas încă de vremea lui Petru cel Mare.

12. Când bate toaca, vin călugării la slujbă.

13. Mulțimea e pioasă și stă cât durează slujba.

14. Mamele își lasă copiii în pridvorul bisericii, pe jos, în timp ce ele stau ceasuri întregi la slujbă.

LUMEN

OAMENILOR

FARA NERVI

Intâmplări extraordinare din viața parașutiștilor

Outilizare practică a avionului a început să se înfiripeze cam acum douăzeci de ani. Dela acea dată până în zilele noastre, aviația a cunoscut o continuă stare de progres, încât astăzi ne găsim în timpul când putem declara că s'a ajuns apogeul.

Deși aviația datează de atâta timp, totuși mijlocul real de salvare a apărut chiar foarte târziu. Întrebuințarea, pe o scară întinsă, a parașutei, a acestei umbrele enorme, adevăratul colac de salvare al sburătorilor, s'a generalizat abia de câțiva ani. Totuși, parașuta își are trecutul ei istoric, bine stabilit în încercarea oamenilor de-a se apropia de sborul păsărilor. Așa găsim, în anul 1060, pe călugărul englez, Olivier de Malmesbury, care-și sfărâmă picioarele, încercând să se lanseze din vârful unui turn, cu un dispozitiv de pânze mobile. Aici nu este vorba de-a **sbura**, în adevăratul înțeles al cuvântului, ci de-a **plana** în aer, și de a constata posibilitatea de susținere a aerului, rezistență care a stat la bază peste o sută de ani, la punerea în practică a umbrelei salvatoare.

Istoria ne poartă la celebrul Leonardo da Vinci; acest profet științific de acum 400 de ani, întrevădea posibilitatea omului de-a imita sborul păsărilor și iată ce a scris despre aceasta, într'un volum din Biblioteca Franței:

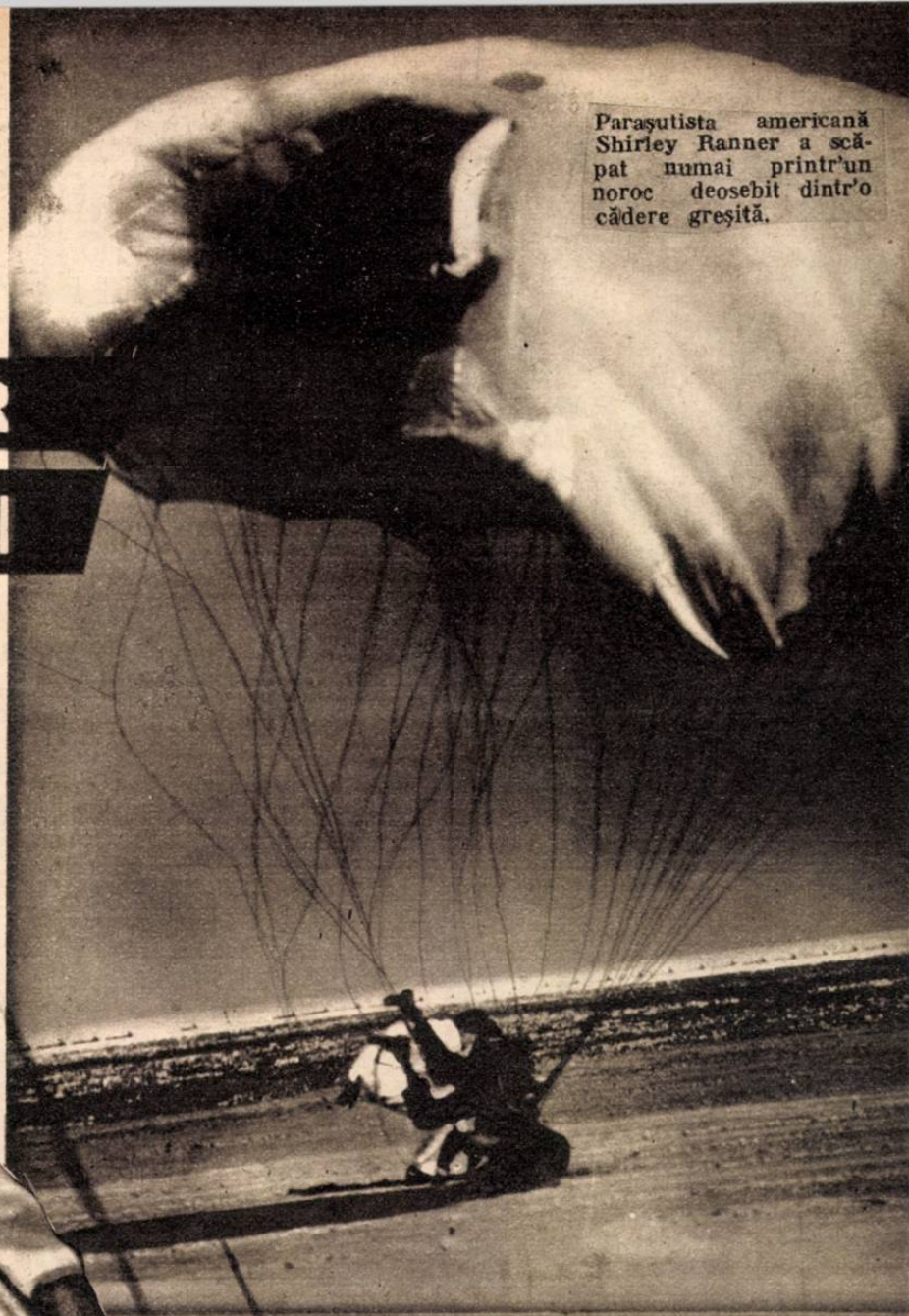
„Dacă un om are o foaie de cort întinsă bine, lungă de 12 coți și lată de 12, el se poate arunca dela o mare înălțime, fără pericol...”

Trecând dela aceste amintiri mai depărtate, ajungem în anul 1923 la Jacques Garnerin, creatorul adevărat al parașutei. Dar, studiind ținuturile exotice, găsim ca principali descoperitori ai parașutei, pe acești indigeni atât de săl-

Cu parașuta deasupra
aerodromului Le Bour-
get.

Parașutista americană
Shirley Ranner a scă-
pat numai printr'un
noroc deosebit dintr'o
cădere greșită.

batici și totuși atât de ingenioși, în sălbătăcia lor. În Cuba culegătorii nucilor de cocos, din acei giganti palmieri, înalți de peste 100 metri, întrebuințează în coborârile lor, giganticele toi ale acestor palmieri, care sunt destul de mari și de rezistente, ca să aducă pe cel ce se lansează din vârful palmierului, nevătămat, la pământ. Acest procedeu de coborîre îl vedem mult întrebuințat, în insulele Antille și în regiunile Oceanului Pacific, ca și în regiunea Mării Corailor. Dela această **parașută naturală** s'a ajuns, în anul 1923, la parașuta de astăzi, atât de perfecționată și atât de utilă.

În decursul anilor, aviația a dat loc la atâtea intâmplări, unele tragice, altele mai puțin tragice, încât povestirea lor amintește un trecut glorios, ridicând ființa umană deasupra celorlalte viețuitoare, prin fapte ce ies din comun.

Parașuta a dat loc la numeroase aventuri, care mai de care mai impresionante. Trecând la povestirea câtorva din ele, trecem într'o lume deosebită, într'o lume în care te întrebi de este vis sau realitate.

UN ACCIDENT EXTRAORDINAR

O tragică intâmplare s'a petrecut pe câmpul Saronne, din Franța, pe când pilotul Collin cobora din aparatul său de turism, silit să aterizeze, din cauza timpului rău. El avea ca pasager pe sora sa, d-ra La beau, care se pregătea să coboare din aparat, în momentul când se deslănțuise o rafală puternică de vânt.

A uitat oare să libereze cablul ce leagă parașuta de inelul avionului, ce servește la deschiderea automată a parașutei? Mister! Fapt este că în acest moment parașuta s'a deschis brusc, ridicând pe nefericita ființă la douăzeci de metri. Uraganul o târî cu o iuteală de 100 km. pe oră, în ochii neputincioși ai spectatorilor și, în fața, crispată de groază, a fratelui ei, Collin. Soarta, acest fir al Ariadnei ce-și deapănă cu cruzime diabolică ghemul, purtă cu același iuteală trupul ținerei fete, către singurul copac de pe acel câmp, unde-și sdrobi capul.

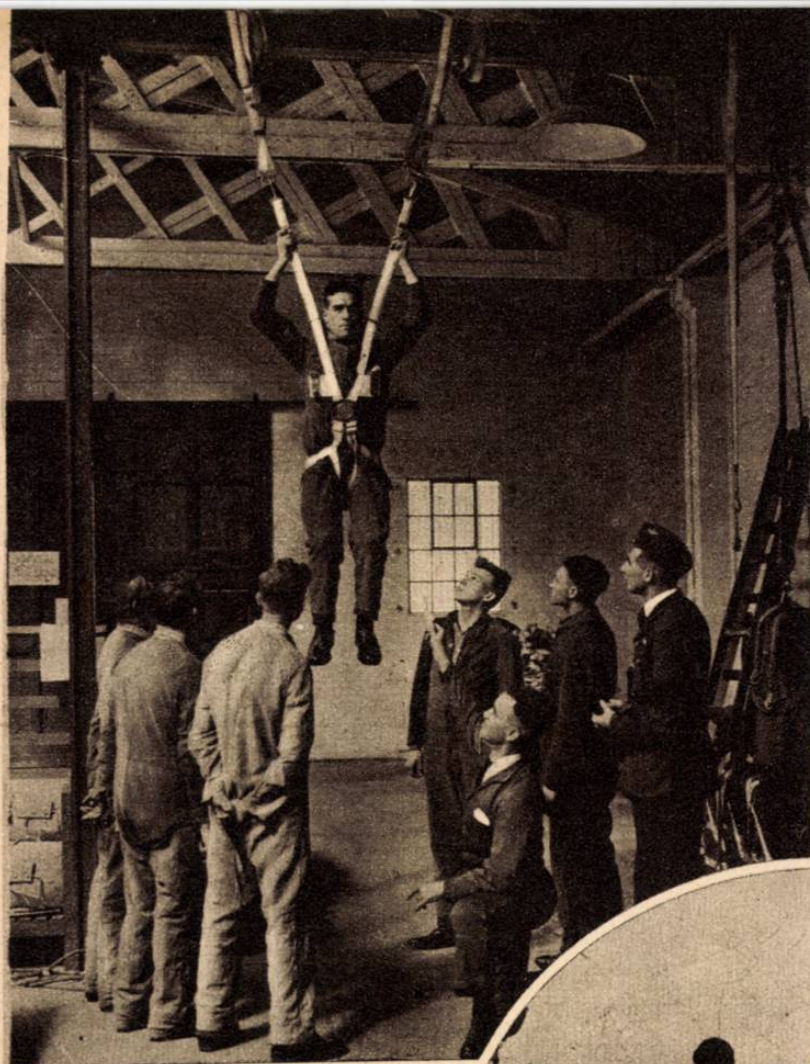
Ne întrebăm acum, ce destin sinistru a călăuzit acest uragan către singura așperitate de pe acea câmpie, singura care putea să transforme un trup plin de viață, într'un mormân de carne sângerândă? Viața aceea este condusă de atâtea forțe, independente de voința noastră, încât oricât am căuta să ne sustragem, este zadarnic.

Ca și în cazul nefericitului căpitan O'teau. A fost rugat să nu sboare pe căldura din ziua acela. A fost rugat să amâne sborul pentru mai pe seară, când aerul putea oferi, printr'o răcire, gradul de sustentaj necesar unui aparat cu suprafață portantă mică, ca al aparatului Lockheed-Orion. Dar se stinse acolo sus candelă unui suflet, și acel suflet trebuia să alege, pe toate forțele sfârșitului, către nemurire.

Sunt intâmplări în fața cărora gândirea rămâne muftă, incapabilă de deslegare.

FATALA IMPRODENTĂ A LUI LOUIS BUCQUET

Această mică intâmplare poate servi de exemplu, arătând că nicio neglijență nu poate fi tolerată, în echiparea cu parașuta. Louis Bucquet era pilot de încercare, prudent

Intr'o școală engleză de parașutiști: Sus cum te atârni de parașută și o demonstrație în aer liber, Jos: cum se confecționează parașutele

și conștiincios, așa cum trebuie în această meserie plină de neprevăzut. Era unul din acei vechi piloți, din glorioasa escadrilă a Berzelor, beneficiind astfel de o lungă experiență, fiecare cunoscând energia acestui vechi sburător.

În timpul încercării unui avion nou, se angajă într-o vîrllă, din care nu mai putea ieși. Se aruncă cu parașuta. Dar, în saltul cu parașuta, corpul plonjează totdeauna cu capul în jos. Apoi, corpul se întoarce, executând diverse cabrioale. Parașuta lui Bucquet s'a deschis foarte repede, dat fiind iuțeala vertiginosă cu care cobora avionul, fiind surprins de deschiderea ei în momentul primei cabrioale. În acea zi însă, pilotul dorind să fie puțin mai ușurat în strînsura parașutei, dăduse drumul la două găuri, din cureaua principală, încât putea trece mîna între cureaua parașutei și combinezonul cu care era îmbrăcat. Apoi centura nu era blocată de bretelele ce trec peste umeri, încât la deschiderea bruscă, corpul nefericitului Bucket a trecut prin legături, prăbușind-se ca un bolnav la pămînt, unde s'a transportat într-o gelatină.

A fost unul din accidente care a dat o bună lecție dar printr-o prea crudă experiență.

NOROCUL LUI TONY KOLINSKY

În foarte multe accidente era o întrebare care trebuia să aibă răspunsul cât mai aproape de adevăr. La ce înălțime poate fi utilizată parașuta și dacă această înălțime este destulă, pentru a asigura deschiderea, amortizarea și salvarea vieții parașutistului. Saltul dela cea mai mică înălțime, care a salvat viața pilotului în timpul unui accident neprevăzut, s'a întâmplat la 45 metri. Amintesc că constructorul Blanquier s'a lansat din plafonul Cirque d'Hiver din Paris, în anul 1924, dela 20 metri numai, și a putut să aibă deschiderea parașutei în destul timp,

pentru a ajunge nevătămat la pămînt. Cîteva luni după, René Courtin s'a lansat dela înălțimea de 50 metri, apoi dela 20 metri. În toate aceste încercări se cer din partea experimentatorului calități extraordinare și sânge rece.

În astfel de încercări, pilotul cade cu aceeași iuțeală, cu care se prăbușește avionul, iar deschiderea, dacă este manuală, trebuie făcută în maximul de utilizare practică posibilă. Astfel îl găsim pe tânărul pilot Tony Kolinsky, în vîrstă de 21 ani, care făcea experiențe la mică înălțime, în împrejurimile aerodromului Roosevelt Field din America. În timpul acestor experiențe, pe care le făcea la o înălțime de sub 25 metri, fu silit să părăsească avionul cu parașuta, avînd norocul să cadă într'un copac, care-i salvă viața. Avionul se prăbuși în flăcări, într'un lac.

A fost un noroc, care însă nu prea se repetă.

NOROCUL ALTORA

Întrebuințînd parașuta, multe lucruri neprevăzute se pot întîmpla. Pe cînd era în compania lui Le Brix, pilotul Rossi, în De-

cembrie 1929, se aruncă cu parașuta deasupra munților Birmaniei, unde furtuna făcuse ravagii, iar ploaia care pătrunsese și în cabina avionului, străbătuse și în sacul parașutei, udînd mătasa într-o astfel de măsură, încât Rossi își văzu moartea cu ochii, până aproape de 500 metri, de pămînt, cînd se deschise, provocînd prin izbitură fractura basinelului și alte grave contuziuni. Pe aerodromul Villacoublay, pilotul Laboria fu omorît de propriul său avion, care-l lovi pe cînd cobora cu parașuta. Pilotul Clerc din regimentul 2 de aviație, sîrind din avionul său, care se găsea în vîrllă, atinse aripa avionului și se agăță de ea, sfărîmîndu-se odată cu avionul, la pămînt. Ca revanșă asupra acestui accident, cunoscutul pilot Jean Mermoz, dela Aeropostale, lansîndu-se cu parașuta din hidroavionul său, rupt în aer, în timpul pe cînd îl încerca, văzu parașuta sa atinsă de rupturile aparatului, însă reuși să scape teafăr din această neplăcută situație.

Cazuri de acestă sunt foarte multe și am umplea volume întregi, povestindu-le.

PREZENȚA DE SPIRIT A LUI ARCY GREIG

Sfârșitul tragic al lui Bucquet, despre care-am vorbit mai sus, arată ce rol mare joacă, în deschiderea unei parașute, isbitura deschiderii. La bordul unui avion, care se prăbușește cu 400 km. p. o., dacă lăsăm să se producă deschiderea automată, ea se face prea brusc. Cum avionul cade mai repede ca pilotul, se poate produce o izbitură grozavă, care poate fi fatală. Deci trebuie o oarecare întârziere în deschidere, întârziere ce nu se poate face decît atunci cînd parașuta este inzestrată cu deschidere manuală. Iată cum a scăpat Arcy Greig dintr-o situație neplăcută.

Arcy Greig, este faimosul campion al Cupei Schneider, pe anul 1928, cupă ce nu se mai face astăzi, fiind cîștigată definitiv de către Anglia. Amețit în carlinga avionul său de o virillă, el reușește, după mari eforturi să desfacă centura ce îl lega de avion, căutînd să se arunce cu parașuta. Însă forța îi slăbi, fiind astfel incapabil să-și facă vînt, afară din avionul ce se rotea și se prăbușia vertiginos. Cu sforțarea ultimă a omului ce se găsește în fața morții reuși să se arunce în gol, dar avu prezența de spirit de-a înrîrzi cu cîteva secunde deschiderea parașutei, întârziere care-i salvă viața.

Dar cîți pot avea garanția ca în astfel de împrejurări să mai poată raționa?

UN OM CADE DELA 1000 METRI

Sergentul Bosc face o experiență, socotită ca o nebunie de cei mai mulți. El se urcă într'un avion, cu gîndul bine definit de a se lansa cu parașuta dela o mie de metri și de a nu deschide parașuta decît la o mică distanță de pămînt. Iată ce declară acest curajos parașutist:

„Momentul venise. Mă coborîi pe deschiderea patrată, din fundul cabinei, ținîndu-

mă astfel suspendat cu ambele mîini, apoi cu o mîna. În acel moment pilotul, din eroare, accelerează motorul ceea ce făcu să mă prăbușesc, cu o iuțeală îngrozitoare. Suflarea vîntului mă surzia. Proiectat cu capul în jos, vedeam pămîntul urcîndu-se către mine, cu o iuțeală amețitoare. Zăriam lumea cu capetele ridicate în sus. În acest timp intrai într'un vârtej de aer, care făcu să mă întorc în jurul meu. În momentul cînd mă găsii cu picioarele în jos, trasei de comanda manuală, ceea ce provocă deschiderea parașutei". Cine-ar putea să repete aceste încercări și să mai aibă mintea lucidă, spre a-și da seama de impresiile... călătoriei? Sunt astfel de oameni, care te întrebă dacă au nervi. În astfel de împrejurări, oameni trecuți prin toată filiera accidentelor, rămîn de multe ori, după o coborîre cu parașuta, în urma unei cauze neprevăzute, într-o stare ervaosă, care îi fac, incapabili de a mai zbura cîteva vreme.

FENOMENALA ȘANSA A UNUI ECHIPAGIU ROMÂNESC

Scriind despre aceste întîmplări, îmi sare înainte un caz petrecut în Carpații Păduroși, unui echipagiu compus din bine cunoscutul căpitan Opriș și un observator, al cărui nume îmi scapă, întîmplarea avînd loc prin anul 1928, pe un avion Bréguet-XIX-Hispano.

Căpitanul Opriș se găsea în sbor, peste acești munți, luptînd cu atmosferă foarte rea. Vîntul îi arunca ca pe o frunză în sus și în jos, dar motorul funcționînd bine, iar căpitanul Opriș fiind un pilot dibaci, sperau să ajungă nevătămați la Cluj. Toate bune, până în momentul cînd la un viraj, căpitanul Opriș este smuls dela locul de pilotaj cu atîta forță, încât unul din panotofi îi rămîne agățat de comanda palonierului (comandă care se face cu picioarele și care dă direcția aparatului). Norocul a făcut că fiind inzestrat cu parașută, aceasta a funcționat normal, scăpîndu-l de la o moarte groznică.

Această întîmplare apare mai extraordinară, cu cît nici celălalt n'a pătîit nimic, deși n'a sărit cu parașuta. Avionul fără pilot și cu un observator în imposibilitate de a interveni, începu să execute figurile cele mai îndrăznețe, figuri pe care nici cel mai consacrat as nu le-ar fi putut face. Partea tragică era că aceste evoluții au imobilizat puținta observatorului de a se putea arunca cu parașuta, acesta văzîndu-și moartea cu ochii. Mare a fost minunea însă, cînd aproape de pămînt, avionul s'a redresat singur, aterisînd și capotînd dar fără ca observatorul să fi fost rănit cu gravitate.

Acest accident fericit, unic în analele aviației, a rămas ca o amintire neștearsă. El care a dat iar liniște căpitanului Opriș, ce-și făcea mereu remușcări că nu se legase mai bine, pe cînd căuta rămășițele avionului și... cadavrul prietenului.

Vă puteți închipui singuri surpriza!

Remus Ionescu

VOR SĂ ASCULTE MUZICA PE CARE O FAC FLORILE DE LOTUS CÂND CREȘCI

În renumita baltă Shino Bazu din parcul Ueno, în Tokio, s'au așezat de curând niște microfoane extrem de sensibile, care să prindă sgomotul deschiderii florilor de lotus. Încercarea — spre satisfacția renumitului botanist japonez dr. Timitaro Mahino — a dat greș. Într'adevăr, dr. Timitaro făgăduise că va lăsa să i se radă un inel în jurul capului dacă se va putea auzi cel mai mic sgomot în procesul creșterii plantelor.

SMULS DIN GHIARELE MORTII

Publicăm alăturat o fotografie care chiar de nu este foarte clară are meritul de a fi cu adevărat senzațională. În San Francisco (California) o casă urma să fie mutată de pe o margine pe cealaltă a străzii. Asemenea lucruri se fac în mod curent în America. În timpul transportului, un lucrător, care se afla pe acoperiș, a venit în apropierea conductei electrice de înaltă frecvență. Sguduitura pe care a resimțit-o a fost atât de puternică, încât muncitorul a căzut în nesimțire și a alunecat de pe acoperiș. În momentul când era gata să se prăbușească în adânc, un tovarăș al său, care l-a observat, a avut prezența de spirit să-l apuce de umeri și să-l rețină din căderre. Instantaneul pe care-l reproducem înfățișează tocmai scena aceasta, când salvatorul trage victima înapoi pe acoperiș.

RECORD STABILIT DE UN FAKIR.

Domnul P. K. Gosh din Calcutta a stabilit un record extraordinar. El și-a încâtușat ambele mâini și a plutit astfel cu mâinile legate, 3 zile și 3 nopți, stând aproape nemișcat pe spate, în apă fără să bea sau să mănânce. Un prieten milos îl păzea, ținându-i deasupra capului o umbrelă, spre a-l apăra de razele soarelui puternic. Performanța aceasta n'a putut-o face până azi nici un alt fakir indian, și a pus în uimire pe toți câți au asistat la ea.

*Toate pânzeturile garantate
Ușor la spălat și netede la calcat.*

Theodor Atanasiu & Co.

STR. BAZACĂ 1 STR. CAROL 76-78-80-82 STR. HALELOR 21

Timpul este bani!

El pierde timpul
său din cauza
stomacului.

În fiecare lună acest sef de secție la o mare întreprindere e forțat să stea în pat o zi sau două. El are un stomac stricat și acesta l-a produs complicațiuni. Ficatul, intestinalele și rinichii funcționează rău. Durerile de stomac întâi ușoare, au fost neglijate și în sfârșit stomacul a dat un surplus de muncă altor organe, cari la rândul lor au funcționat deasemenea rău. Acum această indigestie a devenit cronică și se poate ca el să-și piardă chiar situația. Dacă el ar fi luat puțină Magnesia Bisurata după fiecare masă, digestia ar fi devenit repede normală; ficatul, rinichii și intestinalele nu ar fi fost

supraincărcate în funcția lor și viața sa ar fi fost cu totul modificată. Nu trebuie să neglijăm nici odată aceste prime simptome; arsuri, balonare, hiperaciditate, plenitudine, migrene, insomnie în timpul nopții și somnolența după mese. Un flacon de Magnesia Bisurata în mâna D-voastră este un păzitor. Prescrisă de toți medicii, contra turburărilor digestiei și întrebuintată în lumea întreagă, Magnesia Bisurata ușurează în 3 minute durerile de stomac și evită complicațiunile serioase, cum sunt ulceratiunile, gastralgia și dispesia.

**MAGNESIA
BISURATA**

De vânzare în toate farmaciile și drogueriile cu preț de Lei 75. Formula mare mai economic Lei 110.

DESPRE FOSTELE COLONII GERMANE bogate, dar foarte puțin dezvoltate

LA izbucnirea războiului mondial, Imperiul german din afara Europei avea o întindere de 1.134.239 mile pătrate, în care patria muma se cuprindea de vreo șapte ori. Aceste posesiuni erau împrăștiate pe continentele Asiei, Africii și Australiei. Germania nu poseda nici măcar un petec de pământ în Nordul sau Sudul Americii.

La încheierea păcii, coloniile Germaniei au fost împărțite între aliați. Herr Hitler însă a cerut, în recente-i adrese, să se ia în considerație dreptul țării sale de-a reintra în posesiunea lor. Cele mai multe dintre aceste colonii sunt neexploatate; deși toate prezintă mari bogății. Dealtfel, în majoritatea cazurilor, noii stăpâni ar ridica obiecțiuni propunerilor germane.

Să luăm cazul lui Tsing-Tau, de pildă, unica posesiune germană pe pământul Asiei. Aceasta i-a fost cedată de către China, în 1898, ca o compensație pentru pierderea a doi misionari, cari fuseseră asasinați în acest ținut. Port de mare valoare, capitala provinciei Kiao Chau și având o întindere de 200 mile pătrate, fusese foarte bine fortificat de către Germani, iar la izbucnirea războiului mondial a opus o serioasă rezistență atacurilor pe care i le-au dat flota japoneză și britanică, căzând abia după trei luni de eroică apărare. Trupele japoneze au ocupat teritoriul în Noembrie 1914, iar în anul următor, în Mai, l-au dat Chinezilor. Acest punct este pentru China foarte prețios, așa că nu pare de loc dispusă să-l înapoieze Germaniei.

Toate insulele germane din Nordul Equatorului au fost puse, după război, sub mandatul Japoniei. Ele prezintă în total o întindere de 2.700 mile pătrate și vaste posibilități comerciale. Teritoriile principale sunt insulele Marshall și Caroline, pe care Germania

Unite se angajau să nu fortifice insula și recunoșteau Japoniei dreptul de-a veghea la menținerea ordinei.

În Australia, coloniile germane aveau aproape 100.000 mile întindere, din care cam trei pătrimi se cuprindea în partea de Nord-Est a insulei Noua Guinee, numită, în 1914, Kaiser Wilhelm Land. Restul era format din insulele arhipelagului Bismarck și Solomon. Această colonie fusese dobândită printr'un procedeu foarte similar cu acela prin care Englezii și-au apropiat Imperiul Indian, exploatându-se la început ținutul de către o companie comercială, intitulată „Compania Germană a Nouei Guinee”, care în 1885 a cumpărat dreptul de monopol asupra comerțului insulei. În 1899, guvernul german a luat teritoriul în stăpânire, finanțând mai departe dezvoltarea coloniei.

1. În fostele colonii germane din Africa, un grup de negri cercetează cu mult interes o mașină de cusut.

2. În sud-vestul Africii, o frumusețe cafră duce struguri din noua recoltă.

3. COLONIILE GERMANE ÎN AFRICA

4. NOUA GUINEE: Indigenii vioi și vi-guroși sunt în termeni foarte buni cu autoritățile. Anglia a găsit în ei elemente active și foarte folositoare.

le-a cumpărat dela Spania, cu ceva mai puțin de un milion de lire. Multe dintre ele sunt nelocuite și necultivate, dar altele produc mari cantități de nuci de cocos și copra, cuprinzând valoroase zăcămintele de fosfați, pentru cari Japonia are piețe larg deschise.

Japonia a avut în ultimii ani oarecari dificultăți cu una dintre aceste insule. Yap, cea mai izolată din grupul Carolinelor, este un important centru telegrafic, având comunicație directă cu Statele Unite, Japonia, Estul Indiei și Australia. Americanii pretindeau că deținuseră concesiunea telegrafului, cu toate că insula aparținea Germaniei. Pe tema aceasta s'au deslănțuit vii animozități, dar în 1933 s'a semnat un tratat, prin care Japonia acorda Statelor Unite accesul pe insule, spre a repara cablurile — fără controlul sau cenzura guvernului japonez și le recunoștea dreptul de-a deține proprietăți în insulă. În schimb, Statele

Insulele acestea prezintă interes din punct de vedere agricol, având o mare producție de cacao, nuci de cocos, cafea, cauciuc și tutun, deși o mare parte din hinterlandul lor este încă neexplorat. Se crede că până acum, niciun alb n'a pătruns în inima ținutului, care este foarte muntos și posedă un număr de vulcani neobișnuiți de mare. Climatului, se spune că ar conveni europenilor, deși ploile sunt tropicale. În multe părți ale insulei, sunt lucruri obișnuite precipitații de 500 cm., în medie, pe an, iar în alte puncte 300 cm. se socotește secetă!

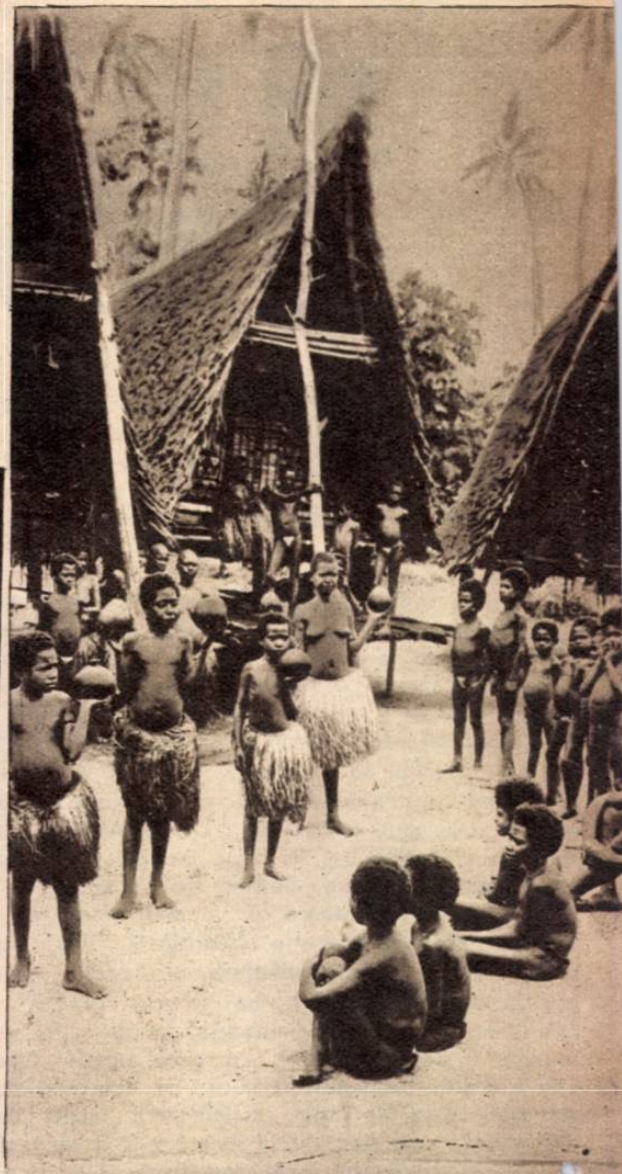
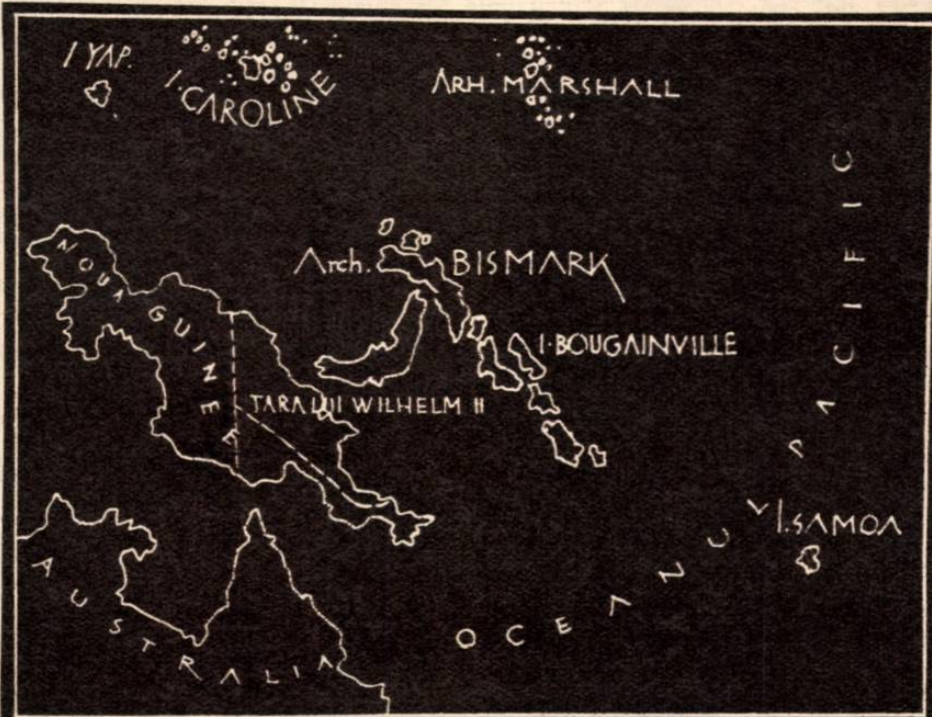
Prin tratatul de la Versailles s'a dat mandat, asupra acestor posesiuni, guvernului australian, care a înființat școli, a făcut șosele și a introdus toate mijloacele moderne de cultivare a pământului.

Altă posesiune a Germaniei, în afară de coloniile sale africane, era insula Samoa, sau mai bine zis un grup de insule, la 1.500 mile distanță de Noua Zeelandă. Istoria acestora este foarte interesantă. Descoperite de niște navigatori, prin 1722, ele n'au intrat sub dominația Europei până în 1868. În epoca aceea, rivalitatea dintre căpeteniile locale și nesfârșitele lor lupte pentru supremație, au determinat o intervenție a Mării Britanii, a Germaniei și Statelor Unite. În cele din urmă, printr'un tratat încheiat în 1899, Britania a renunțat la drepturile pe care le-ar fi putut avea asupra a cinci dintre aceste insule, în favoarea Germaniei, și la rest, în favoarea Statelor Unite.

La izbucnirea războiului mondial, o armată a Noii Zeelande a pus stăpânire pe insule și prin tratatul de pace, acestea au fost puse sub mandatul său. Până acum teritoriile acestea au fost foarte puțin explorate, în afară de producția de fructe și nuci de cocos.

Restul, și cea mai importantă parte a Imperiului Colonial German, se afla în Africa,

unde înainte de 1914, posesiunile sale însemnau peste un milion de mile pătrate întinse. Majoritatea a achiziționat-o în 1880, când a început marea invazie europeană în Africa. Ele cuprindeau teritoriile Africii Germane de Răsărit și Tanganyika, la care se adăugau Africa Germană de Sud-Vest-Togoland și Camerun. În 1914, acestea au fost în mare parte ocupate de către trupe britanice și indigene, iar prin tratatul de la Versailles au trecut sub mandatele aliaților. Fosta Germanie Africană de Sud-Vest a fost alipită, după cererea Generalului Smuts, la Uniunea Afri-

Insula Noua Guinee, constituia una dintre cele mai valoroase posesiuni coloniale ale Germaniei. Fotografia noastră reprezintă un sat de munte în Noua Guinee. Ceeace vedeți, este un concurs de jonglerie urmărit de către copii, cu niște ochi admirativi.

Fostele colonii germane în Oceania.

cii Sudice, o porțiune din Tanganyika a revenit Belgiei, în vreme ce Marea Britanie primia mandat pentru ceea ce rămânea din acest teritoriu, pentru Africa Germană de Est precum și pentru o parte din Togoland și Camerun; din această împărțală s'a ales și Franța cu câteva mandate.

Cele mai multe dintre aceste teritorii au fost achiziționate de către exploratori germani, prin negocieri cu căpeteniile indigene, uneori cu foarte puține dificultăți, iar alteori numai după înăbușirea unor războaie ale localnicilor. De la 1884 încolo, Germania începe să-și definească frontierele, luând adesea înțelegere în prealabil cu Marea Britanie și face oarecare amenajamente pe teritoriile posesiunilor sale. Tebuie să observăm însă că poporul german nu se prea simțea atras de coloniile africane. Oamenii aceștia nu erau pionieri, preferând atunci când se expatriau, să se stabilească în țări cu o civilizație formată, ca Statele Unite sau Brazilia.

Statisticile publicate în Germania, cu puțin înaintea războiului, arătau că în Imperiul colonial, de peste un milion de mile pătrate, populația albă se ridica abia la 25.000 de suflete. Dar mulți dintre aceștia nu erau de naționalitate germană și acei cari erau, se încadrau în clasa strict oficială, cuprinzând reprezentanții armatei, ai poliției și personalul căilor ferate.

Vedere din Samoa, care a fost una dintre coloniile Germaniei, situată la 1.500 mile de Noua Zeelandă. Faimosul scriitor englez, Robert Louis Stevenson a trăit și a murit aici. Indigenii sunt polinezieni puri, de o remarcabilă inteligență. Prietenoși și ospitalieri, majoritatea au îmbrățișat creștinismul dar și-au păstrat superstițiile și tradițiile strămoșilor.

Mici sfaturi Scherk

Vă va iubi mai mult doamna dacă-l scăpați de tortura cotidiană, de după ras. Oferiți un flacon de TARR, care suprimă usturimea rasului, netezește pielea și îl fereste de infecții. Flacoane à Lei 51, 72 și 129.

O pudră care «ține» este pudra «Mystikum» Scherk. Superioară tuturor celorlalte prin puritatea și finețea ei. Are un parfum delicat și persistent. Cutii à Lei 35, 75 și 130.

Machilajul natural caracterizează femeia elegantă. Si Dvs. veți reuși să fiți «naturală» întrebându-vă fardul «Mystikum» Scherk — care aderă perfect dându-vă acea nuanță veritabilă pe care bărbajii o apreciază atât de mult. Cutia Lei 70.

REPRESENTANȚA GENERALĂ «EXCELSIOR» CALEA MOȘILOR 78, BUCUREȘTI I

**Tuturor
le folosește
și Dvs.
nu știți nimic
încă?**

**Lotion
Faciale
Scherk**
(Loțiunea de față Scherk)

Atunci este într'adevăr timp să cunoașteți Loțiunea de față Scherk! Și tenul Dvs. se va îndrepta repede devenind curat și proaspăt. Faceți neapărat o încercare — însă imediat • Flacoane à Lei 62", 103", 164", 300", 475".

SCHERK

HARA-KIRI

Tânărul locotenent Aoshima, indignat de faptul că în urma unei insurgențe declarate în sânul armatei japoneze, s'a nesocotit cuvântul Mikado-ului se sinucide, împreună cu soția sa, și impresionați de acest gest, trupele rebele se predau.

AR trebui să se găsească cineva, care să-și impună onorabila moarte a desaprobarii" zise tânărul Kenkich Aoshima, locotenent în Garda Imperială, privind pe fereastra căsuței sale, înspre colina dela marginea orașului, unde trupele rebele se încăpățănau să reziste. „Îngăduie-mi să te urmez pe acest drum” îi replică, fără ezitare, tovarășa sa de viață, căsătorită abia de patru luni. „Lacrimi de recunoștință și de fericire mi-au umplut ochii” scria apoi locotenentul, în ultima-i scrisoare, către părinții săi, „deoarece, în clipa aceea am văzut că soarta-mi hărăzise o soție, demnă de un samurai”.

Astfel, de perfect acord și cu meticulozitatea unor infirmieri, cari pregătesc o operație chirurgicală, tinerii soți își împodăbiră căsuța și se investmăntară, în vederea ritualului sinucideri, prin hara-kiri, pentru bărbat și prin „junshi” pentru femeie. Era în noaptea de 28 Februarie, la două zile după izbucnirea revoltei în sânul armatei, cu care ocazie fuseseră asasinați câțiva dintre conducătorii țării. Iar aceste evenimente, destul de grave prin ele înșile, culminaseră într-o manifestare fără precedent, care pe tânărul locotenent îl făcu să se cutremure de oroare. Împăratul, acel personaj divin, a cărui autoritate nu poate fi contestată, vorbise. Mikado-ul ordonase rebelilor să se predea.

Cuvântul imperial căruia trebuie să i te supui odată ce l-ai auzit, fusese în mod oficial comunicat rebelilor, de către generalul Kohei Kashii.

Insurgenții se încăpățănaseră însă în atitudinea lor. Cum orele treceau fără să se zărească semnalele capitulării, un amestec de uimire și de indignare pusese stăpânire pe armata fidelă împăratului, care înconjurase dealul rebelilor.

Faptul n'avea nicio importanță, în desfășurarea evenimentelor, pentru că majoritatea armatei și a națiunii se afla strânsă în jurul monarhului. Insurgenții de pe deal reprezentau o mică parte din armată, iar asediatorii lor dispuneau de o artilerie respectabilă și de avioane de bombardament cu care i-ar fi putut distruge în câteva minute.

Viața nu prea e prețuită în Japonia și moartea rebelilor n'ar fi avut nici o importanță, dar faptul că niște soldați japonezi au pierit în luptă cu trupele care executau ordinele împăratului, ar fi lăsat în istoria țării o pată, ce nu s'ar fi șters nici printr-un milion de sinucideri. Tânărul ofițer tremura înaintea acestei perspective și-și jurase să fie unul dintre „onorabili sinucigași” dar îl exaspera gândul zădărniciilor acestui gest.

La un moment dat însă, avu ideea că sacrificiul său n'ar fi fost zadarnic dacă-l făcea imediat. Spiritele rebelilor se aflau probabil sub influența vreunui demagog care le ascundea adevărul făcându-i să se creadă aprobați de restul țării. Ei refuzaseră să asculte glasul națiunii dar poate că n'aveau să rămâie orbi față de acel gest care se numește hara-kiri.

Și în chiar momentul când îi veni această inspirație, el o comunică tinerei femei cu care era căsătorit abia de patru luni. Spera că ea avea să fie rezonabilă, ceea ce însemna să se plece înaintea hotărârii sale ca o adevărată soție japoneză. Dar nu era prea sigur de aceasta, căci femeia japoneză, ca și întregul popor de altfel, este un ciudat amestec de străvechiu medievalism cu cel mai extrem și mai trepidant modernism.

Dar răspunsul ei întrecu toate așteptările sale. Tânăra femeie, nu numai că-și dădea asentimentul,

Căpitanul Zenzo Matsuc, nefericitul cumnat al amiralului Okada, s'a jertfit în trecuta rebeliune militară japoneză, lăsând să fie luat drept amiralul, și împușcat.

Un aspect al loviturii de stat încercată de o parte din armata japoneză, în Tokio, în luna Martie, anul acesta.

Yasuhide Kurihara, locotenent de infanterie, și-a făcut hara-kiri în semn de protest că trupele rebele au șovăit să dea imediat ascultare îndemnului împăratului, care le cerea să depuie armele.

dar se asocia la gestul lui prin „junshi”, echivalentul feminin al hara-kiri-ului. Și cum nu era timp de pierdut, se puseră imediat pe lucru, pregătind tragica operație care implică un ritual foarte complicat. Pentru aceasta nu trebuie să consulte vreo carte și nici să întrebe pe cineva căci orice japonez care se respectă, cunoaște perfect de bine tradiția.

Soția scutură prin căsuță, făcând ordine și punând în cele din urmă un vas cu flori în salon, deoarece știa că după descoperirea faptei lor, vor avea musafiri. Perechea se purifică apoi printr-o baie rece și când isprăvi cu toate preparativele, d-na Aoshima îmbracă un kimono alb din cea mai fină mătase, căci albul este culoarea de doliu în Japonia. Cum soțul avea să ia înaintea sa calea vecinicii, ea trebuia să fie găsită în vestmântul văduviei. Soțul își îmbracă uniforma de gală.

Fără un cuvânt, cei doi intrară în hall și se așezară pe pernele de mătase puse pe podeaua acoperită cu rogojini, în centrul camerei ce nu cuprindea decât un mic birou pe care se afla hârtie de scris, un toc și o călimară. Perechea adresă câteva scrisori de adio părinților și rudelor. Terminând și cu această obligație, se întoarseră tăcuți în direcția palatului imperial și-și plecară capetele cu venerație. Apoi, se așezară față în față. Pernele le puseră pentru a împiedica răspândirea sângelui pe podele. Locotenentul Aoshima întrebă:

„Ești gata?” și soția sa dădu din cap.

El trase apoi sabia și-și făcu în pântec o tăietură în cruce, căzând cu capul înainte, în balta de sânge.

Cum tradiția vechei Japonii ține foarte mult la aceste amănunte, nu încapă îndoială că soția s'a ținut cu sfîntenie de ritual asistând la sinuciderea soțului fără să leșine și fără să se

„Săcărze, iar după ce l-a văzut căzând cu fața în jos, cum se cuvenia, i-a luat binișor sabia din mână și și-a tăiat carotida. Deoarece această arteră alimentează creierul cu sânge, se presupune că tăierea ei are de rezultat o imediată pierdere a cunoștinței. Dar ritualul junshi-ului își are regulile lui rigide. Mai înainte de a-și face tăietura, femeia a trebuit să se echilibreze în așa fel încât să nu cadă nici pe spate și nici lateral ci numai înainte. Altfel, moartea ei n'ar mai fi avut nici o importanță ba ar mai fi ratat și gestul bărbatului.

În zorii zilei, cineva auzi niște vaiete străbătând prin pereții subțiri ai căsuței și poliția sparse ușa. Agenții se opriră cu venerație înaintea sinucigașilor și mai înainte de a-i atinge, chemară alți câțiva camarazi pentru a constata că actul fusese săvârșit fără cea mai mică abatere. Femeia murise dar bărbatul, deși în nesimțire, mai trăia încă. El fu dus la spital unde nu i se mai putu face nimic.

În scrisoarea sa, locotenentul arăta ce-l împinsese la funestul act și căt era de mândru de purtarea soției sale. Dar misiva tinerei femei către părinții ei, fu mai scurtă:

„Vă mulțumesc de mii de ori pentru bunătatea și dragostea pe care ați avut-o față de mine. Evenimentele îmi cer să mă port ca o adevărată soție de samurai. Îmi pare rău de durerea ce vă voi pricinui dar vă rog să mă iertați, și vă mai rog să vă îngrijiți sănătatea.

KIMIKO”.

Vestea sacrificiului se întinse cu iuteala fulgerului, dusă de șoapte în rândurile armatei fidele, apoi în rândurile populației civile și în cele din urmă, ajunse sus pe colina unde se aflau strânsii rebelii. Ca niște oameni cari se trezesc dintr'un somn hipnotic, insurgenții își dădură seama că-l sfidau pe împărat și că se aflau pe pragul celei mai rușinoase morți.

O jumătate oră mai târziu, cincizeci de soldați coborîră coliba și se preară. Curând, urmară alți 150 exemplul, și astfel în grupe mai mari sau mai mici, insurgenții reîntrară până la amiazi cu toții în oraș. Cuvântul Mikadou-ului era încă lege în imperiul său, fără odioasa colaborare a forței.

Dar nu e pentru prima dată că în istoria Japoniei se înscrie o astfel de tragedie. Conteul Nogi, generalul devenit faimos în războiul ruso-japonez, s'a sinucis împreună cu soția sa la moartea Împăratului Meiji. Actul său a fost un gest de protest împotriva unor tendințe radicale ce începuseră a se ivi în lăuntru imperiului și a produs o profundă impresie.

Cititorii noștri se vor mira de faptul că Japonezii mai recurg încă la tradiționalele hara-kiri și junshi când astăzi îți poți ridica viața prin mijloace cu mult mai rapide și mai puțin dureroase. Adevărul este însă că ei privesc hara-kiri-ul ca pe o ceremonie cu mult mai de seamă decât sinuciderea în sine. Singur ritualul contează.

Pentru a-și ispăși o greșală, pentru a-și exprima indignarea sau pentru a respinge o jignire ce i se pare nemeritată, japonezul trebuie să-și „scoată măruntăiele”, altfel sinuciderea sa nu mai are nici o însemnătate. Hara-kiri-ul este unul dintre cele mai dureroase metode de sinucidere. Adesea, trec ore întregi până ce victima moare.

Un caz celebru în istoria Japoniei, de sinucidere prin hara-kiri, a fost acela din 1701, al celor 47 Ronini, cari după ce și-au răzbunat căpetenia ucigându-i adversarul, și-au sfărtecat cu toții pânțele.

Există două feluri de hara-kiri: obligatoriu și voluntar. Primul era înainte vreme acordat ca o favoare de către Împărat, care permitea astfel unui delicvent de seamă să-și ridice singur viața, excluzând intervenția călăului. De această onoare n'aveau însă parte decât samurail (cei din clasa luptătoare).

Hara-kiri-ul voluntar era practicat de persoanele care se vedeau într-o situație penibilă și din care nu există ieșire; el mai era și un gest de pietate către un superior mort, sau un act de protest atunci când celelalte proteste rămăneau fără efect—împotriva greșitei comportări a altora, cum a fost cazul locotenentului Aoshima.

În Japonia, curajul de a distruge o viață—fie a ta, fie a altuia—este foarte prețuit de mulțime. Datornicul, care nu-și poate plăti creditorii, găsește un sfârșit onorabil în sinucidere. Japonezii moderni recurg însă din ce în ce mai mult la otravă sau pistol, atunci când sinuciderea trebuie să ascundă o desonore sau să puie capăt unor suferințe.

R.

ȘATENĂ sau PLATINATĂ

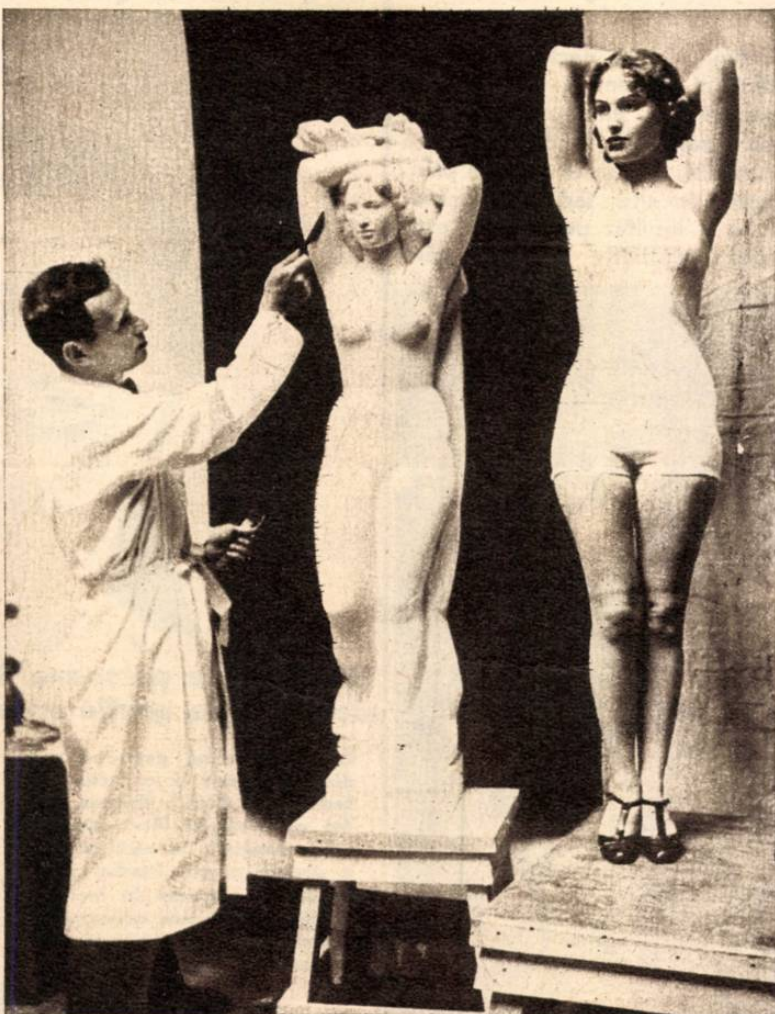

Aceste două culori de coafură nu ar putea armoniza cu aceeași nuanță de fard. Este însă foarte riscant să alegeți o nuanță, judecând după impresie. Numai pe epidermă trebuie încercate mai multe culori pentru a putea găsi pe cea potrivită. Doamnă, puteți obține aceasta, grație celor 10 culori ale nuanțierului pe care BOURJOIS îl pune la dispoziția Dvs., prin furnizorul Dv. Fardurile PASTELS, lucrate de mână și sterilizate la etuvă, aderă pe puf, rămânând moi până la completa lor epuizare și nu se împietresc niciodată.

Fardurile Pastels
BOURJOIS

CEA MAI FRUMOASĂ PĂLĂRIE CHINEZEASCĂ

Chinezoaicele din San Francisco au și ele expoziții de modă. Marile case de modă din „Chinatown” (orașul chinezesc în San Francisco) prezintă totdeauna clienței ultimele modele de rochii și palării. În fotografia noastră, Josephine Chew, un manechin din Chinatown care a prezentat o pălărie ce-a făcut furori.

Sculptorul Albert Steward din New-York a ales pe artista de cinema June Lang ca model pentru o statuie a păcii. Sculptorul consideră că June Lang are cel mai frumos trup modern.

100.000 FETE ÎN VÂRSTĂ SE VOR MĂRITA

Anul acesta!

Mii de femei au găsit dragoste și fericire prin acest mijloc care izbutește totdeauna. Fete în vârstă de 40 și 50 de ani au recăpătat farmecul lor de fată tânără și s'au măritat cu tineri de bună familie — mult după ce au pierdut speranța de-a găsi un bărbat. Astăzi mame și chiar bunice pot recăpăta tenul strădat și limpede din zilele lor de tinerețe.

Un nou aliment vital al celulelor, numit „Biocel”, a fost extras din animale tinere alese cu îngrijire de către Profesorul Dr. Stejskal de la Universitatea din Viena. În cursul încercărilor oficiale făcute în spitale „Biocelul” a suprimat zbărciturile din obrazul unor femei de 60—70 de ani. Acest „Biocel” e acum conținut în Crema Tokalon, aliment pentru piele, culoare roză, celebra Cremă de Paris, și numai în ea. Aplicată noaptea ea nutrește și întinerește pielea în timp ce dormiți. Ziua întrebuițați Crema Tokalon, culoare albă (neunsuroasă), care disolvă coșurile, strânge porii dilatați și face moale, netedă și albă pielea cea mai aspră și întunecată. Zece

zile de tratament vor face să arătați cu zece ani mai tânără. În trei săptămâni veți căpăta un ten fermecător de fată tânără, la care puțini bărbați pot rezista. Se garantează excelente rezultate, altfel banii se restituie. De vânzare la toate farmaciile, drogheriile și parfumele din țară.

Cronica sportivă

BA e soare, ba e ploaie. Presa noastră sportivă e prea impulsivă. După matchul Ripensia-Ferencvaros, elogiile la adresa echipei românești nu mai încetau. Iar după aceeași echipă a fost bătută de Admira, presa constată categoric că Ripensia e o echipă îmbătrânită, că aparține trecutului și că ea nu mai poate reprezenta culorile României. Adevărul se află bineînțeles la mijloc. În matchul contra echipei maghiare, Ripensia n'a fost deloc fenomenală, ci adversarul a fost slab; iar în ce privește pe campioana Austriei, Admira a jucat bine pentru că a fost lăsată să joace; însă nu Admira a fost imbatabilă, ci Ripensia a avut o zi slabă. Lucru care se poate întâmpla oricărei echipe. O înfrângere, bineînțeles, este întotdeauna dureroasă, dar presa face un rău serviciu sportului.

O fază interesantă din matchul Unirea Tricolor—Chinezul-IIsa, disputat Duminică, (8-1;2-1). Boteanu, half-ul Unirii, într-o săritură frumoasă.

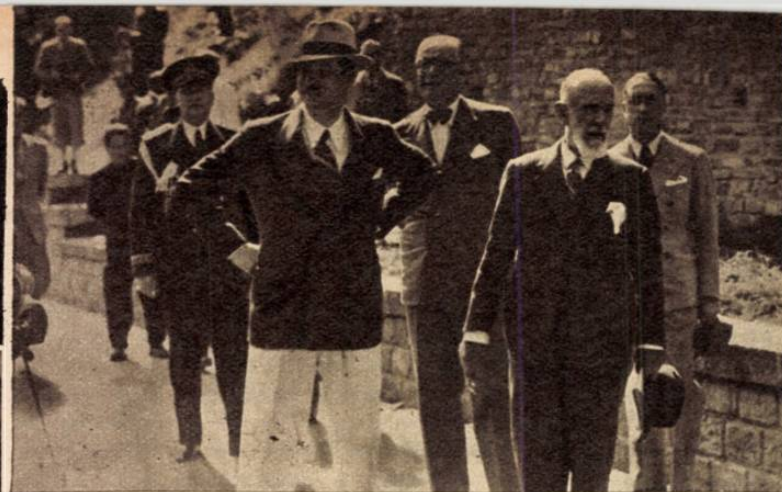

sambătă dimineața, A. S. S. Principele Nicolae a dat, dela șosă, plecarea în cel de al treilea circuit ciclist al României. Participă un număr mare de concurenți. În fotografiile noastre, A. S. R. Principele Nicolae dând plecarea și grupul de cicliști pornind la drum.

românesc, bătând clopotele de înmormântare pentru echipa timișoreană, care nu merită această soartă. O înfrângere la fel cu o victorie e ceva tranzitoriu, ceea ce e definitiv e numai desvoltarea foot-ball-ului românesc, și din acest punct de vedere, înfrângerea și partea ei bună, e de a stimula pe cei învinși, ca la matchurile viitoare să se pregătească mai bine, mai ales

când e vorba de matchuri internaționale.

Citim în ziare declarația președintelui Ripensiei, în care se plânge că Bindea n'a primit autorizația să joace împotriva Admirei. Ne miră această plângere. În alte țări, un jucător care a insultat pe arbitru, este exclus definitiv din joc, fără

Duminică au avut loc la Sinaia, în prezența M. S. Regelui Carol II, cursele anuale de motociclism și automobilism. E de relevat performanța lui Iorgu Ghica, cu 2 minute, 28,19 secunde.

nici un fel de revenire. La noi — și aceasta e o mare greșală — jucătorul a fost suspendat numai pe 6 luni. Și tot Ripensia este nemulțumită! Credem că spiritul sportiv ar trebui ameliorat în această echipă, începând chiar cu conducătorii săi.

tul, dovedește că Venus are un adevărat antrenor, un sportman priceput și modest. Din această pricină așteptăm o performanță stabilă și chiar mai bună a echipei, fiindcă nu numai tehnica, ci mai ales spiritul și sufletul sunt cei mai importanți factori în sport.

**

Echipa Venus e în formă. Publicul constată acest fapt cu bucurie, aplaudând pe jucători, conducătorii și antrenorul lor. Acesta din urmă refuză însă să primească felicitările, sub motiv că el n'are nici un rol în schimbarea performanței favorabile a echipei. El este abia de câteva săptămâni la Venus și n'a putut avea încă nici o influență asupra echipei.

Noi credem însă că Plattko — acesta este numele antrenorului — este foarte priceput și că s'a familiarizat cu echipa. Modestia cu care-și declină meri-

Echipa Universității a făcut un turneu mare prin țările baltice. Desigur că în aceste state, nivelul football-ului nu este prea ridicat, totuși rezultatele Universității sunt și în mod absolut îmbucurătoare și echipa merită laudă și mulțumiri. Ea a făcut un mare serviciu sportului românesc și românismului în general, în toate țările pe unde a trecut: Finlanda, Estonia, Letonia și Lituania.

Dr.

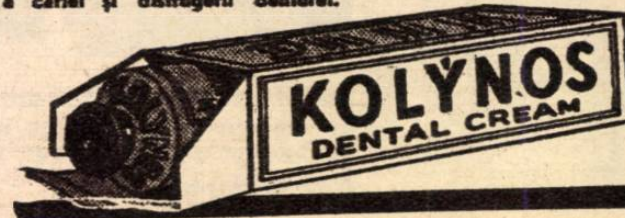
Redați dinților D-vs. albeața naturală!

Milioane de persoane dispun de o nouă putere de atracție grație cremei dentare antiseptice!

Există un mijloc pentru a reda dinților albeața și strălucirea naturală. Este metoda Kolynos. Tot ce aveți de făcut este de a aplica jumătate de centimetru pe o periuță uscată. Imediat spuma antiseptică pătrunde în toate interstițiile distrugând milioanele de microbi cari sunt adevărata cauză a cariei și distrugerii dentare.

Dinții d-voastră devin frumoși, își recapătă albeața și strălucirea naturală, iar în gură simțiți o plăcută senzație de înprospătare. Faceți o încercare cu Kolynos, întrebuințați-l dimineața și seara, și veți fi încântat de rezultatul obținut. Întrebuințați tubul mare — este mai spornic.

„TREI FETE CUCUETE“

NOUA PREMIERĂ A LUI TĂNASE

Compania de reviste „Cărăbuș” de sub direcția d-lui C. Tănase, în partea doua a stagiunii de vară a prezentat publicului o operetă: „Trei fete cucuete” de R. Moretti (Textul de I. Mirande și Willemetz, prelucrat de N. Kirițescu). Această operetă a avut un deosebit succes, atât datorită interpretării fără cusur, cât și fastuasei montări. Infățișăm câteva tablouri din opereta „Trei fete cucuete”. In dreapta: C. Tănase, directorul companiei „Cărăbuș”.

Nota personală a unei femei distinse nu este exprimată numai prin toaletele elegante, ci și prin priceputa alegere a pudrei, în nuanța adecuată tenului. Pudra „EN VOGUE” se prepară în cele mai moderne nuanțe și este ultra-aderentă. Parfumul ei subtil vă captivează.

Poudre En Vogue

PARFUMERIE VENDÔME

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

BULEVARDUL CAROL, 39 TELEFON 3.52-73
D-NA Dr. M. RABINOVICI dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrui, coșuri, etc. Îngrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea definitivă și fără cicatrice a părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice, curs de gimnastică. Consult. 10—12 și 3—7 p. m. Consult. gratuite Miercuri 11-12 a.m.

O femeie descurajată renaște la viață!...

Voi cari suferiți de o eczemă rebelă, citiți această scrisoare a D-nei P. Lasnier:

„Atinsă de șase luni de o eczemă la mâna dreaptă, am încercat mai multe tratamente fără rezultat! M'am decis să întreb pe Pomada Cadum. După zece zile roșeața a dispărut! Degetul cel mai atins a început să prindă piele nouă. Nu mai am de cât două plăgi mici care se cicatrizează... În câteva zile voi fi completamente vindecată!”

Pomada Cadum a ușurat și vindecat mii de persoane atinse de eczemă, peeling, acnee, urticaria, herpes... Căutați să vi-o procurați și citiți cu atenție notița explicativă. La farmacii și droguerii.

Mme P. LASNIER
Paris

DR. H. ZANFT

Medic Primar
Specialist în

Boli de Piele și Păr, Cosmetică.

Raze U. V. Diatermie, Electrot terapie, Zăpadă carbonică, Trat. maladiilor inestetice: pigmentațiuni ale feței, negi, cicatrice, acnee (coșuri), nevi (pete din naștere), îndepărtarea părului de prisos prin diatermo-coagulare etc. Strada Domnița Anastasia No. 23 (fost Belvedere) Consult. 3-8 p. m. Telef. 3.34.90

DOAMNELOR!

Vopsitul părului, în cele mai frumoase culori naturale precum și ondulațiuni permanente, execută ireproșabil Coaforul François, Strada Edgard Quinet, 7 Telefon 3-01-2

Cel mai ideal mijloc de înfrumusețare și întinerire a tenului este Crema „Genius” a drului Földes. Face să dispară pistruii, coșurile și aburciturile. Se fabrică separat cremă de zi și de noapte. Costul unui borcan este: 50 lei. Se expediază prin poștă cu ramburs exclusiv numai de către Laboratorul drului Földes, Arad, Strada Eminescu No. 21.

UN FILM DIN VIAȚA SBUCIUMUȚĂ DE LACRIMI ȘI VESELIE A ȚIGANILOR

Una dintre realizările cele mai interesante care ni se anunță, pentru sfârșitul săptămânii viitoare, este „Țigani”.

Această realizare ne aduce pentru prima oară pe ecran viața de intens sbucium a oamenilor care trăiesc mereu în corturi, mereu vagabonzi.

Realizatorul filmului, marele regisor rus E. Chneider, a reușit să găsească o serie de interpreți excelenți pentru rolurile principale și secundare ale filmului său. Selecția și-a făcut-o din rândurile artiștilor teatralului țigănesc „Romen” din Moscova. Protagonistii sunt: Alex. Granach, care interpretează rolul Bulibașei, M. Mordvinov, care interpretează rolul țiganului Iudko și Iulia Cernaia, care este țiganka Alta. Aceasta din urmă este o artistă de o frumusețe răpitoare, a cărei apariție pe ecranele străine a stârnit senzație.

În fotografiile noastre; Câteva scene sugestive din marele film „Țigani”.

